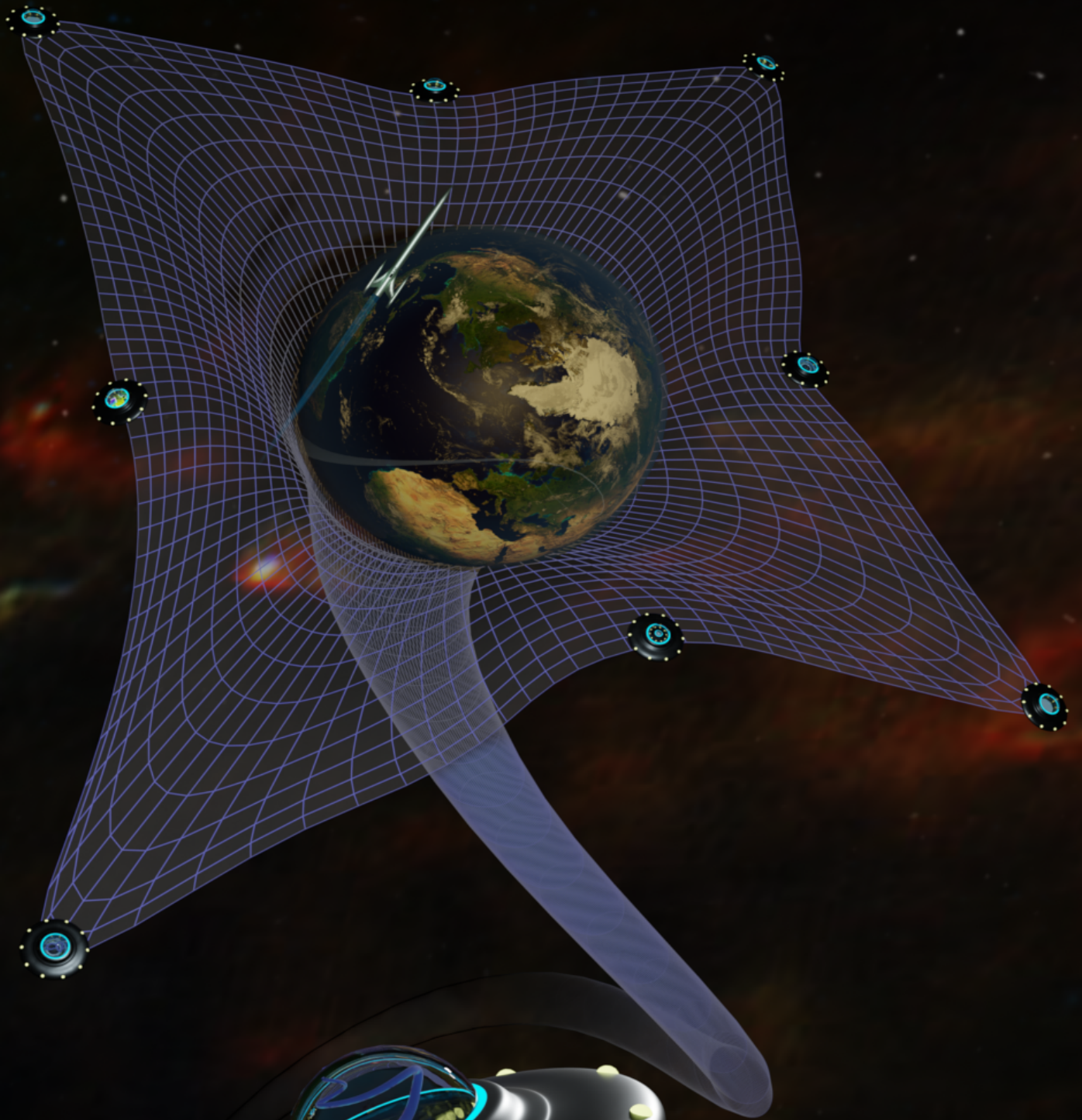

Brev från Cosmos

Det finstilta

Villkor

Genom att läsa den här texten eller få den uppläst har du inte gått med på någonting alls. Vi uppmuntrar till måttlig motion, gott te, mer kakor och en positiv inställning. I händelse av vadsomhelst är alla i redaktionskommittén kroniskt oskyldiga (botemedel mot detta är ej att vänta). För övrigt anser vi inte att Kartago behöver förstöras. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Mauris elementum rhoncus arcu. Nam aliquet, erat nec tincidunt ultricies, arcu felis tincidunt quam, id tincidunt mi urna eu diam. Phasellus eget diam eu sapien faucibus blandit ac nec nibh. Praesent in facilisis justo. Phasellus et nibh vitae ante pretium rhoncus. Vivamus aliquet massa eget tortor blandit commodo. Suspendisse viverra interdum purus, et porttitor mauris dictum et. Nam ut nibh non risus cursus pulvinar eu sed neque. Nunc sagittis porttitor fringilla. Sed sagittis ipsum nisi, nec blandit sapien sodales at. Praesent elementum dictum sapien, sed interdum tellus ultricies non. Quisque vel varius justo, ac mollis turpis.

Redaktionskommittén

Bakom den här publikationen ligger ett antal engagerade entusiaster på lur och väntar — titta bakom skärmen så kanske du ser någon av dem. I analfabetisk ordning är Patrik Centerwall, Peter Bengtsson, Sandra Petojevic och Louise Bengtsson Rylander alla något i överkant entusiastiska. Vi hoppas ni har mycket nöje av vår novelltidsskrift!

Upphovsrättsinformation

Novelltidsskriften "Brev från Cosmos — volym 12", ansvarig för utgivningen är redaktionskommittén. Inkluderade verk © respektive upphovspersoner.

- Framsida: © 2022 Peter Bengtsson
- Novell: Invasionen som inte fanns © 2021 Alf R. Yngve
- Novell: Avhopparen © 2022 Daniel Andersson
- Novell: När kaffet tog slut © 2022 Hanna Sunnerstam
- Novell: Killing Confucius © 2020 Tina Back
- Novell: En oväntad resa eller Expedition Perseus © 2022 Ingemar Nordgren
- Novell: Hemvändaren © 2022 Boel Bermann
- Novell: Födokälla © 2022 Boel Bermann
- Novell: Monolit © 2022 Boel Bermann
- Illustration till Avhopparen © 2020 Alf Rynefors
- Illustration till Invasionen som inte fanns © 2022 Alf R. Yngve
- Illustration till En oväntad resa eller Expedition Perseus © 2021 Nicolas Križan
- Illustration till Hostcon © 2022 Anna Kashubina
- Illustrationer till övriga noveller © 2022 Aleksandra "Sandra" Petojevic

Utgivning

Publikationsdatum 2022-10-17

Göteborg, Sverige

ISSN: 2002-6870

Innehåll

Det finstilla.....	2
Förord.....	4
Författarpresentationer.....	5
Invasionen som inte fanns.....	8
Avhopparen.....	14
När kaffet tog slut.....	32
Killing Confucius.....	40
En oväntad resa eller Expedition Perseus.....	47
Hemvändaren.....	57
Födokälla.....	59
Monolit.....	61
Bokrecensioner.....	63
Diverse nyheter.....	70
Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy.....	71
Kalendarium.....	73
Adjöss och tack för fisken.....	74

Förord

Vänner av noveller!

Det har förvisso hänt att tidigare nummer av *Brev från Cosmos* har varit försenade, men den här gången har vi nog slagit någon form av rekord. Visserligen stoltserar vi inte med någon form av regelbunden utgivningstakt, men försöker i alla fall hålla oss inom någon form av rimlig gräns för hur lång tid det ska ta innan nästa nummer kommer.

Efter att *Brev från Cosmos* no 11 publicerades i oktober 2021 började vi planera för nästa nummer och kläckte idén att temat skulle vara invasion (från världsrymden). Men som bekant hann verkligheten i fatt fiktionen, för när en despot i vår geografiska närhet invaderade ett grannland ansåg vi i redaktionen att det kanske var ett lite okänsligt tema.

Sagt och gjort, temat breddades till allmän science fiction, vi fick in ytterligare några fina noveller men verkligheten hann i fatt på andra sätt som den ibland gör.

Nya jobb, olycksaliga benbrott, hårda studier och allmänt stressig vardag försenade resten av produktionen. Men skam den som ger sig, och nu när hösten åter träder in i vårt avlånga land kan vi slutligen presentera resultatet av vårt slit. Ett helt nytt nummer av *Brev från Cosmos*, med flera rykande färska science fiction-noveller. Som vanligt helt gratis, men om du, kära läsare, skulle uppskatta detta nummer, så får du gärna skänka en summa som motsvarar vad du tycker att ett novellmagasin skulle kosta till lämplig hjälporganisation. Se några tips nedan!

- Redax

- sverigeforunhcr.se/stod-oss/gava-ukraina
- www.rodakorset.se/var-varld/har-arbetar-vi/ukraina/
- lakareutangranser.se/vad-vi-gor/har-arbetar-vi/ukraina

Författarpresentationer

A.R. Yngve

A.R. Yngve föddes 1969 i Göteborg och verkar ständigt återkomma till denna stad på ett eller annat vis.

Han har ritat och skrivit serier, skrivit och framfört ståuppkomedi, skrivit en radioserie åt NRK (som faktiskt sändes), skrivit noveller som publicerats i Kina (tre gånger), och har fått ett otal noveller och romaner publicerade i Sverige – dessutom har han själv gett ut flera romaner på engelska. Och så har han gjort fler dataspel än han kan hålla räkning på.

A.R. Yngve väntar fortfarande på ett genombrott. Är han missförstådd, eller bara för tjurskallig för att ge upp?

Webbsida: aryngve.com

Blog: aryngve.blogspot.se

Till den här samlingen har A.R. Yngve bidragit med novellen *Invasionen som inte fanns*. Förslaget att skriva något på temat "Anfall!" ledde till den här satiriska skrönan – som, även om den skrivits speciellt för *Brev från Cosmos*, också ingår i hans nyutkomna novellsamling *Det blinda rummet*.

Boel Bermann

Boel Bermann debuterade med den kritikerrosade dystopiska romanen *Den nya människan* (2013). Hennes senaste publicerade verk är rysaren *Det som växer* (2021) på Saga Egmont, novellantologierna *Mörk Framtid* (2018) och *Sommarskuggor* (2018) på Storytel, avsnittet *Amasoner* i podcasten *Mytologier* samt novellerna *De Vita* och *Exet* i Sveriges Radio Creepypodden. Hon medverkade även i SVT-serien *År 1 miljon – berättelsen om din framtid*. Som författare har hon, utöver romanerna, medverkat i ett tiotal novellantologier inklusive *Andra vägar: Tio nya utopier*, *Zonen vi ärvde*, *Stockholms Undergång*, *13 svarta sagor om superskurkar*, *Maskinblod*-serien och *Kärlek i maskinernas tid*. Hon var länge medlem i författarpodcasten FantastiskPodd.se och är en del av författarkollektivet Fruktan.se.

Webbsida: boelbermann.se/

Facebook: www.facebook.com/boelbermann

Instagram: www.instagram.com/boelbermann

Twitter: twitter.com/boelbermann

Samlade verk: boelbermann.se/om-boel/samlade-verk/

Till den här samlingen har Boel bidragit med inte mindre än tre noveller, nämligen *Hemvändaren*, *Födokälla* och *Monolit*.

Daniel Andersson

Daniel Andersson har alltid rört sig inom fantastiken, gärna med en rejäl dos spänning, äventyr och action. Han romandebuterade 2021 med den serietidningsinspirerade SF-deckaren *En natt i Logtown City*, vilken visade prov på hans uppskattning för genreblandningar. Daniel har även medverkat i sju novellantologier, två podcast-avsnitt samt fått ett hedersomnämmande i Fantastiknovelltävlingen.

Bland pågående romanprojekt kan nämnas en novellsamling i *Logtowns* värld, samt en fristående berättelse i samma universum som novellen han medverkar med i detta nummer av *Brev från Cosmos*. Till vardags jobbar Daniel som byggnadsingenjör och bor i Enköping med sin familj.

Webbsida: danielandersson.se

Till den här samlingen har Daniel bidragit med novellen [Avhopparen](#) som i en tidigare version var ett bidrag till Club Cosmos novelltävling 2020. I nuvarande utförande hade den sannolikt kammat hem en förstaplats.

Hanna Sunnerstam

Hanna tycker om att resa i både tid och rum. På sin fritid dricker hon kaffe, målar tavlor och försjunker i franska lexikon.

Till den här samlingen har Hanna bidragit med novellen [När kaffet tog slut](#).

Tina Back

Tina Back har skrivit och gett ut handböcker på svenska. Hon frilansjobbade tidigare med bokdesign åt egenutgivare. Hon är grafisk designer och illustratör. Tina jobbar f.n. heltid åt ett stort fruktbolag i Silicon Valley. Hon kan inte avslöja mer än så. Tina skriver fantasy och science fiction på engelska.

Till den här samlingen har Tina bidragit med [*Killing Confucius*](#).

Ingemar Nordgren

Ingemar Nordgren (f 1939) är fil. doktor i historia. Hans intresse för science fiction väcktes 1954 genom första numret av tidskriften Häpna! och han har fortfarande en komplett samling i bokhyllan. Via Häpna! blev han också korresponderande medlem i Club Meteor i Örebro och i början av 70-talet i Club Cosmos.

Han gav ut ett par fanzines, Cosmia 1 och 2, där novellen "Kan även gudar ljuga" har en liknande inriktning som novellen som publiceras i Brev från Cosmos. Han arrangerade också kongressen Galcon i Lidköping. Som redaktör för bokförlaget Historieforum Västra Götaland har han redigerat och utgivit ett ansevärt antal fackböcker i historia och arkeologi liksom sin egen bok Goterkällan.

På senare år har han börjat studera astronomi och rymdforskning på Göteborgs Universitet. Novellen är direkt inspirerad av detta.

Till den här samlingen har Ingemar bidragit med [*En oväntad resa eller Expedition Perseus*](#).

Invasionen som inte fanns

A.R. Yngve

a.r.yngve

Illustration: A.R. Yngve

Onfoloidernas civilisation erövrade andra världar för ära hellre än vinning. De levde efter strikta seder – och levde strikt för krig. Deras arméer och rymdflottor hade förflyttat sig genom galaxen i flera tusen år, och hade tagit kontrollen över många stjärnsystem. Dussintals utomjordiska släkten levde under deras stränga välde.

Så kom turen till Solsystemet.

Onfoloiderna trodde på vikten av grundlig planering, och hade studerat jordborna under lång tid. Spionsatelliter och sonder kartlade alla Jordens arméer, raketbaser, kommunikationsnätverk och kraftverk.

Informationen analyserades, och onfoloidernas ledare – som vi för enkelhetens skull kan kalla en ”kommitté” bestående av elva ”generaler” – samlades för att tolka resultatet.

”I snart åttio av deras år har vi bevakat dem.” Den tiden var inte särskilt lång för en onfoloid, som med de rätta behandlingarna kunde leva i minst tre hundra år – och dessutom kunde gå i dvala under långa rymdfärder.

”Har de lagt märke till oss ännu?”

”Vi har flera spioner på Jorden just nu. Deras rapporter kan tolkas som att jordborna inte har enats om huruvida vår närvaro i deras system är verklig eller ej. Många av dem tycks tro att våra spionsonder bara är inbillning eller bluff.”

* * *

”Deras förvirring tjänar oss, men vi kan inte vara säkra på hur länge den varar. Låt oss anfalla nu!”

Den elfte och yngste av generalerna – blott sjuttio två år gammal – tvekade.

”Ligger det verkligen heder i att föra krig mot jordbor på vanligt sätt? Deras vapen är så löjligt primitiva. Vore det inte mer ärofyllt att avgöra striden med en kamp mellan våra främsta krigare – som våra förfäder gjorde?”

De andra tio generalerna skrattade, på onfoloiders vis. Det lät som när ett rum fullt av ormar spelade med sina tungor.

”Den unge generalen känner till våra traditioner, och det är hedersamt”, sa den äldste av dem. ”Vi har studerat jordbornas historia, och deras ära skall respekteras – genom att ge dem chansen att samla sig till en armé.”

En general var dock bekymrad. ”Allt ser perfekt ut, jordborna anar ingenting... och ändå är det något som får mig att undra om vi verkligen har förstått dem. De verkar... excentriska.”

Den äldste generalen skrattade. ”Det visste vi redan. Och hur skulle det göra segern mindre säker? Låt oss rösta.”

Med bara två nedlagda röster beslutade kommittén att genast sätta igång anfallet mot Jorden.

* * *

Kampanjen började med ett officiellt ultimatum som sändes med onfoloidernas satelliter till alla mottagare på Jorden. För första gången fick människor se en av dem. Den äldste generalen som kallades Otspt var onfoloidernas talesperson, en reptil med mörkgrönt fjälligt skinn, fyra armar på en muskulös överkropp, iklädd en illröd uniform.

Rösten översattes till syntetisk engelska:

”Jordens folk! Jag talar för mitt folk, Onfol. Våra rymdskepp befinner sig nu nära er planet. Vi kommer som erövrare. Våra vapen är på alla sätt överlägsna. Ni måste underkasta er Onfols makt och lägga ner era vapen, eller slåss för att förlora med heder. Vi kommer oavsett att segra. Valet är ert. Era ledare kan ge sitt svar till oss inom sju jordiska dygn.”

Efter ett par dagar kom spionernas rapporter till rymdflottan. Generalerna såg dem och blev förvånade.

”Kan det här stämmat? Försöker jordborna bluffa oss?”

Spionerna svor på att de talade sanning: Jordborna vägrade tro att onfoloidernas ultimatum var äkta. De till och med skämtade om det. Särskilt Otspts röda uniform drev jordborna med och kallade den ett uppenbart skämt, hämtat från en av Jordens egna sagor om fjälliga gröna rymdvarelser. Andra verkade närmast strunta i sändningen.

”Jag förstår inte”, klagade Otspt. ”Våra studier visade att jordborna förknippar just den röda färgen med blod. De borde reagera på den som ett klart hot om blodspillan. Vad mer säger de om mig?”

Spionen blev nervös. ”Att ni – jag ber om nåd för att tvingas säga detta – egentligen är en människa utklädd till Onfol.”

Otspt och de andra generalerna väste högt av harm. Detta var en skymf. Kommittén sände ett nytt ultimatum, denna gång med alla medlemmar närvarande.

Sändningen visade onfoloidernas styrkor, och filmer från deras tidigare kampanjer på andra världar. Åkrar brändes ner, främmande folkslags arméer utraderades med dödsstrålar, krigsflottor sänktes och städer pulveriserades.

Otspt skärpte tonen i sitt andra ultimatum: ”Detta är vår allra sista varning. Svara nu, eller bered er på en attack i full skala. Och då skall blod flyta! Stora mängder blod! Från miljontals döda jordbors blodådror!”

Generalen och hela kommittén avslutade med en samtidig rituell gest som bland onfoloider innebar ett ytterst allvarligt dödshot. En kloförsedd hand knöts till en näve och knackade mot tinningen fem gånger, medan tungan räcktes ut till full längd.

* * *

Spionerna på Jorden rapporterade på nytt, och deras upprörda rapporter bekräftades av jordiska tevesändningar: Jordborna skrattade åt Otspts andra framträdande, och tyckte att ”skådespelet” bara hade blivit ännu mer underhållande.

De till och med gjorde ödlemasker som liknade Otspts ansikte, och imiterade hans hotelsegest – att knacka sig i tinningen med en knuten näve och räcka ut tungan – och så skrattade de högt.

Nu blev generalerna rasande. De beordrade en maktdemonstration och skickade ned missiler för att ödelägga alla större landmärken.

Missilerna gick inte att stoppa och var helt osynliga för jordbornas radarsystem. På ett dygn sprängdes Jordens högsta skyskrapor, torn, pyramider, monument och statyer till grus.

Otspt triumferade. ”Nu behöver vi bara vänta på att se dem komma och tigga om nåd. Som så många andra uppstudsiga släkten har gjort. *Onfol över alla, överallt!*”

Kommittén och de närvarande rymdsoldaterna lyfte armarna och föll in i det urgamla stridsropet: ”*Onfol över alla, överallt!*”

* * *

Kommittén behövde inte vänta på spionernas nästa rapport, för den kunde observera händelseförloppet direkt i jordbornas nyhetssändningar.

Det rädde förvirring bland de jordiska ledarna, men mycket snart började de anklaga varandra för sprängningarna. En stormakt hotade att bomba ett stort ökenområde kallat ”Afghanistan” som fick skulden för att ett monument med stora stenhuvuden som kallades ”Mount Rushmore” hade sprängts i bitar.

Men ingen jordisk ledare sa att onfoloiderna faktiskt låg bakom, och inga officiella anrop riktades till dem. Det förekom *några* vaga försök till anrop från Jorden, men onfoloiderna förstod att de kom från oviktiga jordbor som inte hade någon verklig makt.

Generalerna väntade ett par dygn på en eventuell kapitulation – men återigen möttes de av tystnad från Jordens ledare. För onfoloidernas del återstod inget annat alternativ än själva landstigningen. Att avblåsa anfallet nu skulle ha varit en skamfläck på deras folk. De inledde med en blixttack mot Jordens raketbaser. Tiotusentals neutroniummissiler trängde lätt igenom alla hinder. De borrade sig in i varje stridsspets och bomb, och kontaminerade dem med bly så att inga atomexplosioner kunde äga rum.

För en Onfol var en atombomb en barnleksak.

De hade kunnat utplåna miljontals människor på flera olika sätt. Men det låg ingen heder i att döda utan någon chans för fienden att göra åtminstone symboliskt motstånd – så de valde att landstiga med soldater.

Två landstigningsskepp med fyra hundra soldater vardera tog mark mitt i staden som kallades "Washington" på kontinenten som kallades "Nordamerika".

Åtta hundra onfoloider marscherade ut på de asfalterade, raka gatorna, redo att skjuta ned allt motstånd... men ingenting hände. Flera primitiva flygfarkoster passerade i luften ovanför, och en del av dem kretsade kring området där soldaterna marscherade.

De visste att jordborna hade gott om handvapen och hade sett att de ofta sköt på varandra – så varför försökte ingen göra det nu?

Soldaterna började tveka. Var det ett bakhåll? De scannade omgivningen och började lägga märke till att jordborna visst hade sett dem komma. Tusentals jordbor siktade på dem från olika prång, fönster och gömställen – med små kommunikationsplattor med kameralinser.

Landstigningsstyrkans befälhavare anropade generalerna i omloppsband: *"Vi är omringade av obehäpnade jordbor. De försöker inte ta kontakt, men tar bilder av oss. Vad ska vi göra? Förstår de inte att de måste... handla? Vi behöver mer information."*

Generalerna anropade sina spioner och krävde en omedelbar förklaring. En onfoloidspion råkade då befinna sig i samma stad, vid den vita byggnaden som fantasilöst kallades "Vita Huset". Jordbor passerade spionen utan att ens lägga märke till den, för alla spioner gömde sig under ett perfekt kamouflage.

"Jag har infiltrerat deras högste ledares hus", rapporterade spionen direkt till kommittén. *"Ledaren och hans rådgivare pratar om vår landstigning, och lika mycket om någon mäktig figur som kallas... 'Twitter'...?"*

Generalerna tittade förbryllat på varandra – och då lyste den yngste generalen upp.

"Twitter! Det har jag hört talas om. Det är inte en person, men en primitiv kommunikationskanal som jordborna använder för att..." Generalen tvekade. "Våra spioner har avlyssnat Twitter under en tid, men kan inte uttyda dess egentliga syfte. Det är meningslöst, osammanhängande och trivialt, och ändå tycks det utöva ett enormt inflytande på jordborna."

"Koppla in oss på det här 'Twitter', befallde Otspt. "Låt oss se vad jordborna kommunicerar just nu, och bedöma hur de har reagerat på vår erövring."

Onfoloidernas datorer var annorlunda än jordisk teknologi, men den kunde lätt simulera jordbornas speciella användargränssnitt. Generalerna "såg" Twitterflöden med sina ögon och deras datorer översatte intrycken.

Strax insåg de att en stor del av jordbornas pågående kommunikation över Twitter handlade om onfoloidernas landstigning... bara inte som generalerna hade väntat sig.

Jordbor på plats i Washington tog bilder och gjorde videofilmer av landstigningen, som de delade med sig av på Twitter. Generalerna kunde se löpande reaktioner och samtal i form av text och bilder. Många jordbor på Twitter insisterade att landstigningen inte var verklig, och argumenterade för att det hela var en filminspelning eller en bluff iscensatt av politiska fiender. De verkade få många med sig.

Ett stort antal kommentarer på Twitter menade att onfoloidsoldaterna var en del av någon dunkel jordisk sammansvärjning – "QAnon", "5G-torn", "fake news" och annat svammel som onfoloidernas ledare inte begrep.

Många jordbor menade att videofilmerna var förfälskade och menade att de kunde bevisa det. En kommentar löd:

Se på deras löjliga marsch i perfekt rytm. Världens sämsta CGI. LMAO :-D

Varför, undrade generalerna, gjorde sig jordborna lustiga över att en armé kunde marschera i perfekt rytm? Onfoloiderna hade övat på den i generationer.

En del jordbor verkade åtminstone förstå att de hundratals gröna, fyraarmade reptilsoldaterna faktiskt var en utomjordisk invasionsstyrka – men de grälade inbördes om vilken jordisk regering som redan visste om invasionen, eller i hemlighet kontrollerade den.

”Dårar!” utbrast Otspt. ”Begriper de inte att det är vi som erövrar deras planet – inte de själva!”

”Det räckte inte med den första maktdemonstrationen”, sa en annan general bistert. ”Vi måste eskalera. Även om vi riskerar en mindre vanära. Låt soldaterna skjuta mot några beväpnade jordbor oprovocerat.”

”Vad säger du?” svarade en kollega. ”Våra soldater skulle aldrig frivilligt sänka sig till sådant uppförande. Vi är väl civiliserade!”

”Vänta”, sa den yngste generalen hastigt. ”Vi har inte provat tvekamp. Utmana en av dem – inte för att avgöra invasionen, men för att inleda stridigheterna på hedersamt sätt! Som seden bjuder.”

Reptilerna i kommandocentralen spände sig tyst. De kände traditionens outtalade makt över deras sinnen. En strid kunde inte börja förrän bägge parter erkände att de var i strid. Så hade det alltid varit.

”Nåväl,” sa Otspt. ”Jag tror vi är eniga.” Generalen anropade invasionsbefälhavaren som befann sig bland soldaterna på marken. ”Hitta en beväpnad jordbo, en som ser ut vara en krigare, och utmana till rituell tvekamp. Genast!”

Befälhavare Ptoss var storväxt och hade lång krigserfarenhet, med ärr från andra erövringar. Ptoss gick beslutsamt fram till en trottoar och spände blicken i en uniformerad jordbo som stod vid ett fordon med texten ”POLICE”.

Ptoss kopplade på sin röstsimulator för att tilltala jordbon direkt med den traditionella utmaningen.

Det var svårt att översätta den till engelska, men simulatorn gjorde ett gott försök: ”*Du! Jordinnevånare! Din mor hade små mjölksäckar... och dina fäder hade små fötter.*”

Jordbon stirrade förbryllat på reptilen som stod tio meter från honom. Han gapade och stammade till svar: ”V-vad i helvete...?”

Ptoss lyfte en arm för att göra den traditionella hotelsegesten. När generalerna såg armen lyftas, flämtade de till och insåg befälhavarens misstag – men alltför sent för att sända en kontraorder.

Den fyraarmade reptilen räckte ut tungan och knackade sin knutna näve mot tinningen, fem gånger. Jordmannen såg det klart och tydligt. Han borde ha gripit sitt handvapen och inlett tvekampen. Men istället började han le... och skratta. Snart började andra jordbor skratta – många av dem. Ptoss vände sig om på gatan och såg att soldaterna också såg sig om, och hörde. De hade utbildats om jordbornas kultur och visste mycket väl vad skrattsalvorna betydde.

Ptoss kallade till reträtt. Hundratals tungt beväpnade reptiler rusade med stor effektivitet tillbaka till landstigningsskeppen som lyfte.

* * *

Generalernas kommitté var mållös en stund. De försökte förtvivlat komma på vad som borde göras.

”Jag har aldrig velat förinta en planet så mycket som denna förbannade Jorden”, väste Otspt. ”Men det skulle bara göra vanäran värre. Hur ska vi rädda ansiktet? *Hur?* Har någon här *ännu ett* lysande förslag?”

Otspts vredgade blick föll på den yngste generalen, som insåg att kommittén hade funnit någon de kunde skylla fiaskot på. Nu gällde det att rädda sitt skinn.

”Vi kunde deklarera att jordbornas uppenbara... vansinne... innebär att de är ovärdiga... motståndare. Ingen heder i att utmana den som är alltför sinnessjuk för att förstå vad som pågår.” Den unge generalen fnittrade nervöst.

”Sant, men... vad kommer *andra* släkten i galaxen att säga efter det här?” svarade en upprörd äldre general. ”Vi vet att jordborna är galna. Men ryktet, syskon, *ryktet* kan ändå sprida sig... att vi *flydde* från en kamp. Om de underkuvade planeterna får höra talas om att Jorden gjorde narr av Onfol...”

Alla de närvarande reptilerna bleknade. Ögonblicket kändes ödesdigert.

Den yngste generalen tittade ut genom ett fönster mot rymden. Det gick att skymta andra planeter i Solsystemet. Särskilt den röda planeten...

Då fick denne reptil ett verkligt lysande infall. Det var inte den utväg de hade velat ha, men det var kanske den bästa utvägen de kunde få.

”Säg... vet de underkuvade *vilken* av planeterna i det här systemet som är befolkad?”

* * *

Jordborna skulle kanske aldrig få veta vad som hade räddat dem från att utplånas av onfoloiderna. Men de förstod att någonting var på tok med mänsklighetens rymdsonder och teleskop. Alla rymdsonder som försökte komma utanför Månens bana försvann spårlöst. Kontakten med alla sonder och robotar utanför Månens bana var bruten. Och någon mystisk makt verkade saboterade alla försök att skicka radiosignaler ut i rymden bortom Solsystemet.

Några excentriska forskare hävdade att detta bekräftade ”zoo-hypotesen”, och att Jorden hade försatts i en kosmisk karantän av välvilliga, överlägsna rymdintelligenser.

De hade bara delvis rätt. Onfoloiderna hade sett till att inget annat släkte i galaxen skulle få höra av jordborna på mycket, mycket länge. De hade konstruerat falska ruiner och massgravar på Mars, med falska skyltar på jordiskt språk, till och med falska döda växter och djur... för att kunna visa fram till de underkuvade planeterna i sitt välde, med varningen: *Se hur det gick för de dåraktiga jordborna som trodde de kunde besegra Onfol. En död värld.*

* * *

Under tiden fortsatte Jordens folk att diskutera vad som egentligen låg bakom de märkliga händelserna med terrordåden och skådespelarna som låtsades vara fyraarmade gröna skämtfigurer.

Var det ett reklamjippo som hade spårat ur? Vilka extremister hade kunnat genomföra ett så stort evenemang? Ryssland anklagade USA, som anklagade Kina, som anklagade resten av världen.

Men ingen sa officiellt att Jorden hade invaderats från rymden – för ingen vettig människa skulle kunna tro att ett så löjeväckande uppträdande kunde tas för ett besök av en avancerad civilisation.

Avhopparen

Daniel Andersson

Illustration: Alf Rynefors

Tom tog av sig sina smartglasses och fyrade av ett leende. Entrévärdens framför honom var en xylvador med mörkgrön hud och ett äggformat huvud. Med en koncentrerad rynka i pannan höll hon upp en mindre datorplatta som hon riktade mot honom. Plattan blippade och blinkade när den skannade hans ansikte.

”Er prisjägarlicens gick ut för åtta standardår sedan, herr Frisk”, läste entrévärdens på datorplattans holoskärm och drog ihop de buskiga ögonbrynen. ”Vad jag kan se har ni fortfarande inte ansökt om förnyad licens hos Northern Intergalactic Alliance.”

”Så därför får vi inte komma in och ta oss ett glas?” fnös Tom och vände sig mot Sarma-Joum som stod bredvid honom. Sarma-Joum himlade bara med ögonen. Även om entrévärdens var kort så var hon muskulös, överarmarna stack ut från den säckvävsliknande kostymen likt ett par grova trädrötter. Sarma-Joum hade nog rätt trots att han inte sagt något. Det var sällan en god idé att försöka tjata sig in på en bar. Tom la istället an sitt mest förtroendeingivande leende.

”Jag tror inte att Alliansen har någonting emot den utgångna licens, herr Frisk”, sa entrévärden. ”Men jag förutsätter att ni är medveten om att Federationen inte har ett licenssystem för prisjägare. Ni måste registrera er verksamhet och ansöka om tidsbegränsat tillstånd om ni bedriver sådan aktivt.”

Trots att hon var xylvador talade hon interstellär engelska utan brytning och translatorn i Toms öra behövde inte arbeta. Det var väl i och för sig inget att bli överraskad över i och med att de befann sig på Rocky-4, dvärgplaneten som någon nostalgiker hade döpt efter den där gamla 2D-boxningsfilmen med ... ja, vad fan skådespelaren nu hette. Klotet låg i utkanten av Federationens territorium, och Federation of Independent Planets hade haft engelska som officiellt språk sen urminnes tider.

”Vi är bara på genomresa”, sa Tom sammanbitet. De hade fått höra samma förmaning om Federationens prisjägarsystem när de registrerade sin ankomst hos hamnföreståndaren. Och när de lämnade hangaren. När han och Sarma-Joum stannade på en restaurang. När ...

Entrévärden riktade datorplattan mot Sarma-Joum.

”Sarma-Joum stannar utanför”, sa Sarma-Joum och lät sina smartglasses sitta kvar på det platta huvudet. Han var kortväxt även för att vara muhander och hade kunnat skalla entrévärden rakt i bröstkorgen. ”Sarma-Joum uppskattar den friska luften.”

Entrévärden nickade artigt och stoppade undan plattan. Tom tvingade undan ett leende när han insåg att de tre såg ut som tripp trapp trull, och vände blicken upp mot den hermetiskt tillslutna metallkupolen hundrafemtio meter ovanför dem som omslöt bosättningen på dvärgplaneten. Tom föredrog ställen med en naturlig atmosfär och frisk luft. Om rymdskeppen som fraktade is och snö till ställen som Rocky-4 fick förhinder på vägen, då skulle produktionen av vatten och syre bli ett mindre trevligt problem att lösa. Tom rös till. Å andra sidan hade hela bosättningen en fullt fungerade artificiell gravitation som gjorde att det kändes som om han befann sig på Tellus. Han kanske fick nöja sig med det lilla.

”Då får jag välkomna er till Ivans, Tom Frisk”, sa entrévärden innan hon åter vände sig mot Sarma-Joum. ”Hoppas att luften ska smaka.”

Sarma-Joum bugade lätt med ena handen mot halsen innan han tog några steg bort från entrén.

”Vi ses sen, SJ”, sa Tom och satte på sig sina smartglasses. Nanotekniken justerade omgående glasögonen för perfekt passform. Det surrade till i skallen när den trådlösa kopplingen upprättades mellan glasögonen och neuroimplantaten vid tinningarna. En statusruta indikerade att han hade bra uppkoppling mot såväl det lokala nätverket på Rocky-4, som rymdskeppet borta i rymdhamnen.

Entrévärden log brett och öppnade dörren åt honom.

* * *

Rökridån inne på Ivans slog emot honom som en vägg. Gästerna bolmade på cigaretter, pipor, cigarrer och vattenpipor som om det var Black Friday-rea på artificiella lungor. Röken låg som en grå dimma i lokalen, hade en söt touch och lyckades nätt och jämnt dölja stanken av unket svett och utspilld bira. Extremt märkligt att man inte sörjde för en effektivare ventilation här inne. Det hela påminde honom om Garima, hans förra kollega och anledningen till att han var här. Han skakade av sig en kall ilning.

”Du gjorde nog rätt i att inte följa med in”, sa Tom och sniffade ljudligt med näsan så att Sarma-Joum skulle höra via glasögonens mikrofon.

AR-tekniken i hans smartglasses fick informationsrutor att sväva i luften intill de gäster som hade öppnat sina kommunikationssystem. Det såg ut som ett hav av ljusblåa hologram mitt i all rök. Tom blinkade ett par gånger innan han stängde ner funktionen så att rutorna slocknade, han var varken här för att ragga eller skaffa nya bekanskskaper.

”Sarma-Joum fattar alltid rätt beslut, människa”, konstaterade Sarma-Joum varifrån han nu befann sig.

”Säg om det där, SJ”, skrockade Dante. ”Vi var alla med på Ster´ophy.”

Lensons bullrande skratt ekade över deras internradio.

”Jag var inte där”, bröt Bobo in med sin monotona robotröst. ”Men jag har läst rapporten. Ha. Ha. Ha.”

Dante, Lenson och Bobo utgjorde resten av deras fem man starka besättning. De hade stannat kvar på skeppet borta i hangaren medan Tom fått med sig Sarma-Joum på en rundtur i besättningen.

”Se till att andas mellan skrattsalvorna, Bobo”, sa Tom och drog på mungipan.

”Jag andas inte”, sa Bobo utan nyans i rösten.

”Har du funderat på att börja?”

”Sarma-Joum stänger radion i en kvart”, suckade Sarma-Joum samtidigt som Lenson brast ut i en ny skrattsalva.

”Kom tillbaka till skeppet om du vill, SJ”, sa Dante med hög röst, antagligen för att överrösta Lenson. ”Här finns gott om plats.”

Tom tog sig nerför en kort trappa i sprucket trä. Han fick kryssa mellan runda bord i hårdplast, vissa tomma medan andra var överfulla av gäster i olika stadier av fylla. Någon kräktes i ett hörn. En annan tog tag i kragen på sin bordsgranne och måttade med näven. Den höga ljudnivån, dels från gästerna, dels från det barogiska coverbandet uppe på scenen, dunkade mot Toms trumhinnor. Den lokala klockan på Rocky-4 sa att det var tidig eftermiddag. Tom log. Det här var ett ställe helt i hans smak.

”Hur mycket tid behöver du, Tommie?” fortsatte Dante.

Statusfältet på glasögonen visade att Lenson och Sarma-Joum hade loggat ut från samtalet.

”Det bör inte ta alltför lång tid”, svarade Tom. ”En halvtimme på sin höjd. Hur går det för er?”

”Ronja är tankad och laddad för avfärd. Vi håller på att lasta käk och sjukvårdsprylar åt SJ. Sjukt synkat tidsschema mellan oss, va?”

Tom var på väg att svara, men Bobo hann före.

”Kapten?”

”Rackarns vad allvarligt du låter, Bobo.” Dante harklade sig. ”Vad är det? Säg inte att HPS:en är paj nu igen ...”

”Jag noterar att det finns tre högprofilerade byten inne på Ivans”, sa Bobo. ”Vill ni höra prissummorna?”

”Sluta tjuvkika”, fräste Tom. Han stängde snabbt ner videoströmmen i sina smartglasses så att de på skeppet inte såg det han såg. Bobo kunde visserligen hacka spärren på en nanosekund om den bara ville, men det var i alla fall en markering från Toms sida. ”Det är inte därför vi är här.”

”Inte därför som *du* är här menar du, Tommie”, sa Dante och skrattade till. ”För oss andra börjar det bli dags att fylla på bankkontot.”

”Jaja”, muttrade Tom. ”Det här är sista stället. Jag kommer sen.”

”Gör din grej, Tommie. Kör hårt så ses vi om en stund. Lycka till och hoppas du får napp.”

Samtalet stängdes ner innan Tom hann tacka de andra för att de lät honom göra det här. Han tog sig förbi ett tiotal bord innan han nådde fram till bardisken. Den var U-formad med nederdelen klädd i korrugerad kopparplåt. De tre bartendrarna var alla av olika art: en var ropier med ett gigantiskt cyklopöga mitt i trynet, en var människa med böljande hockeyfrilla medan den tredje inte var något Tom sett tidigare. Den såg närmast ut som en katt som körts genom en stenmangel och sprutmålats rosa. Djurets två händer var integrerade med öronen, vilka var för sig var lika stora som resten av kroppen.

”Allt bra, pojk?” sa den mänskliga bartendern, som befann sig närmast Tom. ”Törstig?” Han slängde en rutig kökshandduk över axeln och plockade ner några urdruckna glas från disken.

”Pojk?” fnös Tom. ”Jag skulle kunna vara din farsa, grabben.”

”Pojk? Som i pojke?” Bartendern skrattade till och skakade på huvudet. ”Bror, du behöver uppdatera din translator och lägga in ropiska språk. Eller hur, Manny?”

”Fuck yeah!” sa ropiern och signalerade tummen upp. ”Jag kan rekommendera en bra translator-tekniker på Tellus.”

Människan, som enligt namnskylten på skjortbrösten hette Amir, gav Tom ett flin medan han torkade av bardisken med kökshandduken. Ingen av bartendrarna verkade särskilt intresserade av att ge Tom någon förklaring till vad *pojk* betydde på ropiernas språk.

”Det är inget fel på min translator”, sa Tom och knackade med pekfingret på örat.

”Givetvis inte.” Amir log. ”Men det kan vara värt att ...”

Han stelnade till och såg på något bakom Tom. Tom vred på huvudet och följde Amirs blick. Två personer rörde sig i folkvimlet. Den ena en mörkhyad människa, den andra en albinovit xylvador. Klädseln var robust, xylvadorn hade ett långt skägg och de passade båda in ibland de gruvarbetare och jordbrukare som gästade Ivans. Men det var något med hur de rörde sig som skilde dem från övriga gäster. Målmedvetet, spanandes ut över gästerna. Nyktra. För Tom stod de ut som mörtar i hajakvariet. Säkerhetsvakter eller poliser av något slag som försökte smälta in. Utan tvekan.

Toms hand rörde sig automatiskt ner mot höften och fingrarna spelade över kolven på den ena av hans två Colt DEW/36, som för att försäkra sig om att energipuffarna fortfarande satt i hölstren. Han vände på sig och hann se hur Amir bytte en blick med ropiern, Manny, som i sin tur förde en knuten näve mot munnen och talade lågt in i något, antagligen en dold kommunikationsradio. Det skulle inte förvåna Tom om Ivans hade en spelklubb någonstans, där insatserna inte var helt enligt regelboken. Tom mös. Kanske läge att meddela Dante att han skulle bli sen?

”Vad vill du ha?” frågade Amir dröjande, fortfarande med ett öga på poliserna. ”En bira? Jag kan rekommendera en Uppercut.”

”Uppercut?”

”En lokal IPA. Tjugotre procent.” Amir log. ”De säger att den brukar sitta som en krocketklubba i skenbenet.”

”Smaskigt”, sa Tom och skakade på huvudet. ”Du behöver jobba på dina liknelser, Amir.”

Tom plockade fram en datorplatta från innerfickan på rocken, loggade in och letade upp ett foto. Han la plattan på disken och tända hologrammet så att Amir kunde se.

”Har du sett henne?” frågade Tom.

Amir slängde återigen kökshandduken över axeln och lutade sig närmare plattan med händerna mot disken. Fotot föreställde Toms förra kollega Garima, det var några år gammalt, från strax efter att han lärt känna henne. På bilden stod Garima bredvid landningsstället till sitt skepp med det övre armparet i kors över bröstet och det nedre hängandes längs sidorna.

”En kwambese?” frågade Amir utan att dölja sin förvåning. ”Du är medveten om att kwambeserna är förbjudna att vistas inom Federationens territorium?”

”Det är inte samma sak som att det aldrig sker.” Tom pekade mot datorplattan. ”Titta igen. Hon lystrar till namnet Garima Foole.”

Amir drog ihop ögonbrynen och kliade sig på hakan.

”Jag är ledsen. Jag har drivit det här stället i fyra standardår. Jag har inte sett en endaste kwambese på Rocky-4 under min tid här.”

”Basher ...”, mumlade Tom.

Amir höjde frågande på ögonbrynen, vilket fick Tom att fnysa.

”Undrar vem som behöver laga sin translator”, sa Tom. ”*Fan*, alltså. På kwambesiska.”

Amir ruskade långsamt på huvudet vilket fick Tom att stelna till. Det var något i bartenderens blick. Drogs den mot hologrammet som projicerades ovanför datorplattan? Hade Amir skakat på huvudet lite väl överdrivet? Tom tuggade på kinden. *Fan*, han började bli lite väl nojig. Men spåret, informationen, uppgiften eller vad man nu ville kalla det, pekade trots allt mot att Garima Foole, eller snarare hennes skepp ... eller i alla fall något som med lite vilja kunde antas vara hennes skepp ... hade skymtats vid Rocky-4 för fjorton veckor sedan. Och ryktet hade nått Tom via hans kontakter på Darknet. Amir hade så klart rätt i att förhållandet mellan Federationen och kwambeserna inte var det bästa i Vintergatan, men Tom hade letat efter Garima i för många år för att ignorera det här spåret. Han hade dragit med sig Sarma-Joum och frågat runt på varenda bar och hak på Rocky-4. Ivans var det sista stället på listan. Ingen hade vare sig sett eller hört talas om någon Garima Foole.

”Bror”, sa Amir med en ton som signalerade medlidande. ”Jag bjuder på första omgången. Vad vill du ha? En cocktail kanske? Välj själv. Inga problem.”

”Det där är vad jag kallar bra kundvård”, skrattade Tom glädjelogt.

Han stoppade undan plattan igen och slängde ett öga på utbudet på hyllorna bakom Amir. Pilsner i burk, flaska och på tappkran, svampar och andra hallucinogener, sprit i tusen nyanser och smaker, röka, skumpa från galaxens alla hörn, mikrochips och andra implantat ... Ett stort utbud men inget som skilde Ivans från någon annan bar. Tom suckade. En pilsner satt väl aldrig fel, men han hade druckit så många öl genom åren att det rann i ådrorna på honom.

Han öppnade meddelandeapplikationen, skrev *Det kan dra ut på tiden* tätt följt av tre öl-emojis, och skickade det till Dante. Svaret kom inom någon sekund i form av en bild föreställandes Tom liggandes upp och ner i cockpit dagen efter den där utekvällen på rymdstationen Cartheu. Tom kunde fortfarande känna smaken av spyta bak i gommen.

”Hm ...” Han tuggade på kinden. Kanske skulle lyxa till det med något som inte stod på hyllan? Något som de förvarade bakom den där svängdörren? ”Jag kan ta en flaska portvin”, sa han till Amir. ”Ni har väl Fine Space Port?”

Amir stelnade till och öglaset han höll i gled honom nästan ur händerna. Han bytte en lika snabb som hård blick med den rosa katten innan han såg ut över Toms huvud. Vad fan kollade han på? Såväl Amir som katten hade på nolltid blivit stelare i rörelserna, och katten studerade Tom i ögonvrån utan att lyckas dölja det. Nog för att Toms beställning var en aning udda, men han var väl inte den enda i Vintergatan att uppskatta ett bra portvin? Det var ju dessutom en produkt som inte behövde smugglas in.

Amir harklade sig, slet blicken från vad han nu tittade på och böjde sig så nära att Tom kunde känna att hans lunch varit kryddad med vitlök.

”Naturligtvis”, väste bartenderen mellan spända käkar. En hård rynka letade sig ner mellan hans svarta ögonbryn. ”Bror, varför sa du det inte på en gång för?”

”På ...”

”Fattar du vad vi riskerar?”

”Risk...”

”Bord tolv. Beijryn visar vägen.”

”Vad?” Vad fan snackade han om? ”Beijryn vem?”

En kall, knappt märkbar fläkt svepte över Toms nacke och letade sig ner innanför kragen. Han vred sig långsamt och motvilligt om. En djinn, eller ork'hay som arten kallade sig själva, hade glidit upp

bredvid honom. Hen var lika lång som Tom, humanoid om än med sex långa armar och en hy som sken i neonturkost. Kläderna bestod av mönstrade tygstycken som hölls ihop av metallspännen och rep. Hens konturer var vaga och svåra att få grepp om, vågiga som om kroppen stod i ljusblåa eldslågor och hen flöt fram över betonggolvet utan att nudda det med några fötter.

”Bord tolv, herr Frisk.” Beijryns röst tog sig in i hans hörselgångar som om någon drog slemmigt sjögräs mellan skinkorna på Tom. Djinnen tog emot en flaska och ett portvinsglas som Amir höll fram mot hen. ”Följ mig, herr Frisk.”

Tom sneglade mot Amir, som flinade tillbaka. Det var väl ingen som egentligen visste om ork’hay var ursprunget till de arabiska sagorna hemma på Tellus eller ej, men arten påminde för mycket om sagofigurerna för att inte kallas för djinner. Hur som helst var de extremt obehagliga.

”Med nöje”, sa Tom och fyrade av ett så självsäkert leende mot Amir som han kunde uppbåda.

* * *

Beijryn gled fram mellan borden med graciösa, svängande rörelser. Tom ansträngde sig för att inte titta rakt på hen. De andra gästerna drog sig undan djinnen men försökte låtsas som att det inte berodde på hen. Längre bort kryssade de två hemliga poliserna fram genom folkvimlet likt ett par huggormar. Det verkade som om de diskret synade av gästerna en efter en, men Tom kunde inte avgöra om de sökte efter någon specifik eller ej. På en rymdhamn vid Federationens gränstrakter fanns det en hel del att göra för poliser och säkerhetstjänsten, dygnet runt. Tom drog automatiskt ner axlarna för att göra sig mindre.

Ivans var betydligt större än vad Tom hade kunnat ana från utsidan och stället sträckte sig långt in i byggnaden. De stora rummen avlöste varandra via portaler, som kunde förslutas med metalldörrar på skenor. Rökriddan och nivån på fyllan borta vid baren var som en vårfika på saft och bullar på en mjuk filt i parken, jämfört med hur det var längre in. Utanför Toms synfält gormade och svor några gäster åt varandra. Glas krossades.

Bord tolv låg i ett rum inne till höger. Coverbandets musik hördes inte in hit. Från ett högtalarsystem strömmade istället Chestnut Rodeos debutsingel *Wreckage*. Tom visste inte om han skulle vara tacksam eller få ångest över musikbytet.

”Välkommen att slå er ner, herr Frisk”, sa Beijryn.

Bordet var inte tomt. En mänsklig kvinna halvlåg över bordet. Kroppen rörde sig långsamt, som om hon sov djupt. Ena halvan av hennes skalle täcktes av bucklig metall som den svaga belysningen reflekterades i.

Tom tog sig förbi djinnen, drog ut stolen och satte sig till rätta på den hårda sitsen. Beijryn placerade ett underlägg på bordsskivan, som om ytan inte alls var täckt av ringar från utspilld dricka och annat intorkat vars ursprung Tom inte vågade gissa. Glaset hen placerade ovanpå underlägget var däremot skinande rent, och i en elegant rörelse höllde djinnen upp några centiliter portvin i det.

Tom drog på mungipan. Fine Space Port var en tawney med en något lägre alkoholhalt på arton procent. Tillverkades i huvudsak på två druvor, tinta barroca och touriga francesa, som ursprungligen kom från Tellus. Numera odlades druvorna vid Nova Porto på Lutcheria. Planetens 2,41g drog tydligen ut helt unika smaker ur druvorna, enligt vad Tom fått höra.

Han fattade tag om glaset och lyfte det. Den dova belysningen spelade genom det ljusa portvinet. Tom lät drycken skvalpa runt i glaset innan han satte näsan mot det. En varm rysning gick genom kroppen när ångorna smekte luktreceptorerna. Han förde glaset mot läpparna, vickade på det och lät drycken segla in i munnen. Smaken var söt med inslag av körsbär, fikon och rostad kastanj. Han svalde.

”Det är nästan så man blir religiös”, sa Tom och nickade. Han kostade på sig att möta djinnens blick. ”Utmärkt.”

Beijryn väntade tills Tom hade ställt ner glasets innan hen fyllde upp det och ställde flaskan på bordet.

”Huset rekommenderar en galbionisk hårdost med animalisk marmelad till, om herr Frisk önskar.”

”Kanske senare.”

”Som ni önskar, herr Frisk”, sa hen och avlägsnade sig.

Flaskan på bordet hade en enkel etikett på framsidan, *Fine Space Port* stod med mörka bokstäver mot grådaskig bakgrund. Den hörde verkligen hemma här i den rökfyllda lokalen. På baksidan av flaskan satt en något färggladare etikett med innehållsförteckningen. Det var länge sen Tom drack det här portvinet, och det fick minnen att leta sig upp från arkivet.

Han lät fingertoppen glida längs glasets kant och fokuserade blicken på en fläck på bordsskivan. Det var något med bartendern, Amirs, agerande som skavde. Och det var något med de två hemliga poliserna som också skavde. Tom befann sig på Rocky-4 helt öppet och hur lagligt som helst, så han hade ingenting att oro sig över. Men det var någonting inom honom som ... ja, skavde alltså.

Bobo? skrev han i ett meddelande i applikationen på glasögonen.

”Tom?” svarade Bobo lika snabbt som om roboten suttit på skeppet och väntat på att Tom skulle höra av sig.

Behöver en krypterad länk. Kan du öppna en port?

”Var så god. Hoppas den duger.”

Tom skrattade till. *Tack.*

Han öppnade en undanstoppad applikation och loggade in i den med hjälp av en kort ögonskanning. Via applikationen kopplade han upp sig mot en väl dold server på det interstellära Darknet. Samtidigt hämtade han den senaste halvtimmens videomaterial han spelat in via glasögonen. Han fryste videoströmmen och tog stillbilder på i tur och ordning entrévärderna, Amir och hans två bartenderkollegor samt på de hemliga poliserna. Djinnen hade inte fastnat på någon skarp bild, inte helt oväntat.

”Behöver du hjälp?”

Gå och lägg dig, Bobo.

”Jag är en maskin, Tom. Jag sover inte.”

Va? Skämtar du med mig?

”Nej. Jag skämtar aldrig.”

Tom hostade till. Undrar om han kunde föreslå för Amir att Ivans skulle investera i bättre ventilation? Han vände koncentrationen mot sina smartglases och loggade in på ett forum på Darknet-servern där några av hans pålitliga kontakter brukade hålla till, startade en ny tråd och laddade upp de sex fotografierna. En avancerad ansiktsigenkänningsdator hade varit bra att ha tillgång till, men å andra sidan hade de anonyma användarna på forumet överraskat Tom mer än en gång. Han rensade glasögonen, men lät applikationen köra i bakgrunden.

”Nehepp.” Han tog tag om portvinsglasets och såg upp mot taket. ”Skål då, Garima”, viskade han. ”Skål!”

”Skål!” stämde någon in.

Tom satte vinet i vrångstrupen och frustade till. Kvinnan som legat och sovit mot bordet hade tydligen vaknat till liv.

”Ledsen för det”, sa hon och slog ner blicken. Det var inte bara på huvudet hon hade metallplåtar. Hennes högerarm var mekanisk. En cyborg med andra ord. Hon drog handen genom det långa håret som föll från den organiska sidan av huvudet.

”Ingen fara”, sa Tom och höjde glasets mot henne.

Mängden tomma glas och flaskor på bordet stämde väl överens med graden av rödsprängdhet i hennes vattniga ögon. Hennes rörelser var sävliga, men när hon fick syn på flaskan framför Tom stelnade hon till.

”Du ...” stammade hon. ”Du dricker ... det där?”

”Det bästa som går att dricka”, sa Tom och tömde glaset. Han skulle få jobba ordentligt om han skulle supa i kapp hennes fylla. ”Botten upp och resten i håret, eller?” Han flinade åt henne. Fine Space Port var kanske inte något man drack om man bara var ute efter att supa.

Hon kisade mot honom och lutade sig närmare. Hennes andedräkt var betydligt mildare än vad man kunde ana av hennes tillstånd.

”När ...”, viskade hon, men kom av sig. Hon skickade ett ofokuserat öga ut över folkvimlet.

”När vad då?”

Hon harklade sig och verkade samla sig.

”När sticker vi? Till ... du vet?” Hon nickade åt sidan och spelade på ögonbrynen.

Tom blundade och ruskade på huvudet. Även om han inte tackade nej till sällskap i sänghalmen i första taget, var den här kvinnan alltför onykter för att veta sitt eget bästa och inget han tänkte utnyttja.

”Jag heter Tom Frisk”, sa han för att undvika att svara på frågan och fyllde på glaset. ”Och du?”

Hon rynkade på ögonbrynen och rätade på sig.

”Kirsten Ward”, sa hon så lågt att Tom nästan inte hörde. ”Kirsten blir bra, men doktor Ward om du vill vara formell. Men det vet du redan.”

”Vet jag?”

Tom skrattade till och skakade lätt på huvudet, men Kirsten hade redan vänt uppmärksamheten mot sin pilsner, en ljus lager, och verkade inte ha hört vad han sa. Hon lyfte på glaset med den mekaniska armen. Den gnisslade och lät som om den behövde smörjas. Visste Tom vad hon hette och vad hon hade för yrkestitel? Han dolde leendet bakom glaset. Misstog hon honom för någon annan?

”Bor du här på planeten?” frågade Tom efter en stund.

Han betraktade henne ur ögonvrån. Det verkade som att hon var mer intresserad av att studera hur skumkronan på ölet rörde sig i glaset än att undersöka hur det faktiskt smakade. Det stod ytterligare två ölglas på bordet ihop med tre tomma glasflaskor och fyra snapsglas. Hon måste ha hållit på ett tag. Tom däremot hade bara börjat och stjälppte i sig det sista av vinet i glaset.

”Jag har varit här i över tre månader”, sa Kirsten. Hon lutade sig halvt mot Tom och pratade ur mungipan, som om hon berättade världens hemlis för honom. ”Fick hjälp hit av en quadropod, du vet. Jag har hållit mig undan, botten nere i källaren. Det är mörkt och kallt där och spindlarna är stora som dasslock. Ingen verkar veta vart spindlarna kommer från. Vill du se betten? De är gigantiska och varar. Inte? Skyll dig själv. De luktar riktigt illa.”

”Spindlarna?”

”Nej, såren. Var lite uppmärksam nu.”

Hon tog en paus, släckte törsten och kliade sig frånvarande någonstans nere på benet innan hon fortsatte.

”Jag vill inte se mig som en ... ja, en ... du vet, en judas?” Hon sluddrade, men translatorn i Toms öra fixade otydligheterna. ”Bara för att jag ... väljer att ... ja, du vet, hoppa ... av? Men jag har gjort så mycket fel, en masa skit jag visste var fel, sådant som får den mest hårdhudade att drömma mardrömmar.” Hon rös och fläktade ansiktet med metallhanden. ”Experiment man bara ser på film och tänker att ’nej, så där gör de aldrig i verkligheten’. Men det säger jag dig, Tom Frisk. Det gör de visst. Jag

jobbade under överste Horn och lärde mig mycket av honom ... Mycket mer än jag hade önskat att lära mig ... Och jag fortsatte på Fsec i många år efter att Horn försvann och blev MIS, Missing In Space ...”

Tom stelnade till med portvinsflaskan halvvägs på väg mot glaset. Fsec ... Även om han tillbringat få av sina levnadsår på Federationens territorium visste han vad man avsåg med den förkortningen. Federation Security Service var inget officiellt namn, men det var vad man kallade Federationens hemliga, militära säkerhetstjänst. Om det var någon som definierade hysch-hysch så var det Fsec. Han ställde långsamt ner flaskan på bordet och sneglade mot sin bordsgranne.

”... och de experimenten var ingenting som ingick i min läkared över huvud taget. Och nu sitter vi här. Tom Frisk, min räddare. Min agent, va? Till vilken planet ska vi? Jag har aldrig varit utanför Federationen. När sticker vi? Jag vill bort härifrån så snart som möjligt. Och inte bara på grund av spindlarna.”

Kirsten såg inte längre lika onykter ut som Tom först hade trott, och hennes ögon hade antagit en hälsosam vit färg. Det var inte helt otänkbart att hon hade någon slags apparat inbyggd i all mekanik, som kunde rena blodet och få henne på banan igen.

”Helvete”, viskade Tom. Vad fan hade han nu hamnat i? Någon jäkla avhoppare-spion-historia?

Det blinkade till i utkanten av glasögonen. Någon på forumet hade skickat ett meddelande. Med ena ögat spanandes ut mot folkvimlet öppnade han meddelandet. Användare @KrockBa97 hade kommenterat bilden på bartendern.

Amir Zayani? Lever han fortfarande? Vi växte upp tillsammans i London. Amme bråkade med typ allt och alla, framför allt med auktoriteter. Jag grep honom X antal gånger när jag var snut. Amme hatade Federationen och stod alltid längst fram i demonstrationstågen, kastade alltid första gatstenen och sådant skit. Mycket smågroll. Skadegörelse, våld mot tjänsteman, svårt att rätta in sig i ledet. Är nog sex sju år sen jag såg honom sist ... vart fan hittade du honom någonstans?

Tom vände blicken mot flaskan med Fine Space Port och mindes Amirs reaktion och vad han sa när Tom beställde in den. Han slet blicken från flaskan och fokuserade på de andra gästerna. De grova arbetarna som besökte Ivans drack inte portvin. Pilsner och starksprit var vad som fanns i glaset på borden. Tom hade valt en ovanlig dryck för att variera sig och för att han uppskattade den. En kall svettdroppe åkte slalom nerför Toms ryggrad.

”Fan ...”

Tom tuggade på kinden och tankarna arbetade. Amir Zayani hade alltså hittat ett nytt kall i livet? Drev en bar vid Federationens gränstrakter, där han gömde avhoppare i väntan på att bli utsmugglade? Och som av ett lustigt ... ett *olustigt* sammanträffande ... ett olustigt *misstag* hade Tom antagits vara den som skulle smugla ut avhopparen för dagen, doktor Kirsten Ward? Enbart för att han råkat beställa den dryck som utgjorde ett förutbestämt kodord mellan personalen på Ivans och de agenter som smuglade avhoppare ut ur Federationen? Det var bara spekulationer, men var det något Tom var bra på så var det ...

”Vad väntar vi på?” avbröt Kirsten Toms tankar. ”Är det något som är fel?”

”Allt”, sa Tom.

Ett nytt meddelande plingade till på hans smartglases. Han såg på notisen under några långa sekunder, som om meddelandet skulle radera sig själv bara han väntade ut det. Han suckade och tog tjuren vid hornen. Kommentaren från användare @sexyMOTT var taggad på bilden av de två hemliga poliserna.

Om jag vore du skulle jag hålla mig borta från de där två. Har haft med dem att göra förr. Xylvadorn kallar sig för Miklos och människan heter Greta Svahn. Fsec-are ut i fingerspetsarna båda två. Och inte på någon offentlig pressavdelning om man säger så ...

Ett blått skimmer susade förbi i ögonvrån. Djinnen Beijryn svävade fram mellan borden, men inte lika elegant som tidigare. Det var något ryckigt och målmedvetet med hens rörelser, som om hen ville ... få folk att titta på hen?

Tom försökte spana förbi djinnen. Några bord bort skymtade det kritvita, äggformade huvudet med det ståtliga skägget. Xylvadorn Miklos rörde sig mellan borden och verkade anstränga sig för att slippa titta på djinnen. Den andra agenten, Greta, befann sig i närheten. Försökte Beijryn avleda deras uppmärksamhet?

”Fan.” Tom tuggade på kinden.

”Är de vad jag tror de är?” frågade Kirsten. Hon lutade sig över bordet och följde Toms blick.

”Det är nog kört för dig, doktorn”, sa Tom och nickade.

”För mig? Om de tar mig tar de dig också.”

Det trodde inte Tom för en sekund. Hemliga agenter och smutsigt spel mellan intergalaktiska unioner var långt över hans intressesfär. Visst, han kunde erkänna att tanken eggade honom att smuggla ut en person under radarn. Problemet var att doktor Kirsten Ward antagligen hade utfört fler oetiska experiment under sin karriär än vad som var moraliskt försvarbart. Så vaddå om hon hade ångrat sig? Gjort är gjort, och det var ingen annans fel än hennes eget. I synnerhet var det inte Toms fel. Om agenterna verkligen var ute efter Kirsten borde han skynda sig innan de fick syn på honom i hennes sällskap. Han tog tag om bordsskivan och var på väg att resa sig upp.

”Vad var det där?” frågade Kirsten och pekade mot taket.

Någoting lämnade en rökfri fåra uppe i det gråa molnet, som när man drog handen genom skummet i bubbelbadet. Tom justerade skärpan på sina smartglasses. En drönare i svart metall, inte större än en handflata, rörde sig strax under takbjälkarna. Antagligen med en direktlänk till de två Fsec-agenterna som ett extra, vakande öga i skyn.

Tom stelnade till. Drönaren svepte med kameran åt deras håll.

”Vad fan händer?” väste Kirsten.

Tom bet ihop käkarna när den desperata touchen i hennes röst stegrades för varje ord. Drönaren stannade till och vände sig rakt mot dem.

”Basher ...”, mumlade han. ”Basher!”

Drönaren sänkte sig ner genom röken någon meter framför bordet och riktade objektivet rakt mot Tom, som om han blev intervjuad i periodpausen med oavgjort resultat mot sämre motstånd. ”Hur känns det?” ”Nej, du vet ...”

”Flytta dig!” fräste Miklos längre bort och föste Beijryn åt sidan, tätt åtföljd av sin mänskliga kollega.

De andra gästerna var för onyktra för att förstå vad som pågick, men det blev ändå liv och rörelse i närheten av Tom och Kirsten. Borta till vänster trängde sig Amir fram genom folkmassorna. I kölvattnet hade han en gopadec med brun päls, höftskynke och lädermössa, illröd i ansiktet av lika delar ilska som förvirring och med de långa armarna hängande förbi knäna. Om Tom vågade sig på en gissning var det här den riktige smugglaren vars plats Tom råkat lägga beslag på.

”Det brukade hon också säga”, muttrade Kirsten och svepte ölen.

Hon? Tom vände sig mot Kirsten.

”Vem hon?”

”Quadropoden som jag reste hit med. Den fyrmade. Kwambesen som alltid sa basher hit och basher dit. Den hon.”

Svettpärlorna på Toms rygg frös till is.

”Garima?” väste Tom. ”Är hon här? Vet du var hon är, Kirsten?”

”Hon *var* här. Åkte för en dryg månad sen.”

”Vart?” Tom harklade sig. ”Var är hon nu?”

Kirsten gav honom en lika ordlös som uppgiven blick. Toms hjärnsynapser arbetade på högvarv. Vad fan skulle han göra? Han behövde en möjlig utväg. Beijryn var utom synhåll, medan Amir och gopadecen avvaktade några bord bort. Kanske kunde Tom skicka ett meddelande till bartendern, men det fanns ingenting som sa att Tom kunde lita på honom, eller att Amir hade anledning att lita på Tom. Och vad fan skulle han ens skriva?

Dante!!! skrev han istället.

”Nämen, Tommie”, svarade Dante glatt i internradion. ”Vi saknar dig. Hur smakar pilsnern?”

Kod röd här borta. Kod röd.

”Kod ...?” Det rasslade till i Toms öron när Dante harklade sig. ”Kod röd? Bobo!”

”På språng”, svarade roboten. ”Vad är status?”

Tom sneglade mot Kirsten. Hon svettades mer än vad han gjorde. Han vände blicken mot agenterna. Sekunder bort.

”Kirsten!” sa han. ”Garima?”

”Om du hjälper mig, hjälper jag dig”, sa hon, förvånansvärt samlat. ”Jag vet vart Garima skulle när hon åkte härifrån.”

Tom låste upp spärren i sina smartglasses så att Dante och de andra fick tillgång till hans videoström, och skickade samtidigt över infon han fått från användarna på Darknet.

Behöver en avledningsmanöver. Han avvaktade en halv sekund. *Jag plus en. En i klistret.*

”Avledning...” Dante svor något ohörbart. ”Jävla tellusbo. Fans helvete.”

”Du är också människa”, skrattade Lenson.

”Ganymede”, grymtade Dante. ”Jag är för i helvete uppvuxen på Ganymede. Blanda inte ihop mig med Tommie från Tellus.”

KOD RÖD!!!! skrev Tom. *KOD JÄVLA RÖD!!!*

Miklos ställde sig framför honom och Tom svalde tungt.

”Hur var det här då?” frågade Miklos.

Den andra agenten, Greta, placerade sig snett bakom Miklos, så att de inte hamnade i varandras skottlinjer. Båda hade dragit sina energipuffror, men lät dem hänga vid låren med piporna mot golvet. Antagligen för att undvika kaos bland gästerna. Tom lade omsorgsfullt och långsamt sina händer mot bordet, så långt från sina egna puffror som möjligt. Det var inte helt säkert att Fsec-agenterna brydde sig om civilisternas hälsa, men Tom tänkte inte riskera en eldstrid bland oskyldiga. Dessutom var agenterna förmodligen ljusår bättre med puffrorna än vad Tom var.

”Fan ...”, viskade Dante i hörlurarna.

”Tom Frisk, intergalaktisk prisjägare”, sa Miklos som om han läste innantill. ”Eller föredrar du Thomas Bentley?”

”Tom duger”, svarade han. Thomas Bentley var födelsenamnet han aldrig använde, men det var en annan historia. ”Och vem har vi äran att prata med?”

”Kommissarie Smith”, sa Miklos monotont och gav honom en lång blick. Han visade en hand mot kollegan. ”Konstapel Anderson.”

Tom kvävde en fnysning och tryckte undan leendet. Agenterna hade humor. Drönaren skiftade fokus från Tom till Kirsten och sekunden senare fladdrade Miklos ögon till.

”Jag tar det här”, bekräftade Bobo i radion. ”Vi är med dig, Tom. Hela bunten. Kapten Dante också.”

Tom släppte ut ett andetag han inte visste att han hållit inom sig.

”Och doktor Ward, minsann.” Miklos log med mungipan. ”Du följer med oss, doktorn. Du kan avlägsna dig för stunden, Tom Frisk. För ditt eget bästa råder jag dig att inte lämna Rocky-4. Vi vill prata med dig senare.”

”Självklart”, sa Tom och nickade.

”Men, men ...”, viskade Kirsten.

Tom undvek att se på henne när han tog sig upp från stolen. Lederna kändes mjuka, trots att han inte fått i sig så mycket portvin, än ... Apropos det tog han tag om halsen på vinflaskan.

”Tar med den här”, sa Tom.

Miklos viftade avfärdande med handen och Tom skyndade sig förbi honom. Amir och gopadecen uppehöll sig i närheten och försökte se upptagna ut. Bartendern sneglade mot Tom och nickade lätt på huvudet. Tom svarade med att vinka diskret med handen och mimade *Ta det lugnt*. Amir fnös och himlade med ögonen. Tom tuggade på kinden. Så klart, Amir och de andra på baren skulle troligtvis hålla låg profil för att kunna fortsätta bedriva sin verksamhet. Kirsten Ward var antagligen inte den första att falla på målsnöret, och inte heller den sista. Sådant man fick räkna med i deras bransch.

Ju närmare utgången Tom kom, desto högre blev ljudvolymen. Graden av fylla hade stigit under den korta tid han varit där inne. Och röken låg tjock mot taket. Han kunde bara hoppas att ...

”Redan tänkt på det”, sa Bobo, som om han kunde läsa Toms tankar utifrån vad Tom tittade på. ”Är inne i Ivans datorer. Alla system är ’go’. Redo när du är det.”

”Åh ...” Dante suckade. ”Säg till om ni behöver hjälp, eller ...”

”Vi leker helst själva, jag och Tommie från Tellus.”

Tom skrattade till. Manny, ropiern i baren, stod bakom bardisken och blängde på honom med sitt enorma cyklopöga. Tom skålade med flaskan mot honom i farten. Manny svarade med att peka långfinger.

* * *

”Så prisjägaren har redan fått nog”, sa den xylvadiska entrévärdens när Tom klev ut genom dörren.

”Behövde lite frisk luft”, sa Tom, försökte verka lugn och pekade med tummen över axeln. ”Går knappt att andas där inne.”

”Varför tror ni jag jobbar som entrévärd?” Hon fnös så att saliven yrde. ”Tänker ni uppehålla er här ute så får jag be er gå tio meter åt det hållet. Ska ni gå längre ber jag er att lämna kvar flaskan. Lokala regler.”

”Inga problem.”

Tom ställde sig vid sidan av, satte flaskan mot munnen och svalde en djup klunk. Det här portvinet var egentligen för bra för att dricka direkt ur flaskan, men han hade inte tänkt på att ta med glaset. Och det var hur som helst godare att dricka Fine Space Port direkt ur flaskan än inte alls.

Var ... började han skriva, men ångrade sig och raderade textmeddelandet.

”Var är SJ?” frågade han istället och såg sig omkring.

”Sarma-Joum är tillbaka i hangaren”, svarade Sarma-Joum. ”Sarma-Joum orkade inte vänta på dig, människa.”

”Tråkmåns”, sa Tom. ”Bobo, det borde inte vara långt kvar nu. Var beredd.”

”Jag föddes beredd”, sa Bobo.

”Du föddes inte, du byggdes i en fabrik.”

”Exakt. Det är därför skämtet blir så roligt.”

”Jag trodde inte att du skämtade?”

Dante bröt in i samtalet.

”Om det är någon som är intresserad så är skeppet lastat och redo för start. Behöver du hjälp, Tommie? Blir det bråttom?”

”Det kan bli ett skyndsamt farväl från Rocky-4”, svarade Tom. ”Undertecknad rekommenderar att ni ser över puffornas energipack.” Han följde sitt eget råd, trots att han redan visste att pufforna var fulladdade.

”Då så”, sa Dante. ”Vi ordnar någonting smarrigt. Lenson!”

”Här”, grymtade Lenson.

”Tar du och varvar motorerna?”

”Låter du Lenson sitta i cockpit?” fnös Tom. ”Vi kommer få dammsuga päls fram till jul.”

”Vilken tur att Sarma-Joum är civiliserad och inte firar jul”, sa Sarma-Joum.

Tom skruvade ner volymen på radion och svepte med blicken runt omkring. Byggnadernas fasader var designade för att ge en utomhuskänsla i naturlig atmosfär. Den asfalterade marken påminde till och med om en riktig gata. Ovanför de höga byggnaderna skymtade Tom den välvda metallkupolen med dess gigantiska fackverksbalkar. Kupolen skymdes lite av den starka belysningen som skulle efterlikna solsken och hologrammen som föreställde gråvita moln. Med tanke på att bosättningen på Rocky-4 inte var större än att den rymde tiotusen själar var det rätt imponerande av Amir och de andra på Ivans att kunna syssla med det här med säkerhetstjänsten inpå knuten.

Ingången till hangaren i rymdhamnen låg ett hundratal meter från Ivans, ner längs gatan och borta på höger sida. Så länge agenterna inte tog sig förbi Bobos brandväggar eller låste rymdskeppet mekaniskt hade de en bra chans. Förhoppningsvis skulle ingen hamnarbetare reagera på att Dante och de andra varvade motorerna och började göra klart för avfärd, trots att de inte anmält sig hos föreståndaren.

Dörren till Ivans öppnades, och ut steg den mänskliga agenten. Hon bytte något ord med entrévärderna och båda garvade till. Strax därpå dök Kirsten och Miklos upp i dörröppningen. Agenterna hade fått på henne ett par handbojor. Hon gick med nacken böjd och borrhade blicken ner i backen.

Tom tog ett djupt andetag.

”Bobo! Kör!”

”Roger, roger.”

Inifrån Ivans började brandlarmet tjuta med en smärtsamt hög siren och röda saftblandare på fasaden tändes. Röken sipprade ut genom springor runt fönster och dörrar när flödet i ventilationssystemet reverserades och pumpade röken in i lokalen istället för att suga ut den.

”Vad i helvete!” utbrast Miklos och vände sig om.

Sekunden därpå flög dörrarna upp och ut vällde de berusade bargästerna i ett moln av grå rök, som åtminstone i kaoset kunde antas vara brandrök. Miklos och de andra översköldes av en flod av olika arter som sprang, skrek och jäktade. Tom tog en snabb klunk av portvinet. Fan, det här funkade bättre än han hade hoppats. Basher, minst sagt.

Bra jobbat, Bobo.

Han skyndade fram mot folkströmmen med ena handen mot ena puffran. Kirsten hade kommit ifrån agenterna och var bara någon meter från Tom. Någon stötte in i honom så han kom av sig. Greta uppenbarade sig i folkhavet, kastade sig runt och svängde handen med en puffra i riktning mot Kirsten.

”Kirsten!” ropade Tom och sträckte sig mot henne.

Kirsten drog isär händerna, handbojorna kved och rasslade metalliskt, men gick sönder som om de vore gjorda av papper. I samma rörelse förde hon metallarmen i riktning mot agenten. Fingrarna och handen fläktes ut som på en nyutslagen ros. Från armstumpen sköts en varm, orangeröd partikelstråle ut. Gretas arm och puffra förbrändes i ett ljudligt smack. Agenten skrek, och med sin friska hand tog hon tag om den svartbrända armstumpen som nu slutade strax innan armbågen. Hon segnade ner och försvann i folkmassan. Stanken av bränt kött tog sig genom röklukten.

”Kirsten?” mumlade Tom och höjde förvånat ögonbrynen.

Någon smällde in i honom och han föll omkull. Fötter sparkade in i ryggen på honom och han slog huvudet i asfalten. Stönade, kämpade och försökte ta sig upp igen. Hans smartglasses var borta.

Någon slet tag i hans krage och släpade honom över backen så att kängorna skrapade mot asfalten. Allt gick på bara några sekunder. Han drogs upp på fötter, trycktes mot en vägg och stirrade rakt in i den glödande mynningen på ett partikelvapen med diametern av en underarm.

”Tom Frisk”, väste Kirsten.

”Jag ...” Tom svalde och höll upp en hand. ”Lyssna, det blev ett missförstånd. Jag är inte din kontakt, men jag har ett skepp fullt av vänner. Vi kan fortfarande fly härifrån.”

”Jag är hennes kontakt”, sa någon. Bredvid Kirsten stod gopadecen som Tom sett i sällskap med Amir. Gopadecens lila ögon glödde ilsket. Han talade sitt vanliga språk, fullt av obegripliga klickljud, men med en viss fördröjning översatte translatorn det till begriplig engelska. ”Varför skulle hon lita på dig, avskum?”

Ett fönster på våningen ovanför Ivans slogs upp med ett brak, och grå rök bolmade ut som från en skorsten. Kirsten vände uppmärksamheten mot fönstret medan Tom spanade ut över folkmassan. Miklos syntes fortfarande inte till.

”Lugna ner dig”, väste Tom till gopadecen som viftade med sina långa armar. ”De har inte sett oss än.”

”Gjorde du det där?” frågade Kirsten och nickade mot Ivans. ”Det luktar inte brandrök.”

”Du kan tacka mig senare”, sa Tom. ”Vi har inte all tid i världen och jag behöver mina smartglasses.”

Kirsten sa ingenting när metallhanden fälldes tillbaka, vapnet försvann och ersattes av fingrar. Tom noterade skiftningen i hennes ögon.

”Du ... du var också ett ...?”

”Överste Horn experimenterade på mig också.” Hon nickade. ”Du svarade inte på frågan. Varför skulle jag lita på dig istället för att följa med gopadecen här?”

”Jag behöver dig, doktorn”, sa Tom. ”Det är enda anledningen. Du vet något om min vän, Garima Foole. Jag har letat efter henne i flera år. Okej? Men kan vi ta det senare och sticka här ifrån innan det är för sent?”

Först nu insåg han att han fortfarande höll portvinsflaskan i handen. Han hade tammefan räddat den genom kaoset! Det var värt en klunk. Kirsten såg på honom med höjt ögonbryn. Han ... Han kunde nog spara den där klunken till senare och sänkte flaskan.

”Eller så följer du med den där”, sa Tom och nickade mot gopadecen.

Gopadecen mumlade något och vände sig mot Kirsten.

”Vi har ett avtal, doktor Ward. Mina kontakter väntar på oss.”

Kirsten synade gopadecen i någon sekund innan hon åter vände sig mot Tom, släppte taget om hans krage och höll upp metallhanden mot honom. Toms smartglasses dinglade mellan fingrarna. Han tog emot glasögonen och fick dem på plats.

”Jag antar att du inte kan fixa en ny identitet på en avlägsen planet, Tom Frisk?”

”Faktiskt ...”

”Visa vägen, gopadec”, avbröt hon.

Gopadecen gav Tom det bredaste hånleende han sett i den här delen av Vintergatan.

”Följ mig, doktor ...”

Gopadecens huvud exploderade likt en tappad melon och lila köttslamsor regnade över närområdet. Blöta droppar stänkte i Toms ansikte, han drog efter andan och satte upp den lediga handen som skydd för ansiktet.

”Spring!” skrek han för allt vad han orkade och slet tag i Kirsten. ”Spring, doktorn!”

* * *

”Stanna, omedelbart!” gormade Miklos som lösgjort sig från folksamlingen. ”Stanna annars skjuter jag!”

”Spring för i helvete!” skrek Tom i Kirstens öra med handen mot hennes skuldra. Att få henne att springa var som att accelerera en gammal rymdkryssare av generationsskeppstyp, och redan efter ett tiotal meter flåsade hon som en strandad blåval. ”Stanna inte, Kirsten!”

En laserstråle svischade genom luften oroväckande nära Toms huvud. Han drog ner axlarna, svalde en sur uppstötning och tryckte Kirsten åt sidan. Samtidigt riktade hon metallarmen bakåt, handen försvann och det brummade högt när partikelstrålen sköt iväg.

”Jag har snart slut på energi”, flåsade hon och viftade med handen.

Tom bet ihop, svetten forsade framför ögonen och glasögonen hoppade som en kanin på näsan. Han kastade en snabb blick bakåt. Miklos sprang i täten för en grupp säkerhetsvakter i mörkgröna uniformer. Tjugofem, trettio meter bort. De var beväpnade, men höll igen eldgivningen. Förhoppningsvis ville de inte riskera att träffa Kirsten eller några civila. Men ...

Han brakade rakt in i henne.

”Vad gör du?” fräste han.

”Halt!” ropade någon.

Tom satte handen mot kolven på ena puffran, men Kirsten tryckte handen hårt i bröstet på honom. Framför dem låg den stora stålporten in till hangaren, vars vägg sträckte sig trettio meter upp i luften. Två vakter, även de i uniformer och skyddshjälm, med någon form av laserkarbiner riktade rakt mot Tom och Kirsten.

”Halt!” upprepade den ena av dem.

Ljudet från de klappande fotstegen bakom dem kom allt närmare.

”Dante ...?” viskade Tom in i smartglasses. ”Bobo?”

Marken skullrade till, metall gnisslade och porten öppnade sig inåt mot hangaren. Vakterna svor och vände sig halvt om. Något tvingades till från andra sidan porten, vakterna vacklade till och tog sig om halsarna. Avlånga pilar med vita fjädrar skymtade mellan fingrarna innan de föll ihop.

Ett trumpetande ljud och ut genom porten marscherade Bobo på sina fyra spindelliknande metallben. Roboten hade sträckt ut alla tre metrarna av sin längd och i de åtta armarna höll den fler vapen än Tom hann räkna.

”Ducka!” ropade Dante. Han och Sarma-Joum dök upp på varsin sida om Bobo, även de beväpnade med militära laserkarbiner, men det var så långt de kom i att likna rymdjägare.

”Tänt var det här!” basunerade Bobo så högt att Tom fick sätta handen mot örat, trots sina smartglasses.

Tom la armen om Kirstens axlar och tryckte henne framåt samtidigt som Bobo öppnade eld med hela arsenalen. Kulor, bedövningspilar och energistrålar svischade genom luften ovanför Toms huvud. Det exploderade bakom dem när Bobo fyllde på med ett gäng flashbang-granater. Dante ryckte tag i Toms arm medan Sarma-Joum var framme vid Kirsten.

”Skynda, skynda!” manade Dante.

Tom svalde, nickade och sprang. De tog sig förbi krigsmaskinen Bobo och in genom porten. Så fort de kom ut i hangaren surrade det till från energistrålar. Träffarna tog i portkarmen och skickade ut regn av varma gnistor. Miklos och vakterna hade antagligen kommit i skydd och kunde besvara eldgivningen.

”Vilken välkomstkommitté”, sa Tom mellan andetag och gav Dante ett leende.

”Självklart, Tommie.” Dante besvarade leendet i farten. Hans emaljögga snurrade runt okontrollerat. Han var över två meter lång och med de långsmala dragen som vittnade om uppväxt på en planet med låg ytgravitation. ”Men ropa inte hej än.”

Dantes rymdskepp var en kinesiskbyggd Shenzhou LSS99, ett högvingat skepp och ovanligt välbeväpnat för att vara civilt. Hon stod längst ut på startbanan, bara några meter från det grönskimrande, halvtransparenta kraftfält som skilde hangaren från den svarta rymden. Boardingrampen i aktern på skeppet var öppen och det pös från olika ventiler.

”Kirsten?” Tom vände sig mot henne. Fan, de skulle klara det. ”Har ...”

Tryckvågen slog in i Toms rygg i samma sekund som ljudet från explosionen smällde in i trumhinnorna. Han lyftes från marken och kastades flera meter framåt, vreds ett halvt varv i luften och smällde ner på skuldran. Huvudet smackade ner i backen och glasögonen splittrades i små fragment.

Först låg han bara och drog luft ner i lungorna, hopkrupen som ett litet barn. Men det ringde inte i öronen. Antagligen hade glasögonen skyddat honom innan de gick sönder. Han skulle behöva köpa nya. Men, han hade något i ... han lyfte handen framför ansiktet. Hans Fine Space Port. Flaskan var hel! Och tummen låg fortfarande över öppningen. Vinet hade runnit ner mot fingret, men han hade inte spillt en droppe. Vilken jävla lycka!

”Ska du ligga där länge till, Tom Frisk?” sa Kirsten samtidigt som hon slet tag i honom.

Tom stönade, men kom upp på fötterna med hennes hjälp.

”Vad fan hände?” frågade han och såg sig omkring. Aska låg över golvet och över honom. Tjock rök bolmade från där hangarporten alldeles nyss funnits. Hangarpersonal och civila irrade runt i röran.

”Lite hjälp här, kanske?” sa Bobo. Dess huvud låg ett par meter framför Tom, men resten av kroppen syntes inte till. Elkablar och trasig metall spretade ut ur Bobos hals. ”Jag kan ha stukat en ankel.”

Sarma-Joum och Dante dök upp bredvid Tom och Kirsten. Den förra fiskade upp den kroppslösa roboten medan Dante satte en hand mot Toms axel.

”Stå inte där!” vrålade han och pekade mot hangarporten.

Mörka skuggor avtecknade sig inne i den gråa röken. Skuggorna fick allt skarpare konturer. Miklos var den första att bryta ut ur röken, och ett tiotal vakter följde i hans spår. De höjde sina laserkarbiner och kulsprutor i farten och sköt. Patroneld smattrade genom hangaren. Några kulor slog ner i golvet runt dem, andra träffade några packlårar. Det blixtrade och knattrade. Kulor smällde rakt in i Kirsten bredvid honom, men rikoschetterade mot någonting och ändrade riktning. Tydligen hade hon plåtar även under tröjan, hann Tom tänka innan han vrålade till och tog sig om sidan. Det sved till förbannelse och smärtan

fräste genom magen. Han tappade puffran, föll ner på knä på det hårda golvet och satte handen mot magen. Rött blod sipprade ut mellan hans fingrar. Helvete, han var träffad!

”Tommie!” ropade Dante framför dem. Han hade gått ner i knäställning och avfyrade karbinen.

”Här!” sa Kirsten och slog en arm om Tom. Trots att hon andades tungt och dröp av svett lyckades hon dra upp Tom från golvet. ”Hjälp till.”

Den stekheta smärtan sprängde genom Tom. Han skrek, men kämpade för att hålla sig fast vid Kirsten. Hans fötter slog mot golvet och allt passerade som om någon snabbspolade händelserna framför hans ögon.

Catinern Lenson, som liknade en korsning mellan isbjörn och varan, dundrade nerför boardingrampen. Hon svingade sina pälstentakler genom luften och kastade granater i riktning mot vakterna. Kirsten släpade Tom förbi Lenson, uppför boardingrampen och in i skeppet.

”In där!” ropade Sarma-Joum och pekade in mot sjukstugan. ”Sarma-Joum kommer sen. Cockpit först.”

Toms fot slog in i någonting på golvet och skickade ny smärta ut från sidan på magen.

”Se dig för, klantskalle”, ropade Bobo. Robotens huvud snurrade runt på gallerdurken efter Toms fotträff.

Det surrade från boardingrampen när den fälldes upp, samtidigt som Kirsten och Tom kom in i rummet som tjänstgjorde som sjukstuga. En brits stod mitt i rummet och till vänster låg Sarma-Joums kirurgiska utrustning. Utan att tappa fart kastade Kirsten upp Tom på britsen med en duns som fick smärtan att skjuta genom honom.

Han vrålade så att lungorna smärtade. Andades ut. Spottade ner på golvet, vände på sig med händerna mot sidan och såg ut genom fönsterrutan. På andra sidan skymtade det gröna kraftfältet i slutet av hangaren. Metallporten framför kraftfältet hade redan börjat stängas.

”Skynda”, försökte han ropa åt vem som nu lyssnade.

”Tack för tipset, Tommie”, fräste Dante någonstans i bakgrunden.

Boardingrampen smällde igen och ventiler pös när den förseglades. Det smattrade om skrovet när skeppet träffades av kulor.

”Vekling”, bullrade Lenson och dundrade förbi utanför sjukstugan.

Kirsten slet sönder Toms skjorta och blottade skottskadan. Tom vågade inte se ner mot sidfläsket, utan vände blicken mot henne. Hon hade en koncentrerad rynka i pannan.

”Kulan passerade igenom”, sa hon. ”Du kommer klara dig. Bit ihop.”

Utan förvarning pressade hon mynningen på partikelvapenarmen rakt mot skottskadan. Det fräste som om hon stekte bacon. Och Tom skrek.

Det smällde och dånade inne i skeppet. Någonting krasade sönder och metall kved.

Tom drog en hand över ögonen och fick bort en del tårar. Genom fönstret såg han hur öppningen ut mot den fria rymden krympte fort.

”Håll i er!” ropade Dante genom skeppets högtalarsystem.

Skeppet skakade och sköt fart fram över golvet i hangaren. Den krympande öppningen närmade sig allt fortare. Tom bet sig i kinden. De skulle inte hinna, det skulle inte gå ...

Skeppet slog i den övre porten och vaggade till, studsade mot den undre porten, men kastades framåt. Kraftfältet passerades och sekunden senare var de ut i rymden. Kirsten vaggade till bredvid Tom, och han själv trycktes bakåt på britsen när den som körde, antagligen Dante själv, slog på full gas.

”Det var nära”, stönade Kirsten. Hon fingrade över kulhålen med de svartbrända kanterna i tröjan, drog upp tröjan och synade metallen som täckte hennes mage.

Tom andades tungt. Det gjorde djävulskt ont i sidan. Kirsten hade stoppat blodflödet, men han skulle behöva sys så fort Sarma-Joum blev ledig.

”En hel del skador, men skrovet är intakt”, sa Dante genom skeppets internradio.
”Hyperrymdsmotorn ligger på sextiotre procents kapacitet.”

”Basher”, sa Tom och grimaserade.

”Basher kan du vara själv”, svarade Dante. ”Hur mår du?”

Tom gjorde en tumme upp mot kameran i taket.

”Och jag antar att det här är din plus en, Tommie?”

Tom grimaserade när han stödde sig på ena armbågen. Kirsten stod bredvid honom med armarna i kors. Han pekade på henne och svepte sedan handen över rummet.

”Alla, det här är doktor Kirsten Ward”, sa han. ”Vår alldeles egna avhoppare. Doktor Kirsten Ward, det här är alla. Säg hej.”

”Hej Kirsten”, basunerades ut genom radion och från angränsande rum.

Tom låg still i någon sekund och mötte Kirstens blick. Hennes ögon var klara, hon var svettig och såg härjad ut, men förhållandevis lugn.

”Välkommen till Ronja 5”, sa han till henne. ”Hon kanske inte ser mycket ut för världen, men hon duger.”

”Jag hörde det där”, muttrade Dante.

”Tack, Tom Frisk.” Kirsten nickade långsamt. ”Så, du letar alltså efter en kwambese?”

Tom svalde och sjönk ner mot britsen igen. Fan, huvudet snurrade som om de flög i spinn. Och munnen smakade surt.

”Jag ...”, började Tom. ”Vad ... Garima Foole. Min vän.”

”Ta det lugnt”, sa Kirsten och hyschade. ”Jag ska berätta allt jag vet. Men det är ingen brådska.”

Tom tog ett andetag för att protestera, men ångrade sig. Kirsten hade rätt. Han hade letat efter Garima så länge att han nästan gett upp hoppet. Kirsten var den första som träffat Garima i närtid och som faktiskt kunde veta vart hon var på väg. Han insåg att han log.

Kirsten böjde sig och rotade runt efter något på golvet, ställde sig upp och räckte över flaskan med Fine Space Port till honom. En glasbit hade lossnat från flaskhalsen, men en fjärdedel av portvinet simmade fortfarande kvar i botten. Han log, det här var verkligen hans lyckodag.

”Drick, Tom Frisk. Doktors ordination.”

När kaffet tog slut

Hanna Sunnerstam

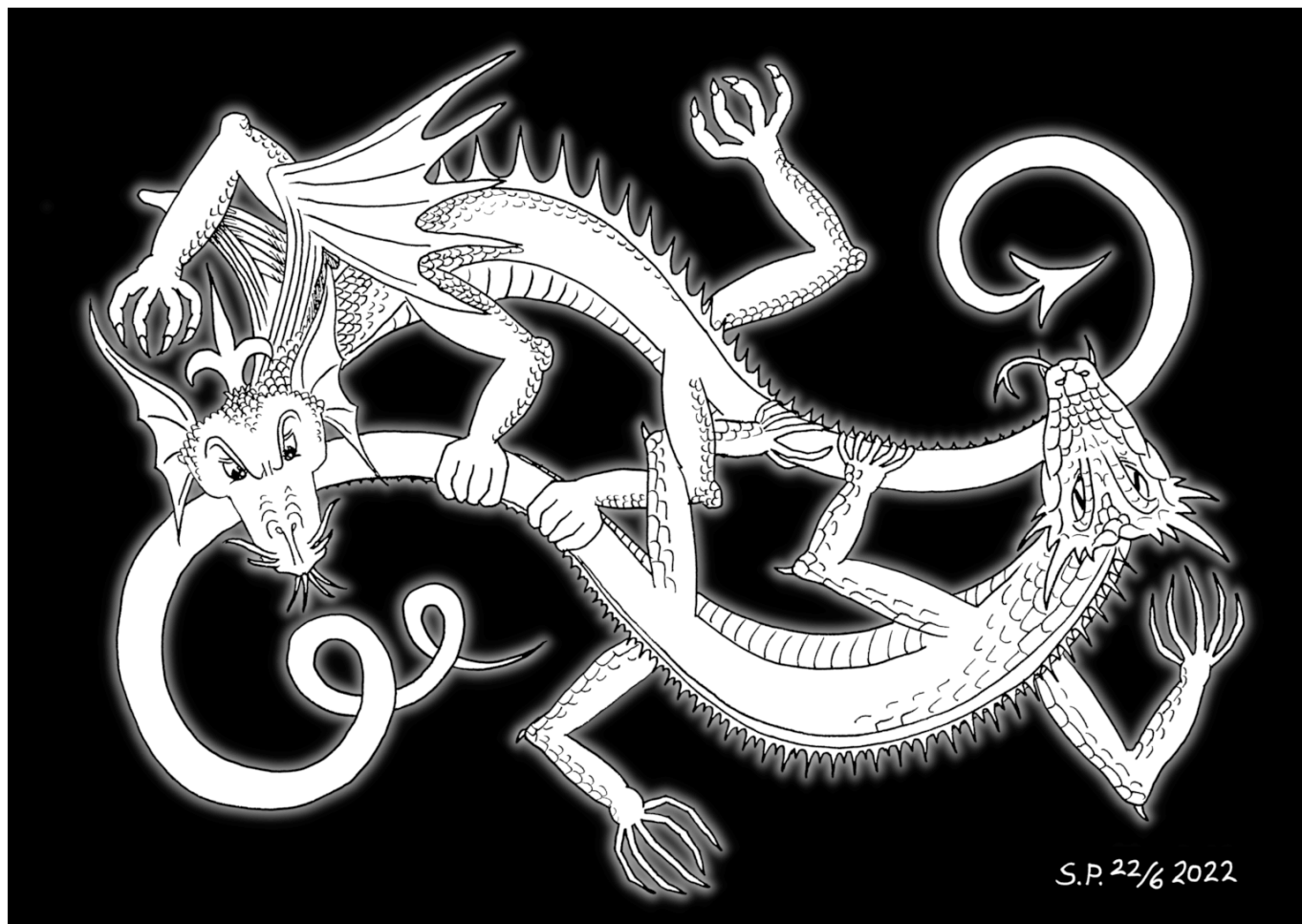

Illustration: Sandra Petojevic

Hur kunde en sådan sak hända? Det var obegripligt, snudd på surrealistiskt. Han såg alltid till att ha gott om kaffe hemma för att slippa få slut precis då man inget hellre vill än att dricka morgonens första klunk. Som nu.

Men kaffet var verkligen slut - skåpet där han brukade förvara reserven var tomt sånär som på ett fint lager damm. Han stirrade snopet ner i kaffeburken. Bara en nypa kaffe låg kvar i botten på ett retsamt vis.

Hade han inte så sent som förra veckan köpt två paket? Kanske var det längre sedan än så, veckorna flöt ofta ihop nuförtiden. Inget var sig likt sedan Malin stack. Det var egentligen inte sant, tillvaron var sig snarare alltför lik. Dagarna passerade på ett enformigt vis, den ena efter den andra, utan något som satte punkt emellan dem. På sistone hade han knappt sett fram emot fredagskvällarna ens, helgerna bjöd så sällan på något spännande. En öl på krogen ibland men mest var han hemma. Sedan han blivit ensam hade han helt tappat lusten att komponera pianomusik, det som förr varit hans stora passion och en anledning att längta efter veckosluten.

”Du behöver vitaminer. Håglöshet beror på brist på vitaminer och mineraler!” hade damen i hälsokostbutiken sagt när han beskrivit sitt tillstånd. Han hade köpt alla kapslar och pulver som hon rekommenderat och de hade kostat en mindre förmögenhet. Men lusten att skriva musik hade inte återkommit och helgerna var alltjämt händelselösa.

Kaffedrickandet skapade i alla fall en rytm under lediga dagar - två koppar under förmiddagen och tre under eftermiddagen, ibland med en kaka till. Det blev något att se fram emot lite grann. Pauserna skapade struktur i tillvaron och det stärkte i sin tur känslan av att allt hade sin plats i världen. Det ingav en känsla som möjligen påminde om meningsfullhet.

Men nu hade han inte ens kaffe! En känsla av vilshenhet grep tag i honom. Det fanns inte längre någon garanti för något. Kanske kunde när som helst himlen rasa ner eller marken rämna under fötterna.

Han lät blicken glida ut genom fönstret, ut över gården med gungställningen och sandlådan. Ingen lekte där nu. Världen utanför fönstret var grå och trist men den fanns åtminstone kvar. Att han hade slut på kaffe förebådade knappast jordens undergång. Han svalde ner två spirulina-kapslar med en klunk vatten och en grimas. Sedan samma procedur med tabletten D-vitamin. Han fick helt enkelt ta en promenad till mataffären och handla, inget mer med den saken.

Det blåste kallt om öronen och han ångrade att han inte tagit på sig en mössa. Han sneglade mot träden intill ån. Var det dags att börja hoppas? Men nä, träden var ännu mörka silhuetter mot den blekgrå himlen, utan några som helst spår av grönska. Våren var fortfarande långt borta.

En plötslig doft stack i näsan, välbekant och otäck. Hundskit. Med en suck kollade han under sina skor - jo visst var det om honom det luktade. Han hade trampat i skit igen. Det var straffet för att man jagar vårtecken istället för att se efter var man sätter fötterna.

Det bodde två hundar på hans gata. Anderssons gamla hund och jycken i huset där en familj nyligen flyttat in. Han hade inte hunnit träffa dem, bara sett hunden stå bunden framför huset och ilsket skälla på alla förbipasserande. Säkert var det i den skällande hundens fekalier han trampat. Det kändes bättre att lägga skulden på den än på Anderssons snälla labrador.

Han skrapade av skosulan mot trottoarkanten så gott han kunde. Väl framme vid mataffären skulle han torka av skosulan noggrannare på gräsmattan.

Äventyrligt sinnad hade han förvisso aldrig varit. Men ändå, borde inte livet erbjuda mer än denna grå vardag och hundbajs? Skulle livet fortsätta såhär i ytterligare trettio eller fyrtio år?

Vid gatukorsningen kom han på sig själv med att snegla åt sidan, in i den stora trädgården bakom det blåmålade staketet. Där låg ett gult trähus rikt dekorerat med snickarglädje kring verandan. Ariadne hette hon som bodde där – namnet var annorlunda, och namn och person passade bra ihop. Hon var en udda fågel i grannskapet och det var helt rätt att hon bodde i ett Pippi Långstrump-hus.

Ariadne var ofta ute i sin trädgård, året om, och då och då stannade han och bytte några ord med henne när han gick förbi. I somras hade han ofta sett hennes huvud sticka upp bland hallonsnår och otämjda robuskar. Under hösten hade han flera gånger sett henne sitta på trappan invirad i en filt som en fjärilspuppa, och med en kopp i handen. Under vintern hade trädgården varit full av snöskulpturer i - enorma monster med färgade stenar som ögon. Han hade först trott att de föreställde dinosaurier och antagit att hon haft barn på besök. Barn älskade av någon anledning dinosaurier. Men då han en gång frågat berättade hon att hon gjort dem själv. De föreställde tydligen drakar. Riktigt välgjorda var de i alla fall, hon måste ha bra fantasi för att kunna skapa något sådant. Men så var hon förstås någon sorts konstnär. Det hade han i alla fall fått för sig men han visste inte så noga. Författare antagligen, hon gillade i alla fall att berätta fantasifulla saker.

Men idag var hon inte ute. På gången som ledde upp till verandan satt bara en av hennes katter och följde honom med blicken när han gick förbi. Han suckade lättat – det var lika bra att hon inte var där. Idag var han inte på humör för att prata med någon. Och hon pratade om så besynnerliga saker, hade det inte rentav blivit värre på sistone? När han senast råkat på henne häromdagen hade hon börjat prata om någon sorts reptiler som planerade att anfälla jorden.

När han såg henne för sin inre syn glömde han genast bort hundlorten, och han kände inte längre mars-blåsten bita i öronen.

Mataffären var tyst och nästan folktom. Han plockade på sig flera paket kakor - en så grå dag som denna behövde sötsaker för att bli uthärdlig. Dubbel-kex med sylt, cookies och så en burk pepparkakor. De smakade lika gott oavsett tid på året.

Vid kaffehyllan tvekade han. Vanligtvis köpte han mellanrostat men nu var det extrapris på mörkrostat. Det var ett märke han aldrig provat förut, skulle han slå till?

”De är snart här nu”, väste en röst bakom honom. Han hoppade till och tappade kaffepaketet han just plockat från hyllan.

En klarblå blick mötte hans när han vände sig om. Hjärtat började plötsligt slå hårdare. Det var inte bra att bli skrämmd sådär. Han tog ett djupt andetag för att lugna sig.

”Vilka är det som är här?” Han böjde sig ner och plockade upp paketet med mellanrost.

”Ödlefolket förstås. En stor flotta är på väg från Alpha Draconis, det har jag hört från säkra källor.”

”Hmm ... vadå för källa? Internet?”

Hon log. ”Var sarkastisk om du vill, det spelar ingen roll. Vi får snart se vem som har rätt.”

”Och vad vill dom då, ormarna?”

”Ödlefolket. De vill förstås ta över jorden och kontrollera mänskligheten.”

Hon kastade en blick över sin axel, som för att kontrollera att ingen var inom hörhåll. Sedan tog hon ett steg närmare honom och sänkte rösten.

”De har varit här länge. De kom hit från ett avlägset stjärnsystem flera tusen år före vår tidräkning. Sedan dess har de bott gömda i underjordiska städer. Dom är shapeshifters. Ibland antar de människohamn och infiltrerar maktpositioner i världen. Tycker du inte att världen känns fel ibland, som om något inte står helt rätt till? Det kanske är för att den egentligen styrs av ödlefolk. Presidenter, kungafamiljer och en sjuhelvetes massa företagsledare. Alla dom som har mycket pengar och makt och som styr världen. Med en så korrupt värld är det inte konstigt att världen känns fel, som om inget är gjort för att vi människor faktiskt ska trivas på planeten. För så är det ju, vi är bara deras slavar.”

”Så världen styrs egentligen av ödlor?”

”Javisst. Och de är alla besatta av ritualer och hierarki. Det är ofta så man känner igen dem.”

Ariadne fortsatte att prata, fortfarande med halvt viskande röst.

Han kunde inte låta bli att tänka på hennes hals. Den var vit och slank och han skulle så gärna vilja röra vid den. Men aldrig att hon skulle låta honom smeka hennes hals! Han var säkert minst tio år äldre än hon och något charmtroll hade han aldrig varit heller. Udda var hon men inte såpass att hon någonsin skulle titta på honom på det viset.

Hon luktade gott också, märkte han nu. Så nära henne att han kunde känna hennes doft hade han aldrig varit förut. Var det patchouli? Han hade ingen aning om hur patchouli luktade, men fick för sig att det skulle kunna vara ungefär sådär. Lite mystiskt och orientaliskt. Annorlunda.

Jisses, vad hade tagit åt honom? Här stod han som ett gubbslem och fantiserade om hennes hals! Han tog ett steg tillbaka utan att tänka sig för och backade rakt in i hyllan med snabbkaffe. Inget föll ner, som tur var.

Han behövde komma därifrån snarast, det var något med hennes närvaro som gjorde att han inte kunde tänka klart. Visste han inte bättre skulle han tro att hon hade förhäxat honom.

Visst var det kaffe han höll på att köpa innan han blev bortkollrad? Mörkrostat kaffe blir bra, bestämde han snabbt och nästan slängde fyra paket i kundkorgen.

Ariadne bytte ämne. ”Varför köper du så mycket kaffe?” Rösten hade återgått till normal samtalston.

”Hm... jag tänkte att jag skulle slippa få slut på kaffe igen. På ett tag.”

Hon nickade eftertänksamt. ”Mmm, kaffe är viktigt. Fast om mänskligheten förslavas av ödlefolket kommer förstås kaffebrist att vara det minsta av dina bekymmer.”

”Och varför tror du att jorden ska anfallas av ödlor just nu?”

”Du lyssnar visst inte särskilt noga på vad jag säger?” En rynka dök upp mellan hennes ögonbryn men sedan ruskade hon på huvudet med ett finurligt flin.

Han la ytterligare ett paket i korgen. ”Det skadar inte att ha ett lager om dom där ödlorna slår till! Om apokalypsen är nära förestående vill jag vara förberedd.”

Hon log. ”Du driver med mig, Anders. Men det är okej.”

Det var första gången han hört henne använda hans förnamn, han hade inte trott att hon visste vad han hette. Det kändes varmt i bröstkorgen.

Plötsligt rynkade hon näsan. ”Vad är det för en vidrig lukt?”

Fan, han hade glömt bort att torka av skorna innan han gick in i affären! Skulle han låtsas som om ingenting, kanske peka vagt men menande mot hyllorna med kattmat intill? Alla visste att kattmat luktade illa. Men nä, ljuga vill han inte göra, han skulle hantera detta som en man.

”Öh... jag råkade visst trampa i något på vägen hit nyss.” Han kände plötsligt hur kinderna hettade till. ”Du, jag måste gå nu, vi ses!” mumlade han och gick mot kassan med sin korg. Lite för hastigt, han måste verka bra underlig som bara drog sådär. Det fick bli så. Att lukta hundbajs kunde han hantera. Men att dessutom stå och rodna framför henne som en tonåring – nä, det blev för mycket.

Han gick en omväg hem för att få frisk luft och perspektiv. Nu när han ändå var ute skulle han passa på att röra på sig, snart kom kanske regnet tillbaka.

Synd att hon hade så dålig kontakt med verkligheten. Ödlemänniskor, vilket påhitt! Det var fint att ha barnasinn och fantasin kvar, men nu gick hon för långt. Hon verkade helt och hållet tro på sina historier. Var det en form av psykos? Fick hon hjälp för sina vanföreställningar? Det var inte något han kunde fråga henne rakt ut. Att en klipsk människa som hon kunde gå på sådant larv. För hon verkade skärpt och normal i övrigt. Och hon var dessutom en tilldragande kvinna. Inte för att det hörde till saken men ändå.

Kanske höll hon på att skriva ett science-fiction-manus? Han drog sig till minnes att hon för ett tag sedan nämnt att hon skrev, det måste vara därför han fått för sig att hon var författare. Han hade aldrig kommit sig för att fråga hur hon förtjänade sitt levebröd, det var en fråga han slutat att ställa folk. Andra människors trista jobb ville han helst slippa höra om och han hade heller ingen lust att prata om sitt eget.

Ju mer han tänkte på det, desto troligare verkade det att hon var inne i en intensiv fas av kreativt skrivande. Man hade ju hört talas om konstnärliga människor som helt gick upp i sitt skapande och inte längre kunde skilja mellan fantasi och verklighet. Kanske var hon inte spritt språngande galen utan bara en konstnärssjäl? Tanken lugnade honom. För boken måste ju bli klar så småningom och då skulle hon väl bli som folk igen.

Hennes katt satt framför huset när han gick förbi. På exakt samma ställe som när han gått förbi för en stund sedan – det var nästan kusligt. En gardin rörde sig i fönstret, Ariadne var redan hemma.

Varför hade han börjat rodna sådär nyss? Han blev generad bara han tänkte på det. Vad fick hon egentligen för uppfattning om honom när han betedde sig sådär, ömsom sarkastisk och ömsom generad för ingenting?

Han skyndade på stegen och fick nästan bråttom hem. Allt han ville var att dricka sitt kaffe i lugn och ro, och återfå känslan av att världen var begriplig och hanterbar. Att den var småtrist kunde han leva med ändå.

Kanske skulle han i alla fall spela på pianot en stund, även om inget komponerande blev av. Det var lördag ändå.

* * *

Något kändes annorlunda, det var en vag känsla han inte kunde namnge. Ett litet pirrande i bröstet, som en rastlös fjäril. Kanske var det våren som var på väg ändå, fastän inget ännu syntes i naturen.

Eller höll han på att få en hjärtinfarkt? Visserligen tog han rätt god hand om sin hälsa men han började komma upp i den ålder då inget var att ta för givet. Flera av hans jämnåriga bekanta hade på senare år trillat av pinn, plötsligt och utan en tydlig orsak. Det var sådant man fick räkna med kunde hända när man fyllt fyrtio.

Kanske var det inte bra att dricka så många koppar kaffe om dagen? Ja, det var nog det som gav upphov till de där knappt kännbara förnimmelserna. För mycket kaffe, ja, han skulle genast börja skära ner. Det var mest på helgerna han drack så mycket, för kaffet på jobbet var inget nöje för smaklökarna. På arbetstid drack han mest pliktskyldigt, för sällskapet skull och för att slippa huvudvärk.

Varje kväll slog han sig ner i fåtöljen och kollade nyheterna. Samma elände varje dag; krig och våld, politiska intriger och ekonomiska beräkningar. Det var sällan något som verkligen förvånade och i så fall knappast på ett positivt sätt. Den trista tillvaron av arbete och hundskit och känslan av att leva samma dag om och om igen – tänk om det var likadant för alla? Fanns det ingenting utanför bubblan av enformighet som var och en levde i?

Han tänkte på vad Ariadne berättat. Att jorden skulle bli anfallen av utomjordiska ödlor trodde han inte ett dugg på. Men det var ändå en bra historia. Lyssnade han inte hellre på en spännande berättelse om hur världsrymden anfaller än på nyheternas förutsägbara rapporter? Äventyret var kanske inte otillgängligt trots allt. Spelade det verkligen så stor roll om en berättelse var sann eller inte?

Nyheterna visade ett inslag om den brittiska kungafamiljen och han kom att tänka på vad Ariadne pratat om. Han brast plötsligt ut i skratt när teven visade en närbild på drottningen uppklädd till tänderna på någon tjugsig tillställning. Visst liknade hon en reptil – det rädde inga tvivel om saken! En stor ödla med en diamantbesatt tiara på huvudet.

Arbetsveckan gick fortare än den brukade. När han kom hem från jobbet på fredagen satt en handskriven lapp på ytterdörren.

Anders, kom och hälsa på mig ikväll. Vid 20-snåret, hoppas att det passar dig. Ta med kaffe!
/Ariadne

”Jag fick din lapp.”

”Jag gissade det. Kom in vettja!”

Han ställde ifrån sig kaffepaketet på köksbordet och såg sig om.

En katt satte och blängde på honom. Oavvänt, utan att blinka. Han kunde inte säga om det var samma katt som suttit framför huset och stirrat på honom förra helgen. En annan katt satt på en köksstol och slickade sig med omsorg, utan att bry sig det allra minsta om hans närvaro. Den såg precis likadan ut som den första. Och på vägen in till köket hade han anat en liknande katt ute i vardagsrummet.

”Det är ikväll jorden går under.” Hon sa det i en självklar ton, som om hon pratat om nåt alldagligt hon sett på teve.

”På så vis.” Han harklade sig, vad skulle han svara? ”Hur vet du att det är just ikväll?”

”Qimrym har sagt det. Det är en drake som bor på mitt tak.”

”Vadå? Här?” Han pekade upp i taket och försökte låta neutral. Han ville bra gärna få reda på hur det var ställt med hennes mentala hälsa. Var hon helgalen eller bara en halvgalen författare? Det bäst vore att få henne att prata och berätta så mycket som möjligt.

Dessutom var det ju för hennes berättelser som han kommit hit. Hade han inte kommit hit hade han säkert suttit framför teven hemma nu. Hellre tillbringade han fredagskvällen med att lyssna på vilda historier om anfallande ödlor, än satt och slökollade underhållningsprogram som var det enda teven erbjöd en fredagskväll.

”Ja, drakar gillar högt belägna platser. Finns det inga berg i närheten att slå sig ner på nöjer de sig med ett tak. Han tillhör en annan dimension förstås, osynlig för de allra flesta människor. Jag har varit i kontakt drakar så länge jag kan minnas och den här draken flyttade hit tillsammans med mig. Det är han som berättat för mig om striden som ska stå inatt. Drakarna är de enda som kan besegra ödlefolket. De är trots allt släkt med varandra men har gått olika kollektiva vägar. Ödlefolket tjänar bara sina egna själviska intressen, medan drakarna är jordens beskyddare. De har gjort det i årtusenden redan.”

Hon tog fram vinglas ur ett skåp och hällde upp nötter i en skål.

”Jag hoppas att du gillar rött vin? Det borde vara tillräckligt luftat nu, jag öppnade det för en timme sedan.”

”Jodå, jag dricker gärna vin. Eller tänker du förgifta mig nu, du är väl någon sorts häxa? Du bor med katter och pratar med en drake. Är jag dum om jag tar emot ett glas? I sagorna brukar det vara så i alla fall, man får betala dyrt efteråt. Jag kanske borde dricka kaffet jag tagit med istället.”

Hon hällde upp vinet och räckte honom ena glaset med ett leende.

”Det enda gift som är i flaskan är alkohol och vad nu vindodlaren använt för bekämpningsmedel. Jag fick inte tag i något ekologiskt. Du har mitt ord på att jag inte har för avsikt att hålla dig här mot din vilja. Kaffet ska vi dricka senare ... Skål för drakarnas kamp!”

”Ja, öh... skål!” Han drack en djup klunk av vinet. ”Så alltså, om jag fattat rätt... Inatt ska det bli ett stort slag mellan ödlor och drakar?”

”Ja. Om det här vore ett rymd-epos så vore detta slutstriden! Qimrym säger att drakarna är säkra på att de kommer att vinna och jag hoppas förstås innerligt att han har rätt. Men ifall ödlefolket går vinnande ur striden och mänsklighetens undergång är nära, så föredrar jag att åtminstone inte vara ensam.”

”Så du bjöd in mig ...?” Han hörde hur misstrogen han lät. Att han skulle vara den hon valde att vara tillsammans med vid undergången var otippat. Hjärtat slog sådär konstigt igen.

Hon log hemlighetsfullt. ”Du är inte så fyrkantig i sinnet som du först verkar. Jag ser en potential i dig, förmågor du inte ens vet om själv. Du kan mer än att svetsa plåt på fabriken.”

Han skrattade till. ”Jag har aldrig sagt till dig att jag är svetsare. Har draken berättat det också?”

Vinet fick honom att slappna av och det var en skön känsla.

Hennes hår ringlade sig ner på förbi halsen, just där den såg sådär omöjligt len ut, och fortsatte ner i urringningen...

”Ajj!” Han skrek till.

Katten som suttit orörlig och stirrat på honom hade plötsligt flugit ner från sin utkiksplats och satt klorna i hans högerfot. Med eftertryck. Sedan spatserade den lugnt iväg och lämnade rummet.

”Oj, jag ber om ursäkt för Amaranth, hon har ett hett temperament. Gjorde hon dig illa?”

”Närå. Jag blev mest överraskad.” Han skrattade till, lite nervöst. ”Det är en underlig katt du har.”

”Ja, hon är speciell. Hon kan läsa tankar och jag misstänker att hon inte gillar dina, haha.”

”Va? Jag kan lova att jag inte tänker något elakt. På heder och samvete.”

Ariadne log bara.

”Äsch, du driver med mig eller hur?”

”Inte alls. Amaranth är verkligen skicklig på tankeläsning. Och du är dessutom kass på att dölja vad du tänker på.”

”Vad menar ...?”

”Kolla där borta” avbröt hon honom. ”Ser du skimret därborta? Det har börjat ...”

”Va? Norrsken? De sa dom inget om på nyheterna. Det är första gången i hela mitt liv som jag ser norrsken!”

”Dummer, det där är inget norrsken! Har du någonsin hört talas om norrsken i regnbågens alla färger?”

Hon hade förstås rätt, norrsken brukade vara gröna. Att de kunde spraka i rosa, blått och lila var nytt, aldrig hade han sett något liknande ens på foto.

”Kolla där...” Hon sträckte ut ett finger alldeles intill hans ansikte och pekade på en utskjutande strimma av gyllene ljus som möjligen kunde vara någon sorts avancerat fyrverkeri.

Hennes hand nuddade helt lätt vid hans kind. ”Det där är drakmagi – ingen annan art i universum kan göra sådär. ”

Han vände sig förvånad om och tänkte fråga något, men hejdade sig. Hennes mun var alldeles intill hans. Genast glömde han bort sin fråga, det var inte alls viktigt längre, vad det nu var han undrat över. Hon grep tag om hans nacke och drog honom till sig. Hennes läppar var mjukare än han kunnat föreställa sig.

En stund senare lystes himlen upp av blixtar i många färger. Ingen hade någonsin förr i världshistorien sett ett sådant sjuhelvetes fyrverkeri och ingen kommer någonsin att få se det igen. Över hela världen stod människor med blicken vänd mot himlen och med mobilkamerorna lyfta. Det tog inte många minuter innan bilderna var spridda över alla sociala media. På platser i världen där solen var uppe kunde man förstås inte se de spektakulära färgerna särskilt tydligt utan man fick nöja sig med andras bilder på nätet. Föreställningen fortsatte i flera timmar.

Men de två människor som låg och omfamnade varandra i en vardagsrumssoffa på Bergsgatan 4 märkte inte mycket av allt det där. Tid och rum hade stannat. Världen utanför den rödrutiga yllefilten hade kunnat försvinna utan att de märkt det.

Om detta är världens undergång kanske det inte är så fruktansvärt ändå, tänkte han någon gång under natten då han fick ett ledigt ögonblick till att tänka.

Någon gång under småtimmarna drömde han om en vit drake som pratade med honom. Den berättade en massa sådant som kunde vara bra att känna till om jorden, om människorna, drakarna och om universum i stort. Drömmen kändes som på riktigt och han hade kunnat svära på att han var vaken när han satt i soffan, halvnaken med filten över skrevet och en sovande Ariadne bredvid, och lyssnade på vad draken berättade. Men när han vaknade senare bleknade drömmen fort och det dröjde inte länge förrän bara enstaka lösryckta detaljer återstod. Det var, avgjorde han ytterligare lite senare, med största sannolikhet fragment av sådant som Ariadne under natten berättat för honom om drakar.

* * *

Solen gick upp över en ny morgon. ”Drakarna lyckades, vi är räddade”, mumlade hon med läpparna mot hans hals. ”Och jag hade rätt – dina händer är inte bara gjorda för att svetsa plåt.”

Hon sträckte sig efter fjärrkontrollen och slog på teven. Nyheterna handlade förstås nästan uteslutande om det spektakulära himlafenomenet och alla kanaler visade bilder på norrskenet som inte såg ut som något norrsken världen tidigare skådat. Nyhetsprogrammen ringde upp sömndruckna experter

inom olika områden för att få en intervju. De tycktes godtyckligt utvalda för ingen kunde säga vem man skulle vända sig till för att få svar. Meteorologer, astronomer, militärer och kärnvapenforskare kom alla med olika teorier som broderades ut med hjälp av så många lärda facktermer att även de mest befängda spekulationer lät övertygande. Men bara tills man hann tänka efter vad de faktiskt sade. Inte en enda expert kunde ge ett trovärdigt svar på frågan som var på allas läppar - vad tusan hade egentligen hänt under natten?

”Jag sätter på kaffet”, sa han. Vad annat kunde han göra? Han visste inte vad han skulle tro om det han varit med om under natten. Varken det han sett av himlafenomenet eller allt det andra som ägt rum i soffan.

Morgonkaffet smakade godare än det gjort på mycket länge och han njöt av varenda klunk. I huvudet hörde han en melodi, den lät inte som något han tidigare hört. Han skulle skriva ner den senare, kanske kunde den bli en ny komposition?

”Tur att du bestämde dig för att köpa mörkrostat kaffe till slut, det är godast så”, viskade hon och kysste honom.

* * *

Vetenskapen hade inga svar att ge. I veckor var nyhetssändningar och sociala medier fulla av gissningar och spekulationer om vad som faktiskt hänt den natten. Många hade teorier men ingen hade bevis. En grupp forskare menade att det var en ovanligt kraftig koronamassutkastning i kombination med kosmiska partiklar från ett förbipasserande partikelmoln som gett upphov till det ovanliga fenomenet. Andra menade att forskarna som skrivit artikeln blivit mutade av högt uppsatta politiker.

Men så avslöjades att en viss världskänd stjärna varit inblandad i en skandal och media intresserade sig plötsligt inte för någonting annat. Man tycktes glömma bort det mystiska skenet på himlen. Teorin om solutbrottet och de kosmiska partiklarna blev den rådande sanningen. Och det är förstås därför du aldrig förut har hört om detta - berättelsen om den dag då jorden var nära att förslavas av ödlevarelser.

Killing Confucius

Tina Back

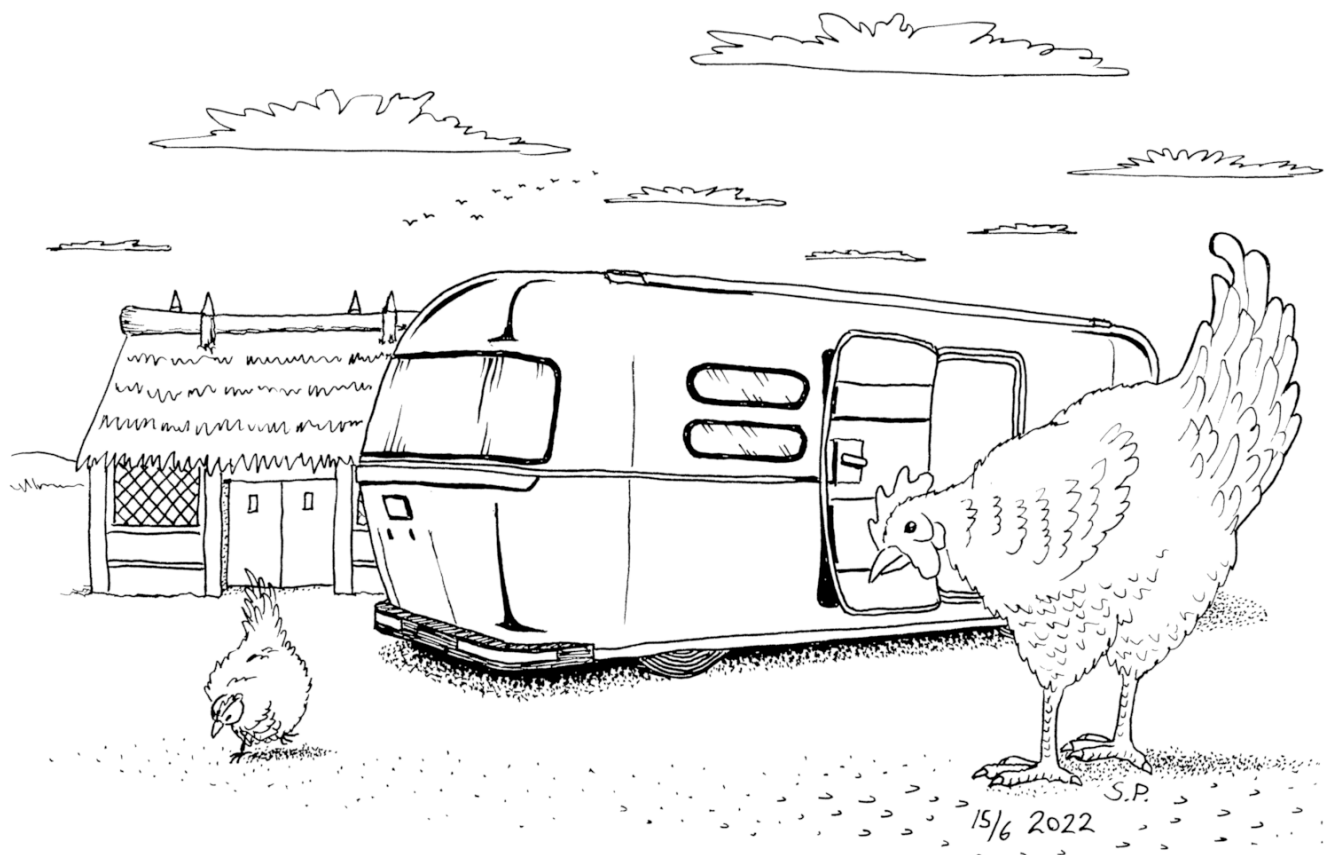

Illustration: Sandra Petojevic

It was bound to happen. As soon as the time machine was done, someone would take it for an unauthorized spin.

The only question was When².

As in, When to go and When to go to?

Everybody agreed that it had to have been a Thursday.

The lab team was standing around in their white coats and practical Birkenstock shoes, slurping Professor Gennadya's instant pot split pea soup in the small lab kitchenette.

Gennadya had found out that split pea soup was what they ate in Nobel Prize Land every Thursday. She wasn't taking any time/space chances. The more split pea soup the team consumed on consecutive Thursdays, the greater the chances that the lab would sync with the Nobel Prize committee on a sub dimensional level, the flutter of a butterfly in China causing a typhoon in the Bahamas kind of thing. Eating split pea soup simply increased the likelihood that one day they'd receive the coveted prize. The kinks in the math proving the theory hadn't been fully ironed out, but until then the soup was tasty with bay leaves and thyme and chunks of succulent pulled pork.

The time machine was almost finished. Time travel was within grasp.

The blame was then pretty much unanimously to be placed on doctor Devi Nakimpoor who besides having considerable talents in Physics and hooking up, was said to have a wicked sense of humor.

Presumably, he licked his spoon, raised an eyebrow and asked, “So, who do we go back in time and kill?”

To have been a fly on the kitchenette wall that night!

(A fly that had the ears and the mental capability to understand human conversation of course, otherwise the whole fly-on-the wall concept is just utter nonsense.)

The noise level in the stainless-steel kitchenette rose when the lab gang started arguing over what person in history most deserved to be the victim of the first ever retro-assassination.

Liza Liebermann produced a paper notepad and a black pen from the pocket of her lab coat and wrote “Retro Hit List” on top of the page.

It was that kind of night.

There may have been alcohol involved.

“Hit me,” she joked, but nobody heard her because the conversation had made a leap and now, they were arguing over whom among them was best suited to become that very first retro-assassin.

Professor Gennadya’s balding number 2, professor Etienne Saint-Yves, who was too busy frying the pancakes for dessert to protest, received the dubious honor based solely on the grounds that he was the only one who’d done any medical research and therefore must be a slick butcher of guinea pigs.

“That’s so unfair,” Saint-Yves said, his large brown eyes welling up. “It still haunts me.”

He was so distraught doctor Chen had to take over the four iron-cast skillet pancake production.

The split pea soup was always chased down with pancakes and jam according to long held traditions.

The lab members had added a tradition of their own, calling out “Alfred Nobel” and the number of crisp buttery jam-slathered pancakes they’d managed to stuff down their throat.

This particular Thursday—as any other Thursday—Alfred Nobel’s name was mentioned repeatedly, placing Nobel a surprise first on the Liebermann’s impromptu retro hit list.

“Alfie’s not a bad choice,” said doctor Chen. “He invented dynamite and pyroxylin. Anyone getting blown up or shot after 1875 is practically his fault.”

“If we take out Nobel there won’t be a Nobel Prize,” Professor Gennadya pointed out.

Liza Liebermann immediately drew a decisive black line over Nobel’s name.

Alfred was safe.

The list quickly filled with the usual suspects: Hitler, Stalin, Genghis and the Black Death.

“The Black Death isn’t a person,” said Saint-Yves.

“The rats then. They caused it,” said doctor Chen.

“We have a time machine and you want to go back in time to kill *rats*?”

Doctor Nakimpoor interjected that rodent researchers in Norway had recently discovered that *rattus rattus* couldn’t have survived the wintery Norwegian countryside in the Middle Ages. Therefore, they had nothing to do with killing off half the population in the Kingdom of Norway, causing a steep cultural decline lasting centuries. In short, since the rats were innocent in Norway, they had been exonerated of any involvement with, or spreading of the Black Death strain anywhere.

To everyone’s relief, Liebermann scratched out rats.

There were a few outliers, like the inventors of Crocs, barbershop music and Facebook, but all in all Hitler seemed to remain firmly in the lead for getting retroactively terminated.

“You’re not thinking about this the right way. It’s not about fixing, it’s about creating and getting it right.”

The quiet doctor Ursa Adebayo spoke for the first time that day.

"I'm game," doctor Nakimpoor said. "What is not right?"

"Do you have a spaceship?" doctor Adebayo asked, pushing her thick-rimmed glasses back up the ski slope of her long nose.

Nakimpoor flashed a meteor-like, bright smile. "I do not," he conceded condescendingly.

"Do any of you?"

All the heads in the kitchenette shook.

"But we should have. We were on track five hundred years earlier," Adebayo said. "Look, there's a clear line from Gutenberg's movable type press in 1450," she stabbed angrily at an invisible point in the air with her left index finger, "to the moon landing in 1969. Information suddenly spread like the Plague. New tech followed. 519 years later we were on the Moon."

Adebayo drew a fast, invisible line from 1450 and made a decisive endpoint at an imaginary 1969 with her right index.

"And?"

Adebayo looked grim. "The Chinese had a working movable type press in 1040."

"You're saying the Moon landing could have happened in—" Nakimpoor did the math,—"1559."

Silence fell.

When the lab team imagined where tech, science and space travel would be 519 years into the future, the present was a sorry stage indeed.

"Why didn't it happen?" Liebermann asked.

Adebayo slowly and silently put her jam-streaked plate in the sink to great effect.

"For Pete's sake, cut to the chase," Professor Gennadya said. "Who took my spaceship? Let's go kill the bastard."

* * *

Killing Confucius turned out to be harder than expected. All they had to go on were ancient scribbles.

They headed for the lab on unsteady legs anyway.

Saint-Yves was his usual big wet eyes and bleeding heart of course. They had no proof that Confucius had deliberately set out to rob them of their own personal spaceships, he said. The philosopher demi-god deserved mercy, or at the very least to have his considerable crime tried properly.

"Standardized testing!" Liebermann spat. She'd scanned the chapter on ancient China in a middle-school history book on her phone. "If your thinking is the root cause that there's standardized testing, you don't deserve mercy. Confucius must *die*."

Liebermann had joined Team Adebayo. There was no doubt.

"He came up with the don't rock the boat caste system," said Devi Nakimpoor, who'd suffered as a handsome grad student under the tenured terror regiment of a horny, pompous narcissist. "The whole it's your duty to never question your superior because no matter how stupid they're always right because they are your god given superior. That's Confucius fault. Let's fucking undo the fucker."

Nakimpoor was Team Adebayo too.

"It's the ripple-effect," said doctor Chen. He'd volunteered for the actual axing, claiming that since he was of Chinese origin it was the least he could do. "When you stop questioning, you stop exploring. Dynasty Han won over dynasty Chu after the collapse of dynasty Quin and all humanity has to show for is two thousand plus years of Imperial nothing? No new inventions, no new ideas, no new. Nope," he said cradling the bread knife he'd taken from the kitchenette, "not on my watch."

It was Team Adebayo for doctor Chen as well.

"I want my spaceship!" cried professor Gennadya, who'd admittedly hogged the arrack punch liqueur that supposedly alleviated the potential gas problem that often followed the ingestion of too much pea soup. "I want it now!"

* * *

Off they went, into the wide expanse of time past.

Through clever loop-de-loops they narrowed down the search for Confucius. Two seconds after starting out, the team of inebriated, infuriated scientists was banging on Confucius' door, scaring the brown chickens that were picking at the ground under a weeping willow.

The small square cottage had wide white walls and was located by a small pond just out of sight and earshot from a village full of potential witnesses that could mess up the tangled web of history in dire and unpredictable ways. The Team were highly trained time/space experts and this operation was going to have surgical precision.

"Come out, you useless moron," Liebermann slurred.

Saint-Yves tried the heavy scarlet door.

It opened with a squeak.

They glanced at each other, but no way were they going to start pussyfooting around now. They'd come this far. Hell, they'd come two thousand years *plus*.

Or minus, depending.

The very first Retro Hit Assassination Squad entered the target's home, their white lab coats flapping.

"Spread out. You know who you're looking for," said doctor Adebayo tersely. "Short old man with hellacious droopy eyebrows."

The door shut with a bang. The shutters for the windows banged shut too. Bright electric lights blinded them.

"Don't move. We mean you no harm. But just to be safe, don't move."

The barytone voice came from everywhere.

No one had expected a fully functioning surround system in 500 BC. They froze so hard they were made speechless.

The lights from the ceiling dimmed slightly, slowly, but the walls of the room kept shining bright and white.

When Adebayo squinted, she could make out the faint backlit silhouette of someone leaning against what she'd glimpsed was the doorway the house's second room before the lights came on.

The barytone droned on, "You're very clever for finding this place. Good job. But now, we kindly request that you go back to your time immediately and never tell anyone you were here. If you don't, we'll destroy your vessel in 60 seconds and leave you here at this time. Thank you for your cooperation in keeping the timeline pristine."

The voice began counting down the seconds.

At fifty-six, the white lights turned off. Red blinking lights came on. An alarm signal wailed woefully.

"That's no good," said a scruffy looking woman who was suddenly visible in the doorway to the second room. She wore a green overall and had what smelled like an egg salad sandwich in her hand. An embroidered name tag on her chest said "Tenant".

She hurried along the wall to a small shrine in the corner and kicked it hard.

The alarm kept wailing.

“Crap.”

Tenant tossed the half-eaten sandwich on the floor. “Professor Gennadya, you and your team need to leave now. Turn around, get out the door, go.”

Tenant returned to the doorway to pick up a stainless-steel thermos. “Come on, go. Alarms mean move it.”

She ushered the tipsy time travelers into the sunny morning outside.

A clear, cloudless blue summer sky spanned above them. Swallows dove and pivoted mid-air, catching invisible flying gnats. A light breeze from the pond carried the scent of water and mud.

The brown chickens had returned, picking under the willow tree. When they saw the lab team, they stopped their chicken activities and stared at them, utterly unimpressed.

“How do you know my name?” Gennadya asked.

“I think this is a premie situation. Like a premature collapse,” said Tenant, rubbing her worried, wrinkled forehead. “Look, I need to catch a ride with you guys. We need to get out of here.”

She spotted the shining, silver airstream trailer parked in the 500 BC yard and stopped.

It was Saint-Yves idea of an inconspicuous look for a time traveling vessel. In retrospect it wasn’t not one of his brightest ideas.

“Just my luck,” Tenant muttered, taking in the sight of the vessel, “who shows up when the junction gives out? The trailer team.”

“Let’s do what she says, and get some answers inside,” said Liebermann.

The team started boarding the trailer.

Tenant dug out some seeds from a zip-lock bag she’d had in her overall pocket. She used a very different tone, trying to convince a fluffy chicken named Ada to come closer and try the goodies offered in her outstretched hand.

Ada craned her neck this way and that. She was one suspicious chicken.

Tenant sprinkled the feed by her feet.

The other chickens wagged closer, their hungry dinosaur pack instincts proudly on display. But they weren’t as fast as Ada who’d suddenly changed her mind and beat them to it.

Tenant handed Adebayo her thermos.

She picked up Ada, tucked the muttering chicken under her arm and headed for the trailer.

Adebayo was the last one to board. She gave ancient China one last look before closing the door.

Confucius sturdy white home seemed a bit fuzzy at the edges, like a mirage, but the morning air was too cool and fresh to create that kind of illusion.

“What’s happening to the house?” she asked.

Tenant shut the door hard. She turned around and scanned the displays. She paled.

“I only did this during training. Once. In a simulation tank.” She looked at Nakimpoor, “Please tell me that’s 22nd century equipment?”

He shook his head.

“Buoy mode?”

He shook his head again.

Tenant cursed bitterly. She put Ada the chicken on the floor.

Ada re-ruffled her plumage, pooped and began to inspect the premises. She seemed a lot less ruffled than Tenant.

“Start booting this thing up,” said Tenant grimly. “You don’t want to get pulled into the void when time runs out.”

“How do you know my name?” said Gennadya.

“I’ll try to keep it simple, but the less you know, the better,” Tenant said. “Let’s say I’m the tenant of station Thursday. That Thursday. The day every single parallel permutation of yous get shitfaced and decide to go kill Confucius.”

She sighed. She didn’t quite make an eyeroll, but she gave the impression that she was doing one on the inside of her head.

Tenant gave them a quick glance. “I come in. I do my hours for the day. You land. I make sure you don’t break anything or meet anybody. You get to hear the recorded message and off you go, realizing that killing Confucius was a damn stupid idea to begin with. Then you land again, some other drunk yous, and there we go again. That’s my job.” She looked at them. “Everybody got that?”

Chastised, the team nodded.

Tenant continued, speaking slowly as if that would make it easier for them to understand, “Here’s the theory. Time is like a favorite pair of pants. Sooner or later the material on the knees will wear thin because those spots get ground on harder. Right now, outside that door, the fabric of station Thursday is breaking. I don’t know if it’s the constant traffic or your crappy first generation tech, but nothing was supposed to be able to punch a hole like this, not for long time. When Thursday’s gone, there will be a hole in the dimension of time. That is not a good thing.”

“In what way?” said Gennadya.

“I don’t know! In the it’s never happened before, the universe might implode kind of way, maybe?”

Tenant wiped her forehead with her sleeve. “Go back to when you came from, lay off the pea soup and stay the hell away from Confucius.”

She opened the door.

“You’re not coming?” Nakimpoor asked.

“Time travel in a 21st century trailer without a buoy is way above my paygrade of crazy. I’ll take my chances that the company will be able to extract me. Good luck.”

* * *

The team landed just as they left, befuddled, bewildered and still a bit boozed up.

They slept on it, plodded through the next day, tired and hung-over.

Not a single one of them mentioned the fact that there was now a live chicken in the lab.

Professor Gennadya called a meeting in the kitchenette at the end of the day.

“I think things might have gotten a little out of hand yesterday,” she admitted. “Perhaps it’s best if we don’t mention our little trip yesterday. It’s expensive equipment. Let those trainees believe that they’re the first ever time travelers on the first ever official virgin flight test run.”

The team members nodded dourly.

Liebermann had taken it upon herself to adopt Ada the chicken. The bird rested, ruffled and fluffy in Liebermann’s lap, its semi see-through eyelids closed as she dozed.

“Now, said professor Gennadya, “let’s talk about the buoy.”

The singular detail that they had gleaned from future time travel technology sent their research off in a new and exciting direction.

Unbeknown to them, countless lives of time travelers were saved and the future changed irreparably by making it possible to anchor a vessel in such a way that it bobbed in an exact place on the stream of time without actually entering into it. The buoy was—in dummy-speak—the invention of the compass in time/space navigation.

Not bad for a bunch of tanked theorists.

The time Confucius had cost humanity was recouped and then some.

Again, not that the lab team knew. Adebayo still moaned about not having a spaceship, although she stopped blaming Confucius. Now, it was all George Lucas fault.

Thirty-five years later the paper on buoy physics got the still alive and kicking members of the team a shared Nobel Prize.

It would be another two-hundred years till the math behind pea soup cause and effect was fully understood. Not that anybody cared. That story had neither airstream trailers nor booze, to say nothing of live chickens, and so, it remained justly ignored forever.

End

En oväntad resa eller Expedition Perseus

Ingemar Nordgren

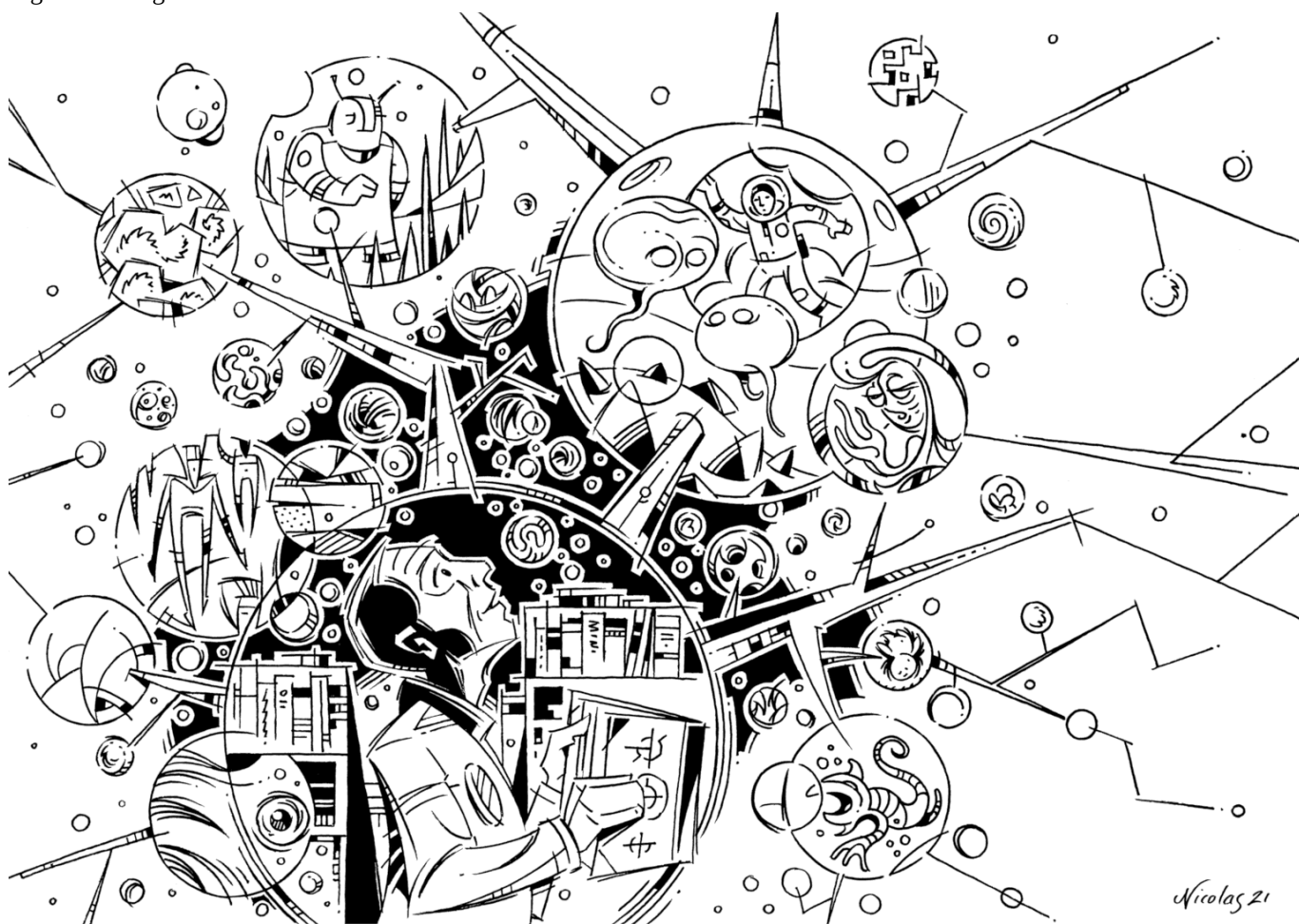

Illustration: Nicolas Krizan

Jag heter Torbjörn Högefäldt, men ni kan kort och gott säga professor Toby. Jag kommer ursprungligen från den historieomsusade Kinnekulletrakten i Vänerregionen. Efter ett långt och äventyrligt liv känner jag att det är tid att sammanfatta mina minnen och dela mina erfarenheter med senare tillkomna rekryter som inte har varit med under pionjärtiden, då vi fortfarande var begränsade till solsystemet. Då det handlar om en lång period kan jag bara skissartat återge de viktigaste händelserna och kortfattat beskriva vilka förhållanden som rådde då jag började min bana. Men bakgrunden behövs för att ni ska förstå vidden av min fantastiska upptäckt som en sf-författare förutsett redan för hundra år sedan. Vilka tider det var, vilka framtidsvisioner! Och här är vi nu!

Jag provade mina vingar på Rymdpatrullens bas på Såtenäs gamla stridsflygfält, och där nere vid kusten låg även några små SETI-an slutna radioteleskop som kittlade fantasin vid tanken på okända civilisationer bland stjärnorna. År 2083 var jag en förhoppningsfull och nytexaminerad humanbevakare. Jag hade avslutat grundkursen vid rymdakademiens filial i Göteborg och satt mig i skytteln till månbasen. Jag var uppfylld av förväntan på att få visa mina färdigheter till mänsklighetens fromma men hade ändå en pirrande känsla i magen. Det var allra första gången jag skulle jag lämna Jorden. Den magnetiska antigravdriften dämpade g-krafternas påverkan till ett bekvämt minimum i skytteln som lyfte med en mjuk start.

Vid framkomsten mönstrades jag in på rymdkryssaren *Perseus*. Som humanbevakare var det min uppgift att koordinera de naturvetenskapliga och humanistiska relationerna inom besättningen, så att

företrädarna för olika avdelningar som hydrologer, kemister, ingenjörer, maskinpersonal, navigatörer, profosser, exoarkeologer och exobiologer, lingvister med flera, kunde balansera varandra. Jag skulle serva alla dessa genom skeppets bibliotek samt utbilda dem inom alla de andra sektorerna. Jag var kort sagt den som ansvarade för kulturen, eftersom jag studerat historia, litteraturhistoria och exoarkeologi.

Jag hade stora ambitioner på den tiden. Då hade vi ännu inte tagit oss ut ur solsystemet, men det fanns redan ett antal kolonier, och en ganska omfattande gruvbrytning pågick i asteroidbältet. *Perseus*, som tillhörde Förenade Rymdtrafikbolaget, var på väg till kolonin på Ganymedes med utrustning och förnödenheter, samt några kolonister som besökt leverantörer och förhandlat med Universella Rymdstyrelsen. På vägen dit skulle vi även angöra Marsstationen för att hämta ytterligare utrustning.

Tack vare en god tillgång på vatten och järn och en tunn atmosfär hade man lyckats få en hyfsat terraformad miljö vid Ganymedeskolonin, samt en inte oansenlig produktion av stål och silikater för att bygga upp en vidsträckt och självförsörjande anläggning, med export till de andra närliggande månarna samt till Saturnus månar. Den var dock en obetydlig koloni jämfört med den nu helt terraformade Mars, där invånarna kunde leva helt oskyddat på hela planeten. Råvaror för industrin fanns i överflöd på Mars, och handeln med Jorden ökade stadigt. Precis som Jorden omgavs Mars av stora solskärmar, och via rymdhissarnas antenner mottogs även mikrovågssändningar från solfångare på Merkurius och omgivande himlakroppar, som distribuerades i kabelnät vilka utgjordes av komprimerade supraleddare.

Hemma på Jorden hade man lyckats hejda temperaturstegringen genom att placera stora reflekterande solskärmar vid Lagrangepunkterna. De genererade energi som via mikrovågor gick direkt till det markbundna ledningsnätet. Trots detta var det populärt att migrera till såväl till kolonier som till satellitbaserade rymdstäder, liksom även till ett antal spel- och underhållningssatelliter som undandragit sig all extern kontroll genom sin självständighet. En av de större satellitstäderna hade dessutom nyligen börjat förflytta sig med egna fusionsaggregat för att gradvis bygga upp förråd och kapacitet för att våga ge sig ut interstellärt. I asteroidbältet levde invånarna bekvämt på gruvbrytning och handel. Där pågick också ett bygge av två enorma generationsskepp avsedda att rymma kolonister; de skulle färdas mot de två närmsta jordlika planeterna.

Marsstationen var ett komplett litet samhälle där en del av utrustningen tillverkades av råvaror som direkt forslades upp ur den närbelägna gruvan. Där fanns även bekväm inkvartering, underhållning, spelhallar och butiker för resande som sedan fortsatte med skyttlar ned till Marsport. *Perseus* var det enda större skeppet, men ett antal fraktskepp från asteroiderna låg också inne, och vi mötte en hel del veteraner med en påtaglig ovilja att bli personliga, även om de utan problem kunde dricka sig redlösa vilket skvallrade om en möjlig bakgrund på någon enslig satellit. Vi låg bara en vecka vid stationen så någon nytta av min exoarkeologiska utbildning hade jag inte då, fast det fanns en hel del på Mars att sätta tändarna i. Visserligen inte som på det gamla *Barsoom* som John Carter besökt, med nyligen funna spår efter en civilisation. Edgar Rice Burroughs hade i alla fall retat mina lustar.

När jag tänker tillbaka på detta så framstår det ett klart historiskt samband ända tillbaka till Lukianos sol- och månfolk, Keplers Månresa *Somnium*, Bruno, Cyrano de Bergerac, Claes Lundins *Oxygen och Aromasia*, Jules Verne, H.G. Wells, Asimov, särskilt *Stiftelsen* som sedan svällde via *I Robot* till en galaktisk civilisation, J.J. Doc Jones universum med ett stort antal galaktiska raser förutom människor, Clarkes rymdfilosofi, Blish med blixtnabb tankeöverföring av hjärna till värdkropp, Heinlein, Simak, Mårtensson och många andra. Inte att förglömma det mäktiga galaktiska epos som Meany åstadkommit med sin *Ragnarök*. Jag har läst mycket historisk science fiction som är fantastiskt lärorik. Även senare viktiga verk i vårt sekel som Burrell, You Sing och nu senast arkeologen Fann Fogt. Först kommer idén och sedan kommer den faktiska uppfinningen. Idé och uppfinning är innebörden av science fiction – den grundläggande vetenskapen för samhällets utveckling, och den omfattar inte bara teknik utan

hela samhället och vår sociala och kulturella miljö. Förr eller senare omsätts idén i handling – vilket jag själv fått erfara – eller så förebådar de fantastiska upptäckter.

På den fortsatta resan mot Ganymedes hade jag inte en så hård arbetsbelastning, eftersom rutinerna fungerade utan större friktion, och jag kunde göra en närmare inspektion av skeppet både i den roterande bostadsdelen och i den centrala axeln där framför allt den hydroponiska odlingsanläggningen och vattenåtervinningen låg. Maten bestod huvudsakligen av grönsaker och syntetiska proteinprodukter gjorda på alger. Längst bak låg reaktorn och från skärmen i nosen strömmade en ändlös ström av energipartiklar och fotoner som bröts ned till joner och gav skeppet, genom dess Hall thruster-jonmotor, en bra fart tills det var dags att reversera under sista halvan av färden.

Vi var under inbromsning i närheten av Jupiter då det hände. Det skakade till och *Perseus* började dra sig närmare Jupiter. Skärmarna och sensorerna indikerade virvelrörelser i det omgivande energifältet, och alla försök att med sidoraketerna ändra kursen bort från planeten gav ingen effekt, utan skeppet började i stället att accelerera snett mot Jupiters skiva.

Plötsligt blev rymden osynlig och insvept i en sorts dimma medan accelerationen bara ökade. Allt snabbare störtade *Perseus* genom töcknet och vi kunde inget göra, men så till slut såg vi åter rymden och bromsraketerna började fungera igen. Förhoppningsvis kunde vi återta den gamla kursen mot dockningsstationen, men vi kunde inte se skymten av Jupiter som borde vara svår att missa, och vid en närmare kontroll visade sig stjärnhimlen vara totalt obekant.

Vi hade ofrivilligt just upplevt fullbordandet av ännu en sf-insikt – en virvel i rymdens krökning som resulterat i ett maskhål. Jupiters gravitation hade krökt den omgivande rumtiden så kraftigt att ett maskhål uppstått. Två närliggande Hawkings-strängar med samma laddning hade genom rymdens krökning kommit i nära kontakt med varandra, och Higgspartiklarna som sammanbundit dem hade lagt sig som en stabiliserande faktor runt den öppning som blivit kvar mellan dem. I den stabila omgivning som Jupiters gravitation alstrat kom maskålet att finnas där under mycket lång tid och fortsätta vara en inkörsport till de fjärran belägna stjärnsystemen.

Det är ingen överdrift att påstå att stämningen på skeppet började närma sig panik när en nära planerad ankomst till Ganymedes, plötsligt innebar en påbörjad interstellär resa utan vare sig proviant eller garanterad tillgång till service för maskin och annan teknisk utrustning, för att inte tala om förnyelsen av den hydroponiska anläggningen. Skeppet var inte heller anpassat för utomplanetariska färder med trånga hytter och begränsade sociala utrymmen. De nyligen utvecklade kryoboxarna som planerats ingå i vissa undersökningsskepp till närbelägna stjärnor fanns givetvis inte med, utan bara ett antal livbåtar med möjlighet att överleva en rimlig tid tills de anlant till närmast inprogrammerade planet eller asteroid.

Vår befälhavare, den legendariske Ulysses Tischler, behöll dock sitt lugn och upprätthöll en strikt disciplin. Navigatören satte genast igång att söka identifiera kända stjärnor och radiokällor, och med hjälp av bäringar mellan fyra olika pulsarer och några neutronstjärnor lyckades han bestämma vår position ganska nära en gulröd stjärna som vi kallar Kepler 186. *Perseus* hade nämligen råkat hamna i den yttre delen av Keplers solsystem. Det kretsade ett antal planeter runt denna sol, och när vi kom längre in i systemet förbi ett antal jätteplaneter så såg vi en stenplanet som verkade ha atmosfär, och kretsade ganska långt in runt sin sol. Storleken var ungefär 1,5 jordmassor så gravitationen skulle vara uthärdlig. En spektralanalys av Kepler 186f fastslog att dess atmosfär bestod av syre och kväve.

Efter ett skeppsråd beslöt vi att angöra planeten och lägga skeppet i stationär bana. En beräkning av hur långt vi hade tillbaka hem, om inte vi kunde åstadkomma samma mirakel igen, landade på 520 ljusår. Gissa om det kändes lite ensamt! Det skulle dock visa sig att jag ingalunda fick tid att närmare begrunda min utsatthet eller min hemlängtan. En expedition för en preliminär undersökning organiserades med

företrädare för lingvistik, ingenjörsvetenskap, biologi, zoologi, kemi, fysik, meteorologi och exoarkeologi, och som humansamordnare fick jag också koordinera gruppen som leddes av vår styrman Ahrvid Holmberg. Det var en internationell besättning, men Ahrvid hade faktiskt också tidigare gått på akademien i Göteborg.

Vi visste inte vad vi kunde stöta på. Det kunde vara en öde planet eller en bebodd, en med bra livsbetingelser eller med okända faror. Vegetation fanns det i alla fall gott om. Det fanns hav och sjöar, fyra ungefär jämnstora kontinenter samt ett antal större öar. Vi valde landningsplats nära en utskjutande del av en kontinent med en bergskedja som sluttade ned mot havet och övergick i vegetation rätt nära kusten, fast för säkerhets skull på en öppen slätt. Vi kunde från vår position inte urskilja några konstruktioner som tydde på något intelligent liv, men det säger ju inte så mycket.

Dygnet var litet längre än på Jorden och uppgick till 34 timmar. Skytteln landade i gryningen och vi hade alltså 17 timmars dagsljus att utnyttja. Landningsplatsen var utvald på en slätt nära ett skogsbevuxet område med en förhållandevis hög men påfallande kraftig vegetation. En bergskedja syntes på avstånd. Några flygande små varelser skrämde upp i skogskanten men var för små att närmare kunna urskiljas. Biologen gjorde noggranna mätningar av luften samt av eventuella sporer och andra mikroorganismer, innan klartecken gavs att vi kunde ta av oss andningsmaskerna. Jag kände att benen fick ta i rejält tillsammans med övriga muskler för att hålla mig upprätt. Jag reflekterade över det utmärkta tillfället för konditionsträning som med all säkerhet skulle behövas på sikt i denna gravitation. I övrigt verkade vi vara ensamma. Vegetationen på marken där vi landat liknade inget som fanns på Jorden utan var grönblått och lite glänsande, ungefär som en korsning mellan gräs och fetknopp, och utgjorde en tät marktäckare med omkring 10 cm höga spjutfomade enheter som bara böjde sig när vi trampade på dem och sedan reste sig igen. Temperaturen var behaglig och en svag vind blåste. När vår grupp kom in i skogen så slogs jag direkt av grovleken på både stammar och grenar i förhållande till bladverket. Då och då skymtade någon varelse bakom undervegetationen. De såg ut som en sorts ekorraktiga pälsdjur med rundade kroppar och korta, kraftiga ben. Biologen Louise O'Connor fick nästan en chock då hon insåg att djuret bara hade ett enda öga som tydligen såg åt alla håll samtidigt. Det kunde antyda en närvarande skicklig predator. Hela skogen gav på ett underligt sätt intrycket att vara planerad snarare än vild.

Alltnog, vi gjorde alla de mätningar som planerats och tog talrika prover för att sedan undersöka dem i laboratoriet. Vi gick i en planerad cirkel och på tillbakavägen kom vi till något som kanske kunde vara en konstruktion av ett möjligtvis intelligent släkte, men nu en ruin med bara antydningar till rester av någon anläggning. En rund ring med lämningar av ett mycket hårt trä och en tjock flera meter hög stubbe i mitten. Tveklöst mycket gammal, och exoarkeologen i mig jublade över tanken på att få återvända hit. Havsstranden fick anstå till nästa expedition, så vi bordade skytteln och återvände till den väntande gemensamma måltiden. De medhavda ransonerna hade varit ganska knappa.

Vi hade beslutat att anlägga ett basläger på planeten och ge de flesta en möjlighet att få njuta av ett friare liv och samtidigt hjälpa till med utforskningen. En vakthavande grupp fanns dock hela tiden ombord och byttes med jämna mellanrum. Ständig radio- och videokontakt uppehölls med skeppet, men tanken på att sända till Jorden kunde vi glömma då den signalen skulle komma fram först efter 520 jordår.

Havet var salt men det fanns både sjöar och åar med färskvatten samt även en älv som mynnade i havet. Vattnet var gott och drickbart, men vid den bäck baslägret låg ganska hårt, vilket tydde på en kalkhaltig jord just här. Vi såg även roströda järnhaltiga utfällningar i många vattendrag. Frestelsen att bada blev för stor och det dröjde inte länge innan vi med liv och lust ägnade oss åt salta bad och solbadande på klipporna. Jag njöt när jag låg för mig själv och slappnade av i värmen. Det här hade jag inte föreställt mig när *Perseus* var på väg till Ganymedes.

Plötsligt såg jag något ovanför mig utan att riktigt förstå vad jag såg. En enorm såpbubbla, stor som en fotboll, helt genomskinlig men med svaga konturer där man anade ögon. Inuti mitt huvud förnam jag samtidigt ett röstintryck, jag fick samma känsla som när jag tidigare hade tränat telepati men bara sett bilder och händelser men utan ljud. Detta var tveklöst telepati. Jag skärpte mig och insåg att jag faktiskt kunde förstå.

”Var hälsade terrestriska besökare. Det var mycket länge sedan några andra intelligenta varelser kom till vår planet och det gläder mig att liv även finns i ert solsystem Sol-Terra. Jag var en gång med på ett såningsskepp till er planet, men nu är detta historia och vi njuter rymdens skönhet när vi flyter mellan stjärnorna som livets väktare. Det är verkligen glädjande att se livet fortsätta. Liv finns även här och det lär ni upptäcka i sinom tid. Jag hoppas ni hanterar det på rätt sätt. Farväl och lev gott vidare.”

”Tack väktare, men vänta, jag har frågor ...” Men varelsen var redan försvunnen.

Vilken otrolig upptäckt! Om det här hade ju Ray Bradbury skrivit i sin *Martian Chronicles*, men just här – mer än 500 ljusår från Mars och närmare 200 år efteråt? Och varelserna visste varifrån vi kom! På Mars hade de förklarat sig som det gamla folket som hade lämnat sina kroppar och som själar färdades de genom universum. Än en gång hade sf slagit till! Jag såg ingen reaktion hos någon av de andra – var det bara jag som sett och hört något? Tills vidare tänkte jag hålla detta för mig själv för att inte bli ansedd som överspänd. Vi återvände efter ett tag till lägret.

De hade hört av sig från kommandobryggan på skeppet. De hade redan vid ankomsten registrerat ett svagt elektriskt fält, men alldeles nyss hade man noterat elektriska impulser som kunde tyda på en civiliserad värld med elektroniska aktiviteter. De var dock svaga och jämnt fördelade över landmassorna. Kunde det finnas intelligent liv här? Här och där var signalerna starkare och en sådan koncentration fanns ungefär 10 mil från lägret nere vid kusten. Vi beslöt skicka ut ett par observatörer med en svävare för en preliminär kontroll. De rapporterade att området såg planerat ut, fast man inte direkt noterat påfallande byggnader eller levande aktivitet. Alltså bestämde vi att det var läge för en markbunden operation med en gradvis försiktig framryckning för att inte alarmera och skrämma eventuella invånare, men också för att skydda oss själva från eventuella konsekvenser.

När vi närmade oss området steg spänningen. Vi kom ut ur skogen och in på en markremsa vid kusten som var betäckt med samma blågröna gräs som vid landningsplatsen. Man kunde nu se ett antal låga byggnader som låg kring en öppen plats i en mindre skogsdunge nära stranden. De hade runda kupoltak som var täckta med vegetation. Materialet i väggarna var svårt att definiera men verkade närmast keramiskt. Genom en dörröppning i det största huset trädde en häpnadsväckande varelse ut. Om man tänker sig en jordisk mullvad, ungefär en och en halv meter hög, som går på bakbenen och har helt utvecklade händer som också kan användas som skovlar, så får ni en ungefärlig uppskattning av varelsen.

”Var hälsade terrestriska besökare”, hördes det i våra huvuden.

Denna livsform var tydligen också telepatisk. Detta var en chock för mina kamrater eftersom jag inte nämnt min tidigare erfarenhet. Varelsen visste från våra hjärnor varifrån vi kom. Alla stod som förstenade men som koordinator, och inte helt oförberedd, fann jag mig och tänkte:

”Vi tackar ödmjukast för ert vänliga mottagande och jag försäkrar er om att våra avsikter är goda.”

”Var så goda och träd in i min enkla boning så skall jag försöka tillfredsställa er kunskapstörst, mina vänner”, tänkte varelsen.

Fortfarande omskakade steg vi alla in i huset och möttes av en ny överraskning – den utifrån sett lilla oansenliga byggnaden bestod av en rymlig förhall, en stor sal och ett antal synnerligen rejäla rum. Detta var inte allt, skulle det visa sig. Inredningen var tekniskt fulländad med syntetiska material och en hel del teknisk apparatur. Vi började känna oss som kusinen från landet.

”Jag heter Zlytsk”, presenterade sig varelsen, ”och vårt folk kallas för fyliner, på ert språk jordformare.”

Han fortsatte att berätta. Från början fanns olika varelser på planeten Kepler 186f och en hög civilisation hade utvecklats, de hade även haft rymdfart samt interstellära kontakter. De humanoida varelserna, den dominerande livsformen, hade dock gett sig iväg som kolonister, eftersom Kepler 186f nästan helt skövats på skogar och råvaror. I sinom tid hade alla kontakter upphört med planeterna de flyttat till, och den kvarvarande befolkningsresten av humanoider på Kepler 186f hade till slut bara försvunnit, nu var det bara fyliner kvar samt några av det gamla folket som skulle se till att livet på planeten skulle fortgå.

Väktaren, slog det mig, bubbelvarelsen jag mötte förut! Jag kom plötsligt att tänka på Bradburys ballongvarelser i *Martian Chronicles*, de var ju det gamla folket här, och det var en sådan jag hade mött allra först. Liksom de marsianska ballongvarelserna hade en del av livet här på Kepler 186f utvecklats till en kroppslös andlig form. Med tanke på uttalandet om säningskeppet så borde det varit samma folk som på Mars och här på Kepler. Det gav mig en uppfattning om hur långt en livsform kan utvecklas då kropparna inte längre skiljer.

I sinom tid hade fylinerna utvecklats från en liten och underordnad grupp som levat i en skyddad miljö. De hade kommit att bli en dominerande art, tack vare de underjordiska anläggningar som redan fanns, och av deras redan tidigare idoga arbete att förse trädens rötter med luft. Den genetiska ingenjörskonsten som humanoiderna lämnat kvar var synnerligen avancerad, och efter att de försvunnit hade fylinerna lyckats vidareutveckla den med hjälp av det gamla folket. Det fanns gott om uråldriga tekniska artefakter som fortfarande fungerande, och som även blivit vidareutvecklade, vilket gjort det fylinska samhället högteknologiskt med elektroniska kommunikationer och transportmedel under jord mellan olika centra och till smärre orter som denna.

Skogen var faktiskt, som jag hade anat, planterad av fylinerna och levererade en god syresättning till atmosfären samt gav skydd åt betesdjur och annat betande vilt. Det förekom även predatorer, trädkatter, men för att hålla koll på dem hade man de små enögda ekorrliknande varelserna. Fördelen på denna planet var att alla arter var telepatiska. Även bytesdjuren blev alltså varnade ifall de inte slappnade av för mycket, och ekorrvarelserna gav ofelbart larm om de såg en katt. Det fanns också ett sjöfolk som hade stora svävarer som upprätthöll kommunikationer och transport mellan kontinenterna. De gick upprätt, hade händer, och var en ursprunglig korsning mellan ett landdjur som tidigare använts av fylinerna för att hämta saker i vatten. De kände sig hemma i och vid vatten likt vattenlevande däggdjur, och påminde mig om någon sorts sjöhundar eller sjöbjörnar, men de liknade tyvärr inte alls min barndoms sagors gracila sjöjungfrur.

Vi kom att utveckla ett intimt samarbete med fylinerna och lärde känna deras samhällen och reste med sjöfolket flera gånger. Vi fann att deras mat passade väl så bra även för oss och var synnerligen god. Jag glömmer aldrig deras kryddade ”grodlår” som än i dag får det att vattnas i munnen. Grönsakerna var också helt utsökta. Mängder med data om planeten och dess olika folk samlades in och vi delade med oss av vår kunskap. Kvar stod hela tiden frågan om vårt eventuella återvändande hem. Jag tog en gång upp det med Zlytsk och då kom han med en fullkomligt oväntad upplysning. Han nämnde att det fanns en maskin som kallades TP och som det påstods att man kunde förflytta sig med. Denna gamla artefakt från förr som bevarats och noggrant underhållits närmast som ett religiöst föremål, visade sig vid närmare undersökning vara en teleportör! Maskinens ursprungliga användningsområde hade glömt bort, men när jag sökte i biblioteket fann jag *Kontakt*, en över hundra år gammal sf-bok av Carl Sagan, där en interstellär teleportör beskrivs.

Heliga sf, nu är vi där igen!

Från den stunden började ett intensivt arbete med att söka någon form av anvisning i gamla arkiv vart denna teleportör ledde och ifall den gick åt båda hållen. Vid det här laget hade vi varit på planeten nästan ett lokalt år på 129 dygn och även hunnit uppleva en kallare period med snöfall och vintermiljö som inte på något sätt var kyligare än hemma. Till slut lyckades våra ingenjörer och tekniker lista ut hur teleportören fungerade.

Vi ansåg det rimligt att låta en frivillig försöka ta sig vidare och se vart vägen ledde. Den måste med nödvändighet gå via maskhål ifall linjen var interstellär, och då borde det också finnas ganska många anslutningspunkter om det skulle fungera med rimlig överföringshastighet. Inom systemet var det inte några problem med signalerna, och det troligaste var att endast lokala planeter var inblandade, men det fanns bara ett sätt att ta reda på det.

Någon annan behövde inte sköta kontrollen, utan den resande kunde själv aktivera teleportationen – åtminstone på den manöverpanel vi hade tillgänglig. Eftersom jag var utbildad för möten med främmande kulturer enades man ganska snart om att jag skulle få den stora äran. Dessutom skulle min frånvaro på intet sätt påverka den tekniska och vetenskapliga aktiviteten utan jag var helt klart umbärlig. Jag kan inte påstå att jag på något sätt framhöll mig själv, men jag kände mig på något sätt ansvarig och, måste jag tillstå, hyste också en ungdomlig nyfikenhet. Jag fick med mig en komplett rymddräkt, lättare skyddskläder, syremasker, ett avsevärt förråd med komprimerad mat och en tank på ryggen med dricksvatten. Efter att jag aktiverat apparaten hamnade jag i en sluten kammare som var en kopia av den jag lämnat. Det fanns en dörr genom vilken man kom ut på en liten satellit eller kanske dvärgplanet. Jag såg inget anmärkningsvärt utan aktiverade i stället ett likadant reglage och kom till ytterligare en identisk station. Jag gick aldrig ut på satellitens yta, utan aktiverade direkt nästa steg.

De följande åtta stationerna var alla belägna på satelliter. Den andra och tredje uppvisade inte något anmärkningsvärt, men den fjärde satellitstationen visade sig rymma ytterligare en byggnad med en likadan kammare med kontroller. Jag antog det måste vara en korsande linje. Jag hade svårt att bestämma mig för vilken väg jag skulle fortsätta, men valde till slut att fortsätta på samma väg jag påbörjat. Då kunde jag åtminstone förhoppningsvis hitta tillbaka till Kepler 186f. Den femte och den sjätte var vanliga stationer utan anslutningar, men vid den sjunde fanns återigen en bredvidliggande station.

Från den tionde steg jag däremot, fortfarande i rymddräkt, ut på en karg, sparsamt bevuxen, planet under en svag röd sol. Den verkade kretsa mycket nära den röda dvärgen och kunde nog inte ha en omloppstid på mer än ett par veckor. Det var kallt men jag kunde registrera en svag atmosfär. Gravitationen verkade ungefär som på Jorden så jag kände mig bekväm. Jag öppnade på försök hjälmen och testade atmosfären. Den gick att andas men var tunn. Stjärnhimlen syntes trots den närvarande solen och natten föll snabbt. Den närmaste stjärnan verkade vara en gul sol, men sådana finns ju många. På något sätt var emellertid stjärnkonstellationerna inte helt obekanta.

Som tur var hade jag fått med mig en liten pulsarmeter. Jag lyckades pejla in ett par bekanta pulsarer och fick därmed en bäring på c:a 4 ljusår från Sol. I så fall befann jag mig på Proxima Centauri b, och dit skulle ju ett av skeppen man höll på att utrusta därhemma i asteroidbältet vid Jorden. Tänk om man skulle ta emot dem här? Jag minns en sådan förutsägelse jag läst om i en science fiction-novell, med en lång och mödosam resa till Centaurus, och vid framkomsten hade man mötts av en välkomstdelegation från kolonisterna i det blomstrande samhället på planeten. Skeppet hade länge varit väntat. Denna händelse skulle av allt att döma i varje fall inte inträffa inom den närmsta tiden.

Jag undrade under hur lång tid jag varit på väg, och om jag verkligen kunde ha kommit så långt. Jag borde inte ha åldrats påtagligt och samhället hemma borde vara detsamma. Förhoppningsvis hade maskhålgenvägar eliminerat ljusårsavstånden i det närmaste helt. Självt upplevde jag ju inget medvetet under överföringarna. Jag har nu i efterhand insett att jag till förfogande haft ett nätverk som kanske

sträckte sig över hela vintergatan till vem vet hur många nuvarande och tidigare civilisationer. En svindlande tanke! Jag tog mig samman och processade en rejäl portion av det medhavda näringspaketet med en härlig smak av quornbiff med lök och vattnet var väl så gott som vin just då. Jag upplevde en avslappnande stund där jag satt och filosoferade under den röda solen, liten och ensam i ett universum vars storhet överväldigade mig. Till slut tvingade jag mig själv att återvända in i stationen. Vart skulle jag nu komma? Kanske vidare mot Betelguese eller en annan avlägsen stjärna och långt hemifrån? Jag tvekade innan jag aktiverade teleportören.

Stationen såg ut som vanligt men på något sätt var den fel. Den kändes mer instängd. När jag aktiverade kontrollen för dörröppning så fanns bara ett jordlager utanför dörren, vilken knappt orkade glida åt sidan. Lös rödaktig sand började leta sig in. Jag fick en ansats till panik. Var detta slutet av min resa och min tänkta framtid? Kunde jag ta mig tillbaka ifall dörren inte gick att stänga? Tankarna flög genom huvudet. Med en ansträngning återtog jag kontrollen över mig själv och erinrade mig rymddräktens obligatoriska tillbehör. Jag hade laserprojektor, en disintegrator och en vibratorborr som båda kunde regleras i breddeffekt. Ett första försök med disintegratorn med bredast möjliga utsträckning ledde till ett relativt stabilt hål en bra bit in i väggen, trots att lös sand rasade ner i strömmar lite här och var.

Disintegrationen hade genom den integrerade värmen stabiliserat det mesta av materialet till glas. Uppenbarligen låg kammaren under markytan och jag måste alltså jobba mig uppåt. Jag tog fram lasern och riktade den rakt upp inne i fördjupningen och satte den på full styrka. Ett ljussken syntes i slutet av det resulterande hålet och jag andades ut. Borret behövdes inte då vibrationerna skulle resultera i nedfallande sand, utan det fick bli full kraft på disintegratorn och nu syntes plötsligt en rödaktig himmel. Jag aktiverade dräktens antigrav och lyftes upp genom schaktet – och fann mig stå öga mot öga med en totalt handfallen människa iklädd skyddsdräkt med logotypen för Martian Archaeological Institute över bröstet.

Det vore en underdrift att påstå att mitt uppdykande väckte en viss uppståndelse. Snarare kan man hävda att det utbröt ett totalt kaos inom administrationen efter att jag rapporterat om *Perseus* resa och nuvarande belägenhet, om de intelligenta varelser vi träffat och om kedjan av teleportörer. Jag nämnde dock inget om min kontakt med den mystiska ballongvarelse då jag var rädd för att dessa byråkrater inte skulle förstå något sådant och i stället diskret lyfta undan mig och min teori som en obekväm, ej registrerbar, faktor. Jag var fullt medveten om hur administration, politik och ekonomi i ett nybyggarsamhälle med provisorisk rättskipning fungerar. Den mänskliga naturen är sig alltid lik. Bättre att ligga lågt tills vidare.

Rymdbolaget blev alldeles till sig vid utsikten att kunna ställa långtgående krav på tullar för att passera maskhållet, vilket dock direkt avslogs av Universella Rymdstyrelsens filial på Mars. Försäkringsbolaget, som redan betalat för *Perseus* förlisning, förklarade att de nu ägde skeppet vilket dock bestreds av Rymdbolaget. Det blev en mycket långdragen process.

Så snart som hela besättningen från *Perseus* lyckats återvända hem från Kepler, ville Universella Rymdstyrelsen omedelbart beslagta teleportörerna som officiella transportkanaler och betrakta som sin egendom. På den punkten anförde jag emellertid att det fanns en hel del formalia att beakta. De förhandlingar som nu vidtog förlades till Universella Rymdstyrelsens högkvarter i det av FN definierade Internationella området vid den gamla Kirunabasen. Man ville undvika att någon av de gamla stormakterna skulle få en särställning. Enligt de universella lagarna som i det stora hela var en utveckling av de jordiska, så var samhället ansvarigt för kultur- och fornminnesvård, och att kulturella artefakter skulle vara tillgängliga för alla att besöka. Vad kunde vara en viktigare artefakt än ett i sanning uråldrigt kommunikationssystem från galaxens barndom? Man såg fram emot stora inkomster för transport av rika

privatpersoner och billig transport av tjänstemän, men – påpekade jag – ifall alla fick resa för en billig penning, skulle mängden intäkter ändå väl räcka till för att utföra det nödvändiga underhåll som alltid måste göras på fornminnen. Och den forskning som skulle till för att lära sig att underhålla systemet skulle förstås kosta en hel del, men ge mycket mer i återbäring för samhället.

Man hade tidigare infört ett royaltysystem för epokgörande innovationer som kunde bidra till universums kolonisation. Jag påminde om de olika anslutningsstationerna och antydde nätverkets möjliga omfattning. Varje ny planet som koloniserades och varje ny civilisation vi kunde få handelsutbyte med, gav royalty. Allt detta var en fantastisk tillgång som på alla sätt måste bevaras och underhållas. Detta var i första hand en uppgift för en fornvårdande myndighet, och i min blygsamhet gjorde även jag anspråk på en viss royalty för utnyttjandet av denna tillgång. I avsaknad av en fornvårdande myndighet måste naturligtvis en sådan upprättas. Då dessa förhandlingar ivrigt bevakats av media kunde Rymdstyrelsen inte sopa något under mattan, utan fann sig tvungna att inrätta ett universellt riksantikvarieämbete: The Universal Cultural Heritage Authority.

Efter en avsevärd mängd sammanträden och konferenser beslöts det äntligen att en delegation från Universella Rymdstyrelsen skulle teleportera sig till Kepler 186f och officiellt inleda samarbete med invånarna och diskutera handelsavtal samt icke-aggressionspakt och annat som ansågs grundläggande för diplomatiska kontakter.

För att i görligaste mån belöna mig för min stora upptäckt blev jag utnämnd till riksantikvarie, alltså chef för UCHA, men förlorade samtidigt tillgången till teleportören, eftersom det ansågs att jag hade för stor kännedom om den, och därmed för stor makt. Jag utnämndes dessutom till chefsarkeolog, professor och direktör för Martian Archaeological Institute. Dessa befattningar innehar jag fortfarande och de är både stimulerande och i högsta grad lönsamma. Som ni ju väl vet har nu även ett rymduniversitet inrättats här på Mars som jag har ombetts medarbeta i.

Under årens lopp har åtminstone fem civilisationer påträffats längs dessa leder. Tre med humanoider, en med vattenlevande amfibievarelser och en med telepatiska energivarelser som kan omforma sig i stenmaterial genom elektrokemiska reaktioner, förflytta sig genom magnetisk attraktion och repellation, strukturera sten genom elektrolytiska och andra reaktioner och därigenom åstadkomma avancerade föremål av alla slag som t.ex. utsökta möbler, konstföremål samt rena nyttosaker, allt i ett mycket tunt, starkt och lätt material. Av de humanoida hade en art rymdfart i det egna solsystemet och en hade interstellär kontakt med ett närliggande system. Denna ras hade små antenner på huvudet och var telepater men de använde talat språk så fort de identifierat besökarnas tungomål. De kallade sin planet Slan. De andra humanoiderna kommunicerade enbart med tal. Ingen av de fem civilisationerna hade dock observerat den gamla TP-leden, utan de hade självständigt utvecklat sin teknik, och följaktligen blev de alla lika överraskade. Den mest utvecklade rasen hade kontakt med en planet i Tau Ceti-systemet, ungefär 12 ljusår från Sol, där invånarna var synnerligen stabilt byggda då gravitationen var hög, eftersom planeten motsvarade 4,3 jordmassor. Det innebar vissa svårigheter att landa och utbytet skedde via rymdstationer. Intressant nog erfor vi, via dessa våra nya vänner, att man på Tau Ceti-planeten mottagit konstiga signaler som man trodde kunde vara matematiska, och de var förbryllade över deras ursprung. Det fanns även teorier om att det kunde vara en sorts bilder, och frågan diskuterades intensivt.

En stor mängd övergivna planeter med arkeologiska artefakter får man inte heller bortse från. Just nu blomstrar exoarkeologin och UCHA har en stor mängd anställda över hela galaxen. Jag gör emellanåt inspirerande inspektionsresor runt hela mitt ansvarsområde och kan inte klaga på stillasittande arbete. Särskilt bra samarbete har jag med chefsarkeologen på planeten Slan, en viss Fann Foggt, som har blivit en nära vän till mig och som faktiskt även skriver avancerad science fiction.

Den galaktiska kolonisationen blomstrar och allt fler exoplaneter hittas som har jordkaraktär. En del är dock så stora att det kräver en långsiktig anpassning av de boende för att uthärda gravitationen. Man måste emellanåt tillgripa biovetenskaplig ingenjörskonst. I många fall kan man underlätta genom att låta tyngre arbeten och viktiga tekniska koordinationer utföras av androider. De har också alltmer börjat användas inom servicenäringar och som hushållshjälp vid sidan av automatkockar och andra snabbmatapparater. Man har hittat maskhål längs alla de kända TP-linjerna så att skeppen kan ta sig fram snabbt och enkelt, även om resorna fortfarande naturligtvis är långa och tidskrävande. Handeln ökar hela tiden men det är fortfarande bara en mycket liten del av galaxen som vi börjat inlemma i människans värld.

Jag har lokalt ägnat mig många år åt utgrävningar av de mycket avancerade ruiner som mina genomskinliga vänner en gång i forntiden anlagt på Mars och på månen Titan. Det finns lämningar även på Jorden, men de betraktas ofta inte som sådana utan som lämningar av tidiga högkulturer såsom egyptier och indier, för att inte tala om de mystiska stenbyggnaderna i Göbekli Tepe, Turkiet, som visat sig vara mer än 10 000 år gammalt. Jag får fortlöpande tips om intressanta arkeologiska platser både lokalt och universellt av en eller flera av dessa svävande vänner som troget fortsätter att hålla kontakten med mig. För övrigt är det inte säkert att Mars är obebott – det finns intressanta, kanske medvetna elektriska signalfält i vissa mineral, så kanske ...

Det är nu när jag närmar mig pensionsåldern som jag kan konstatera att det viktigaste i mänsklighetens utveckling är utvecklingsvetenskapen, alltså samarbetet mellan idégivande författare inom naturvetenskap, science fiction, filosofi och annan idélitteratur samt de personer som fullföljer dessa uppslag i praktiken, och hur de fått inspiration från de stora och fantastiska upptäckter som förutsagts av nämnda författare. Vilka tider! Vilka framtidsvisioner! Jag kommer att ägna återstoden av mitt liv åt att fördjupa mig i denna kulturskatt av sf, då jag nu äntligen fått tillgång till lejonparten av det senaste halvseklens mästerverk som tidigare bara funnits bakom betalväggar på nätet. Jag håller på att trappa ner mina tidigare uppdrag, men jag känner mig nöjd med att jag lyckats hävda kulturens roll i universum, och för gladeligen vidare denna kunskap till mina elever som nybliven professor här på Esrangeuniversitetet.

SLUT

Hemvändaren

Boel Bermann

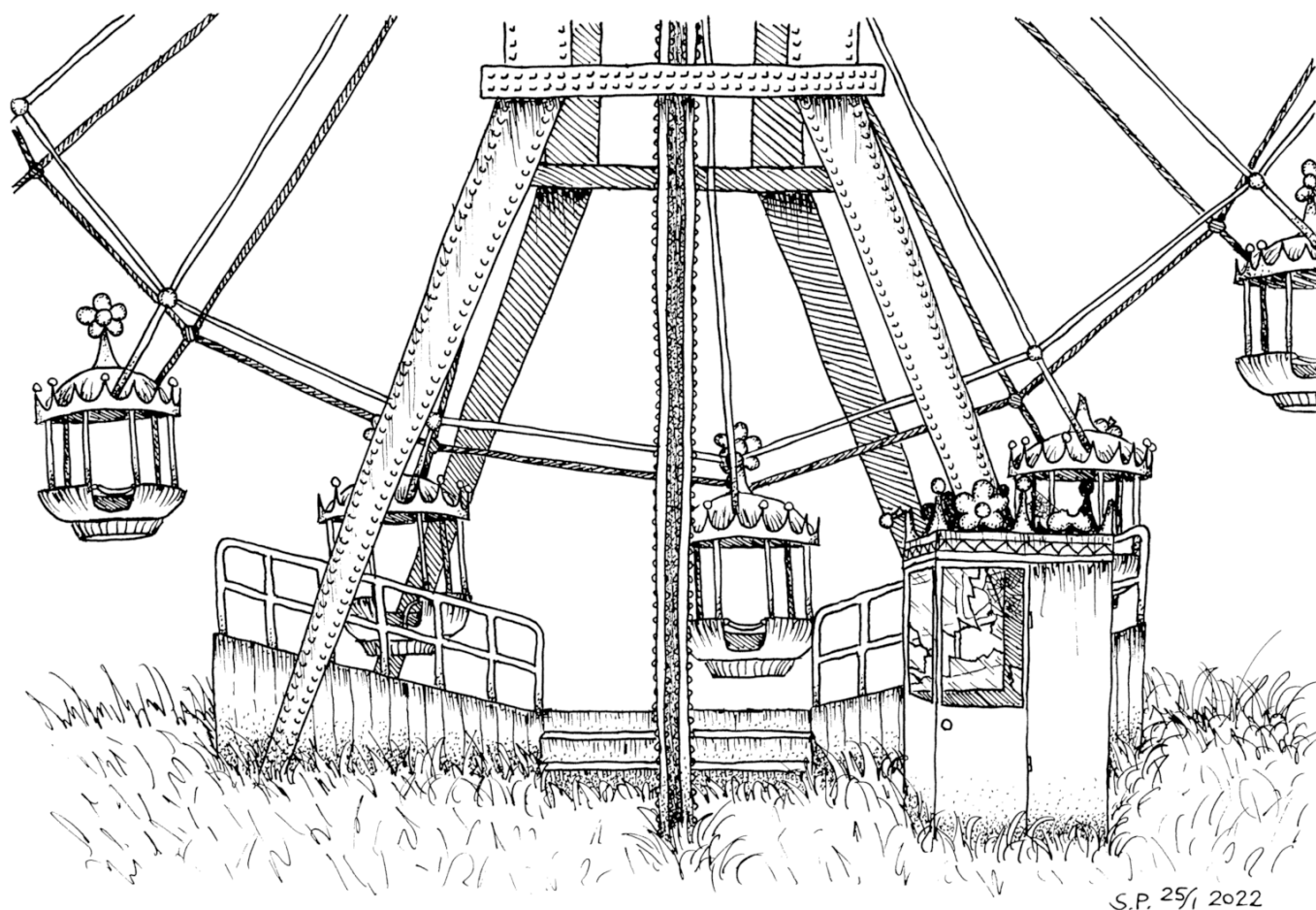

Illustration: Sandra Petojevic

Han går långsamt längs grusvägen. Det är bara brända stenar omkring honom. Sten, damm och jord. Näst intill vindstilla. Efter sin resa trodde han aldrig att han skulle bli en hemvändare. Att han skulle återvända hit, till platsen där han föddes. Han känner sig som en främling. En inkräktare. Sedan han landade intill barndomshemmets slitna hus har han inte sett en levande människa.

Lukten. Att lukten kan vara densamma i luften. Att han skulle få så många minnen väckta av en lukt. Den där svala, klara höstluften. Lukten av ren luft. Illusionen av ren luft. Han vet vad luften innehåller. Mängden mikrober. Alla dessa organismer som han inandas med varje djupt andetag.

Han gick inte ens in i huset. Inte redo att möta sitt hem. Inte redo att se dammet och övergivenheten i de tomma rummen. Innan han stiger in kan han fortfarande leva i illusionen att allt är som vanligt. Att allt är som han lämnade det. Han vet att han kanske kommer att hitta sina föräldrar där inne. Det som är kvar av dem. Om de inte dog någon annanstans.

Det enda ljud han hör är det svaga knastrandet under fötterna. Han går i fast takt. Målmedvetet. Tills han når fältet. Det är egentligen inget speciellt med fältet, bortsett från att det fortfarande finns där, orört. Det finns inget på fältet som vittnar om det som en gång skedde här, förutom nöjesfältet och båsen som fortfarande står där rostande och vittrande.

Han vet fortfarande inte varför de landade just här. Just i hans närhet. Hur *de andra* valde ut vilka människor som skulle få följa med. Han tror inte att det var ett val på måfå. Men det var en kaosartad

situation. De landade på fältet med det tillfälligt utplacerade nöjesfältet. Större delen av hans hemstad var här då.

Främlingarna. Märkliga skepnader i kvällen som med hög effektivitet tog folk avsides, använde sin utrustning på dem och förde dem ombord på sina skepp. De fick plats med förvånansvärt många, men inte alla. *De andra* tog bara ombord de människor som fortfarande var i fertil ålder eller yngre. Det hela var en räddningsaktion. Det visste ingen då. Men ingen hann bli rädd. Inte förrän *de andra* hade fört alla utanför jordens gravitation, förrän bedövningen släppte och vibrationerna från skeppet kunde kännas i kroppen.

De andra hade larmats om mikroberna av sin bevakningssatellit. Jordens alla organismer skulle utplånas inom två dygn. Rådet tog ett snabbt beslut om att evakuera en minimal grupp för att bevara den mänskliga rasen. Andra skepp fokuserade på andra livsformer. Människan var bara en av många livsformer som hotades av utplåning.

Mikroberna finns fortfarande i luften, men *de andra* har gjort alla jordlevande livsformer immuna nu. Det tog år av forskning, men till slut lyckades de. Nu ska alla återintroduceras på jorden. Han vet att han är del av ett experiment. För att se om levnadsformerna kan återuppta någon form av civilisation igen. Han vet inte vad som förväntas av honom, känner sig vilsen. I stort sett alla andra som återbördats till staden är hans gamla vänner, släktingar och bekanta. Han kommer att träffa dem senare ikväll inne i staden. Spökstaden som nu ska föras tillbaka till livet. Alla kommer att behöva hjälpas åt för att få det att fungera. Fortplanta sig. Samarbeta. Återställa.

Det kommer inte att bli mycket dötid, han förstår att hårt arbete väntar. Samtidigt är det en utmaning som är lovande. En annorlunda framtid jämfört med det liv han tidigare levde, i en värld som är främmande och lugn utan elektricitet, internet eller digitalt flöde. Trots att det är annorlunda i grunden kommer det att i mångt och mycket vara samma värld som de lämnade. Samma människor, samma hus, samma stad. Välbekant. Han känner dem alla. De har växt upp tillsammans, gått i samma skola och strövat på samma upptäcktsfärder.

Han undrar hur påtagligt det kommer att vara för honom och de andra att det inte finns några andra människor utanför staden. Han funderar över om det kan finnas människor på andra delar av planeten, men så fjärran att de kommer att leva och dö utan att mötas. *De andra* har aldrig besvarat den frågan. Han vet inte om staden är allt som finns kvar av mänskligheten.

Födokälla

Boel Bermann

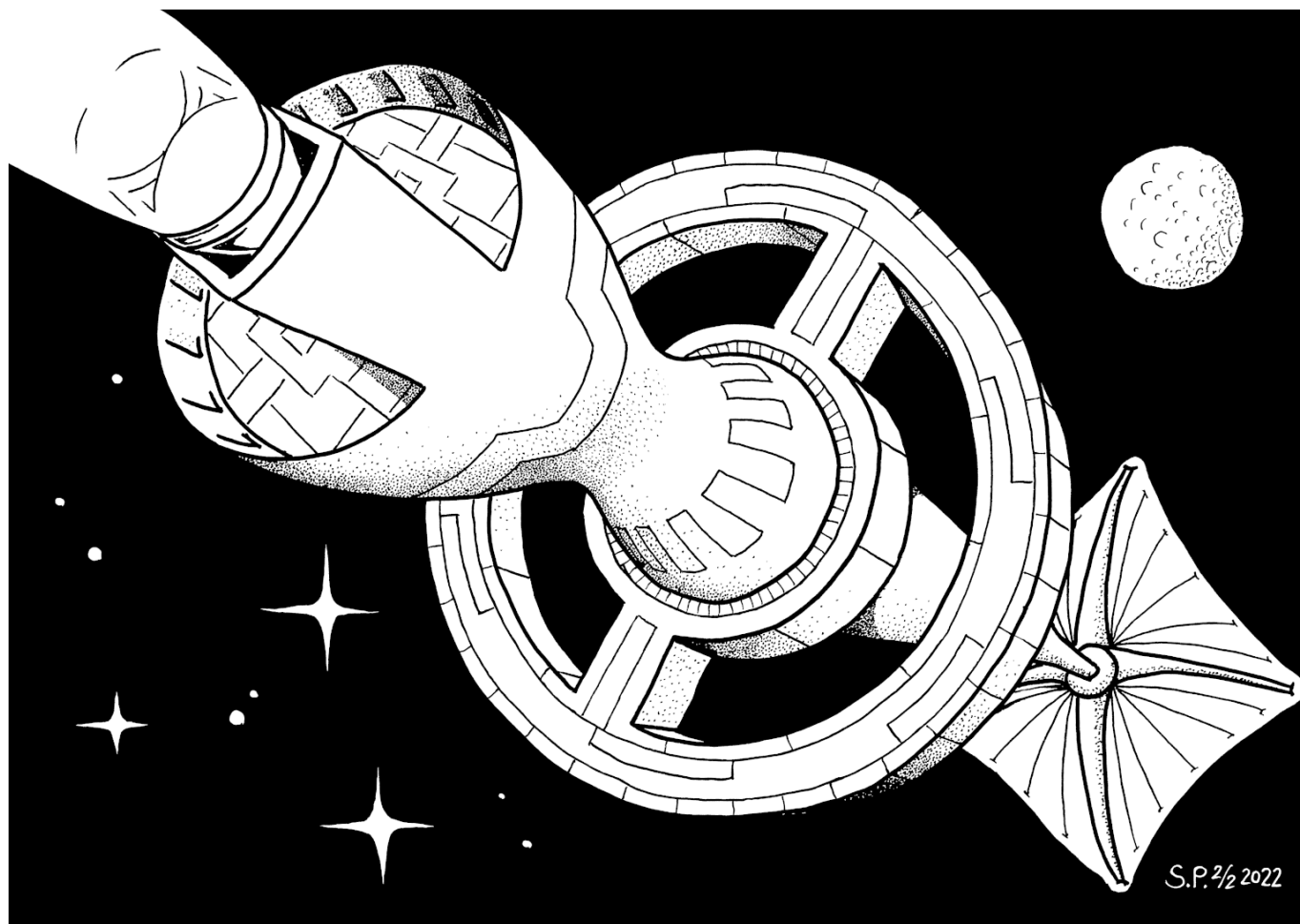

Illustration: Sandra Petojevic

Hon slår mig hårt i ansiktet. Jag ger inget ljud ifrån mig. Hon slår igen, med ännu mer kraft i slaget. Jag biter ihop. Om jag reagerar på något sätt kommer det bara att leda till förlängd bestraffning.

– Du lät henne komma undan, kamrat. Skadedjuret är på ditt ansvar nu och eventuella skador hon gör på skeppet.

Jag säger inget, hon har inte ställt en fråga för mig att besvara. Står med nedböjt huvud. Räknar linjerna i det rutade golvet framför mig. Försöker fokusera på något annat än smärtan och skammen. Mitt befäl håller våldsmonopolet på skeppet och hon har rätt att förnedra mig offentligt. Jag förtjänar bestraffning. Det är på mitt ansvar att skadedjuret lyckades fly ur sin förvaring. Inte medvetet och inte på grund av bristande säkerhetsrutiner eller slarv från min sida. Men jag anser att jag borde ha upptäckt transformationen. Hade jag gjort det hade jag kunnat larma.

Jag vet att jag ska vara glad över att hon inte anser att det var bristande kontroll från min sida. Att hon inte tror att jag kommit i närkontakt och utsatts för djurets feromoner. Jag ska vara glad att hon bara tar till den mildare formen av kamratfostran. Hon tar fram chockstaven och lägger den mot min rygg. Det fräser till och musklerna knyter ihop sig. Kan inte hålla tillbaka ett väsande, ett kvidande. Jag faller ner på golvet, en ofrivillig knäböjning framför mitt befäl.

– Vad har du att säga till ditt försvar att du inte konstant höll ögonen på skadedjuret? Var du upptagen med att tänka för mycket på fortplantning och att få besöka ett ungarshotell? säger hon med förakt i rösten.

– Jag var obetänksam, kamrat. Jag förtjänar att bestraffas. Men jag vill delta i sökandet efter skadedjuret och bevisa mig värdig att tjäna på skeppet, kamrat.

Hon nickar. Chocken hon utsatte mig för sitter inte i länge, smärtan är redan på väg att tona bort. Jag är arbetsför.

– Dela in er i lag om två. Genomsök skeppet. Du och kamrat Sasha tar djurförvaringen.

Jag inser att jag fortfarande är i onåd eftersom hon tilldelar oss djurförvaringen, men jag kan inte göra något annat än att nicka. Men det området är ett straff. Ingen vill gå in i djurförvaringen, trots att det är där maten förvaras. Det är något barbariskt över rummet. Dött kött överallt upphängda på krokar. Men det är inte därför vi drar oss för det. Rummet hålls konstant i isande kyla, så kallt att det gör ont i hela kroppen även efter bara en kort stund. Men skadedjuret måste hittas snarast.

Hela truppen rör sig ut ur rummet i tystnad. Ingen är orolig, inte egentligen. Det är bara ett ensamt, litet skadedjur och vi är alla beväpnade. Ingen tror att det kan orsaka någon verklig skada. Inte mot oss och inte mot skeppet. Såvitt jag känner till finns inga svaga punkter.

Jag och kamrat Sasha går mot djurförvaringen. Hon visar inga tecken på vare sig medlidande eller någon annan form av svaghet. Vi registrerar våra passerkort och går in i rummet. Vid första anblick ser allting orört ut, men vi inser båda omedelbart att något är fel. Allvarligt fel. Rummet är inte kallt. Det borde vara isande och ila i ryggmärgen. I stället ångar det om rummet, en lukt av kött som håller på att förstöras. Vi förstår inte hur det kan vara möjligt, försöker behålla fattningen där vi rör oss mellan kylboxar och tinande köttstycken. Andas kort och grunt båda två, nästan väser av den fuktiga, varma luften. Trots att ingen av oss vågar visa paniken vi båda känner rör vi oss omedelbart mot kylaggregaten. De visar båda minus 208. Rummet borde inte vara varmt. Det ska vara omöjligt att programmera om kylinställningen.

Vår gemenskap är för civiliserad. Vi tog inte med en enkel faktor som våld med i beräkningen. Vanligt, brutalt våld. Vi resonerade inte som skadedjuret. Vi har ännu inte sänkt oss till deras nivå. Jag ser ut över rummet, försöker förstå hur skadedjuret tog sig in. Ventilationen. Luckan är öppen. Hon har slagit sönder kylaggregatet med något föremål. Jag har svårt att förstå hur djuret har lyckats hinna med en sådan enorm förstörelse på en sådan kort tidsrymd. Kylaggregat, backup-system, kylarnas kraftförsörjning. Skeppet är för närvarande inte i ett känt solsystem. Skadedjuret har på den korta tidsrymden förstört hela vår mattillgång.

I ögonvrån skimtar jag en skugga som rör sig. Skadedjuret är långsammare än mig, jag tar henne med lätthet. Vill instinktivt slita upp hennes strupe, vill slita henne i bitar för vad hon gjort mot oss. Men min kamrat har mer sinnesnärvaro och hindrar mig. Går emellan. Jag hade kunnat behärska mig, även om min tunga spelar ut och in ur munnen och mina sneda pupiller är vidgade. Men skadedjuret ser sitt tillfälle, lyckas slita ifrån min kamrat sidokniven och skär upp sin egen strupe i ett svepande drag. Rött blod forsar över oss, varmt och klibbigt.

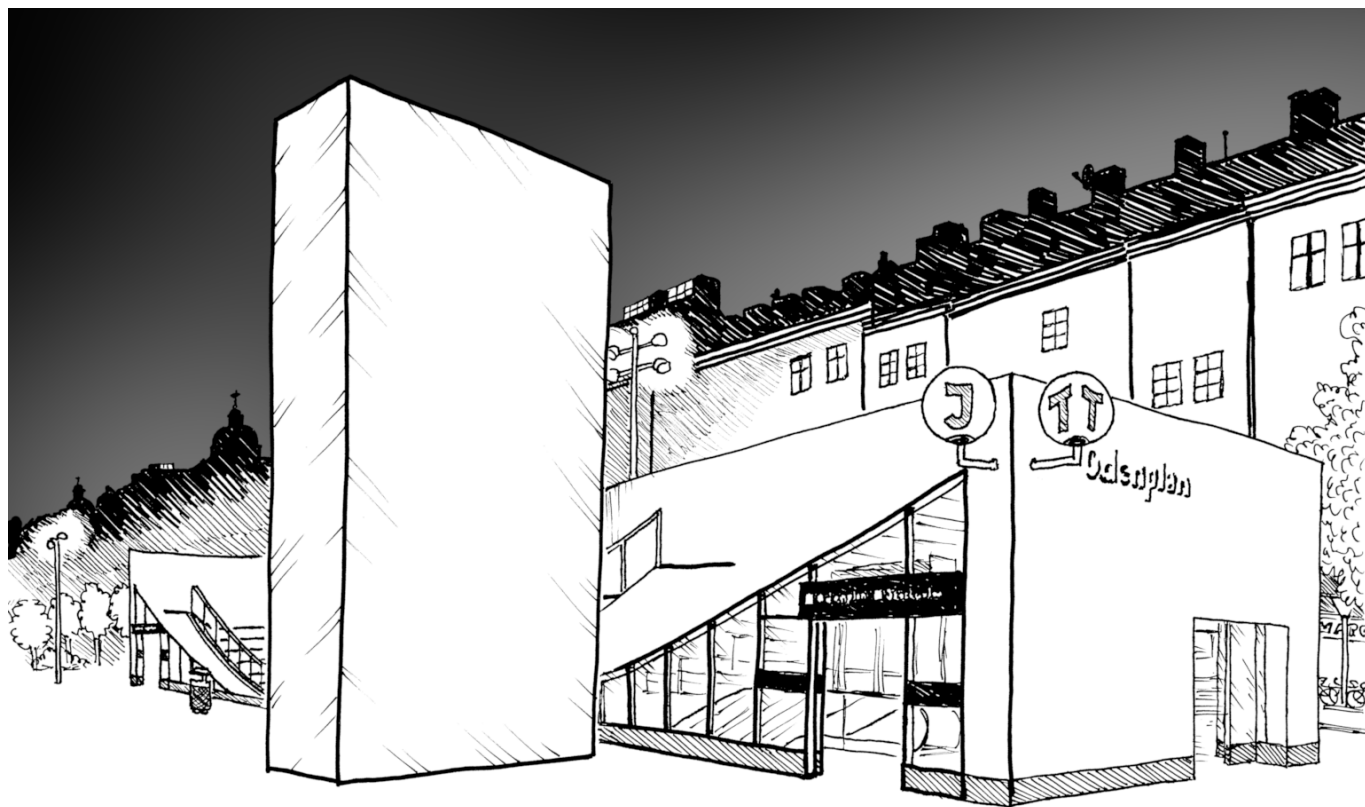
Vi rapporterar och bestraffas. Utan föda i ett okänt solsystem, ljusår från närmsta kända födokälla.

Befälet beordrar snabbt att vi sätter omedelbar kurs på den enda planeten som avger radiostrålning och som tidiga studier uppvisat tecken på primitiva livsformer.

Vi skickar ett meddelande och det besvaras. Planeten är vår räddning. De välkomnar oss som hjältar. Varelserna kallar sin planet för Jorden. Vi kallar den en potentiell födokälla.

Monolit

Boel Bermann

S.P. 26/1 2022

Illustration: Sandra Petojevic

Hon slötittade igenom nyhetsflödet. Sedan viruset kom kändes det som att hon gjorde det tusen gånger om dagen. De uppdaterade alldeles för långsamt. Det var bara samma gamla nyheter där som sist hon tittade. Men nu har hon inte kollat på flera timmar för att hon har spelat tv-spel.

Nu är det en sån där "LIVE"-nyhet i toppen på hemsidan. Sånt som antingen betydde att det faktiskt var något spännande eller otäckt som hänt eller bara en utmattad webbredaktör som desperat försökte hålla kvar läsarna. Men hon klickade. Det gjorde hon alltid. Allt för att bryta monotonin.

Ett okänt föremål har hittats mitt i centrala Stockholm. Inte en bomb, det skrev de nästan i Caps lock så att inte folk skulle få panik eller så. En monolit. Närmare bestämt ett tolv meter högt stenblock i någon sorts gul, glänsande sten. Med en märklig symbol inristad på toppen.

Hur någon hade fraktat dit monoliten utan att det har setts var oklart. Men plötsligt stod den mitt i stan. På Odenplan av alla ställen, precis mitt på. Olaglig staty var den mest populära teorin. De pratade om att det måste ha kostat oerhörda summor, att det hade krävts en bisarr lyftkran. De lyfte fram kända internationella konstnärer som med uppbackning av galna techmiljardärer kunde ha genomfört kuppen. Eventuellt kunde det vara världens dyraste PR-kupp. Väl värt det för att hela världen redan verkade prata om den. Men ingen fattade ett dugg.

Men hon visste.

Från första sekunden hon såg den visste hon precis vad det var.

Den var ett meddelande.

Till henne.

Från dem.

Hon kunde knappt sitta still i stolen, ville egentligen bara kasta sig på pendeltåget och åka dit direkt. Hon borde hålla sig hemma, hålla sig isolerad. Men hon kunde inte slita sig från internet, läsa alla rapporter och nyheter om den. Monoliten verkade ofarlig, det verkade inte finnas något dolt inuti den. Den hade röntgats och inga hålrum hade upptäckts.

Hon hade drömt om den här dagen när de äntligen skulle ta kontakt. Bokstavligen. Hon hade drömt om att sätta sitt avtryck på världen. Något som skulle få hennes minne att leva kvar.

Nu var det här.

I hennes favoritfärg.

Gult.

De hade uppfyllt hennes önskan. Det var en gåva. Hon välte kaffekoppen när hon reste sig upp ur stolen, rusade bort till hallen och slet på sig jackan innan hon rusade ut.

Hennes egen monolit.

”Tyckte du om den?”

”Den är allt jag kunde önska mig!”

Tårar av lycka rinner nerför kinderna när hon springer till pendeltåget. Hon har varit ensam så länge. Isolerad och försiktig, jobbat på distans och hållit sig för sig själv.

Men det här måste hon uppleva.

Den är ju ändå hennes.

Hur många åker med kollektivtrafik en sen onsdagskväll?

Horder av människor har samlats vid pendelstationen, som på en folkfest, som en arenapublik. Alla är glada och sprudlande. De trängs, men inte på ett otrevligt sätt. Folk ler, tjoar och gråter av lycka. Omfamnar varandra, high five:ar och sjunger.

Hon ler för att de är så glada.

För att de firar hennes monolit.

De är så snälla.

Till sist kommer hon med på en pendel, det tar ett tag. Hon står där och ser på alla de andra och ler. Alla ler, världen ler. De är där tillsammans i mänsklighetens firande. För detta underverk som har skett. På pendeln läser hon nyheterna på mobilen. Fler monoliter har dykt upp runt om i världen. Alla är till henne. Det är magiskt.

Äntligen når hon fram till Odenplan. Alla är där. Stockholm är där.

Ingen har ansiktsskydd.

Alla skrattar och firar, trängs och hostar.

Alla har bara sprungit ut ur byggnaderna.

Alla vill ju se sin monolit.

Gåvan från de andra.

De som snart ska komma hit.

Bokrecensioner

Felet med Eden

av E.P. Ugglå

Hur ska läsaren introduceras till en ny värld, må det vara en fantasyvärld eller en dystopisk skildring av framtiden? Det är som bekant en återkommande fråga inom den fantastiska litteraturen och oftast en anledning till att vi får följa en person som är relativt okunnig om världen.

Kanske är det en bondpojke som en vacker dag får göra en resa i länder han knappt hört talas om, eller en utforskare som landar på en främmande planet, men på något sätt måste nya företeelser och världsbilden presenteras. För huvudpersonen och för läsaren.

Ibland händer det att hjälten har med sig en mer erfaren följeslagare som kan berätta om allt från alvers parningsritualer till hur strålpistoler fungerar, men ibland lämnas såväl läsare som protagonist åt sitt eget öde och får försöka lista ut saker och ting själva allteftersom större delar av världen avtäcks.

E.P. Ugglå kör verkligen så det ryker med det sistnämnda alternativet i den dystopiska ungdomsromanen *Felet med Eden*, och även om jag först tycker det är lite väl förvirrat så inser jag stegvis hur väl hon lyckas med sin ansats och sitt sätt att introducera världen.

Felet med Eden utspelar sig i en elitistisk dystopi i en – troligen – nära framtid. En pandemi har svept över världen och dödat alla som är över tjugofem. Huvudpersonen Ava har legat nedsövd i en inkubator sedan smittan bröt ut och vaknar nu upp till en värld som har förändrats och som hon inte alls förstår.

Det här är ju inte så mycket ett sätt att casha-in på Covid-19 som man kanske kan tro, för själva biten med pandemin är egentligen sekundär. Det handlar snarare om att låta Ava bli en sorts Rip Van Winkel-figur genom vars ögon vi introduceras till den nya samhällsordningen. Och det är det här jag tycker att Ugglå lyckas så himla bra med.

För Ava är verkligen inte förberedd på vad som väntar henne, hon får knappt någon introduktion till saker som har förändrats, utan hon slängs in ett elitistiskt samhälle, strikt uppdelat i kaster, och förväntas fatta läget. Min frustration över att det känns orimligt att ingen ger henne den minsta introduktion får mig sakta att inse att E.P. Ugglå har lyckats med konststycket att låta mig känna huvudpersonens känslor. Och det är ett snyggt stilistiskt grepp!

Men kommer det förklaringar då, frågar säkert någon. Ja, du får väl läsa och se, för jag tycker absolut att *Felet med Eden* är en bok jag kan rekommendera för den som vill ha en medryckande och spännande dystopi.

[*Felet med Eden*](#)

Den är ju skriven främst för ungdomar, vilket kan vara en anledning till att boken inte alltid går så djupt in i skeenden och världsbygge, men den kan absolut och med fördel också läsas av en äldre publik. Och även om berättelsen kanske inte alltid fördjupas så kan vi också se den som en kommentar på företeelser i vår samtid (konkurrens och orättvisor till exempel), vilket ju är ett utmärkt betyg på en science fiction-historia.

Historien berättas rappt och när jag läser blir jag intresserad att få reda på vad som händer och kanske också att förstå *varför* det händer. Uggla skriver flyhänt och skapar en trovärdighet i en värld där som sagt varken huvudpersonen eller läsarna begriper allt.

Felet med Eden presenteras som första delen i en serie, men det är ändå väldigt sympatiskt att det är en avslutad berättelse och att boken inte avslutas med en cliffhanger. Jag läser gärna vidare om kommande öden i Ugglas dystopiska värld, men jag tycker det är otroligt skönt att det inte är ännu en serie. Vilket i sig bara gör mig mer intresserad av kommande böcker!

- Patrik Centerwall

13 Svarta sagor del VI Rymdskräck (antologi)

från Swedish Zombie

13 svarta sagor är en mycket trevlig antologiserie från det lilla men naggande goda förlaget Swedish Zombie. Eller ja, trevlig är kanske inte helt rätt ordval. Vi pratar ändå om titlar som *Tretton svarta sagor om superskurkar*, *Tretton svarta sagor om ond bråd död* och nu *Tretton svarta sagor del VI Rymdskräck*.

Precis som i tidigare antologier i serien så samlar Swedish Zombie flera intressanta svenska författare som får utforska temat, och precis som andra böcker jag har läst från samma förlag så håller historierna överlag en hög kvalitet.

Min stora invändning är nog att Daniel Gustafsson som har skrivit förordet inte har fått någon presentation. Daniel är på sociala medier känd som ”skräpkulturbibliotekarien” och det hade nog räckt med att skriva ut denna talande titel för att förstå att det inte är vem som helst som har fått äran att skriva förordet. Jag tror att det nog är många som precis som jag vet vem skräpkulturbibliotekarien är, men inte har någon aning om vad han egentligen heter.

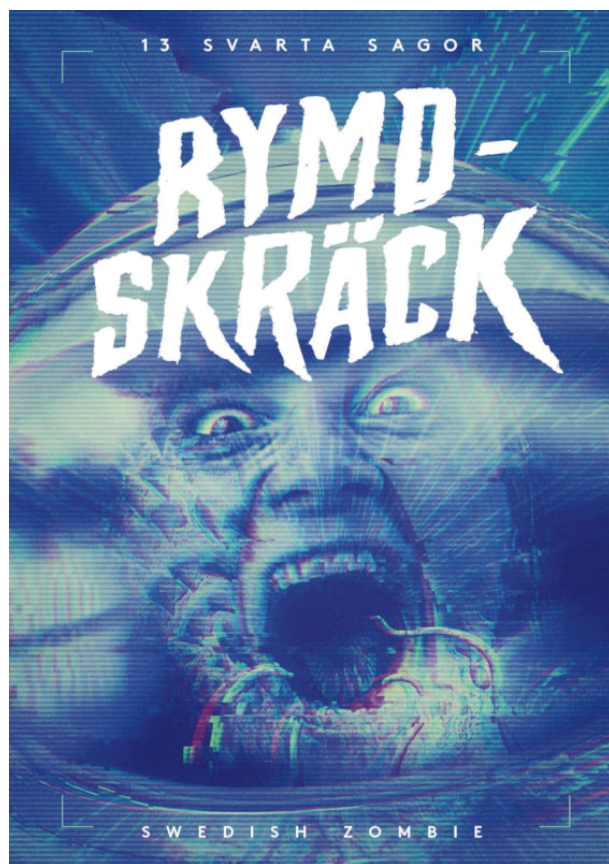
Men nog om det. Novellerna är välskrivna, genomarbetade och dessutom mycket snyggt illustrerade. Författarna har olika sätt att skriva vilket jag uppskattar då det ger en stor variationsrikedom. De har också tagit sig an temat på olika sätt, men något som är återkommande är att många har utgått från det faktum att rymden är obegripligt stor och innehåller saker och fenomen som vi människor aldrig kommer att begripa.

I många av novellerna så förblir det oförklarliga oförklarat även för oss läsare och det är något som fungerar olika bra. I vissa fall blir det lite frustrerande och jag kan känna att jag nog hade velat ha någon mer förklaring, något som gjorde att jag ändå inser och vet mer än huvudpersonerna.

I andra fall fungerar det här greppet alldeles utmärkt, till exempel i Marcus Stenbergs *Skoglig försökspark* som nog också är min favoritnovell i antologin. Här fungerar mysteriet, det oförklarliga, väldigt bra och skapar en otrolig känsla i novellens upplösning. Den är dessutom mycket speciellt skriven, som en inre monolog som i början är lite svår att hänga med i men snabbt fångade mig.

En annan favorit, som var lite mer rättfram, är Rikard Slapaks *Columbus*. Den är välskriven och riktigt obehaglig som sig bör i det här sammanhanget. Katarina Emgård *Sjung av hjärtat sjung!* är också värd att nämna. Den är inte en lika stor favorit, men sticker ut genom att den är ganska annorlunda och visar att Swedish Zombie är ett förlag som inte är rädd att ta ut svängarna.

Avslutande *Den döda himlakroppens inre* av Sofia Albertsson är också en mycket fin, närmast gripande, novell. Den är välkomponerad och alternativhistorisk, och med tanke på att den kretsar kring

[13 Svarta sagor VI Rymdskräck](#)

den så kallade elefantfoten från Tjernobyl får den en extra aktualitet i dessa dagar. Isande kall, snyggt berättad och på något sätt väldigt trovärdig för att vara en otrolig historia.

13 Svarta sagor del VI Rymdskräck är med andra ord en antologi som jag varmt kan rekommendera för alla som ibland vänder blicken upp mot stjärnorna och undrar vilka fasor som rymms där ute.

- Patrik Centerwall

Männen med de röda kåporna (Skugglandet del 1)

av Alexander Jönsson

I takt med att intresset för science fiction och fantasy växer så behöver kreatörer på olika sätt förhålla sig till det faktum att det knappast är rimligt att romanfigurer som råkar ut för något övernaturligt inte har någon sorts relation till fenomenen.

Visserligen skulle ganska många av oss bli chockade om vi verkligen sprang på en vampyr, gröna aliens med strålpistoler eller hittade den hemliga vägen till en sekundärvärld. Men vi skulle veta vad det var för något, och detta gör att vi som läsare nästan tycker det är mer trovärdigt när huvudpersonen i boken också har denna kunskap.

Debutanten Alexander Jönsson, är väl medveten om det här och låter till och med sin huvudperson, Charlie, vara en fantasynörd som alltså är ganska förberedd när han kliver in i den sekundärvärld som första delen i serien *Skuggländerna* utspelar sig i. För det här är gammal hederlig portalfantasy, och inte bara det utan också den sortens portalfantasy där det finns flera olika världar som det är möjligt att resa mellan. Och därmed öppnar Jönsson ju för flera spännande äventyr i sin serie.

Skuggländerna – Männen med de röda kåporna är ett ganska klassiskt äventyr, en skön ungdomsfantasy om den sympatiska Charlie som hamnar i en annan värld efter att hans far, som kanske inte var den han trodde, också har försvunnit efter en kamp med en mystisk man i röd kåpa som helt plötsligt bara dök upp. Charlie hittar inte sin far – i alla fall inte i första boken – men träffar på ytterligare män i röda kåpor och hamnar mitt i en långvarig konflikt mellan kentaurer och minotaurer.

Det är på det stora hela en trevlig, spännande och medryckande bok som Alexander Jönsson har skrivit. Den har en stark drivkraft framåt, nya frågor ställs och olika utmaningar behöver lösas, vilket ju gör att vi som läsare vill veta vad som ska hända och hur det ska gå.

Jag uppskattar också hur mobbing och rasism är tydliga teman i boken. Det har väl i ärlighetens namn hanterats elegantare och mindre uppenbart av andra författare, men Jönsson utnyttjar ändå fantasygenrens möjligheter i sitt sätt att skriva om det här och det är ju definitivt något jag applåderar. Dessutom behöver allt inte alltid vara så himla subtilt för att vara bra.

Boken lider dock av flera slarviga beskrivningar. Vissa platser som besöks blir väldigt otydliga och jag tycker att Jönsson utelämnar alldeles för mycket vilket gör att jag inte riktigt kan visualisera platserna eller orientera mig i dem.

[Männen med de röda kåporna](#)

Dessutom är det ibland ett lite väl tungt språk, med bland annat formuleringar som snubblar genom texten, och därtill används vissa ord och uttryck felaktigt. Ett exempel är formuleringen ”spontant ser klingen harmlös ut” – vilket ju är felaktig användning av ordet spontant, och gör att läsningen hackar en hel del.

Jag tycker också att Jönsson är lite vårdslös med sina beskrivningar av kentaureorna, deras speciella fysik tas inte hänsyn till och de rör sig mer eller mindre som människor. Vilket ju en kentaur inte gör, de rör sig som en häst med en överkropp som en människa.

Det roliga med det här var i och för sig att jag under läsningen gav mig ut på den vida världsväven för att läsa olika teorier om huruvida kentaurer sover stående eller liggande! När allt kommer omkring så är det ändå något väldigt positivt när en bok leder till att man börjar efterforska vissa saker – även när det gäller mytologiska väsen.

På det stora hela är *Skugggländerna – Männen med de röda kåporna* en tilltalande debut, och även om jag hoppas att Jönsson jobbar mer med språket i uppföljaren så har jag absolut roligt när jag läser den, och det är ju ändå det viktigaste.

Boken i sig är förövrigt väldigt fysiskt tilltalande – Fantasiförlaget är väldigt pålitlig i sin produktion, snygga och rejäla böcker som ger ett professionellt intryck. Det här är något som är nog så viktigt för att komma fram som ett litet förlag och det ska Fantasiförlaget utan tvekan ha en stor eloge för. Fortsätt så!

- Patrik Centerwall

Vid vansinnets berg – volym 2

av H. P. Lovecraft och François Baranger

När jag ska ge mig i kast med att för tredje gången recensera Fria Ligans utgivning av Lovecrafts berättelser med illustrationer av François Baranger så är det nästan som om jag börjar få slut på adjektiv. För vad kan jag säga som jag inte redan har sagt om dessa fantastiska böcker?

Lösningen är kanske att vända sig till den gamle skräckmästaren själv, ty HP Lovecraft är ju inte bara känd för sin kosmiska fasa och sina tentakelmonster, utan också för sitt ymniga användande av adjektiv!

Och i sanning, *Vid vansinnets berg del II* är onekligen en vidunderlig bok. Den är inkomparabel, verkligt famos och i sin framställning helt klart sällspord. Eller på ren göteborgska: görläcker!

Den andra delen av *Vid vansinnets berg* tar vid när Dyers och Danforth ger sig ner i den uråldriga staden de finner på Antarktis. Lovecraft gör det som han är bäst på när de två forskarna får reda på historien kring den civilisation som en gång byggde staden vars ruiner de går igenom och det är här vi verkligen får insikt i Lovecrafts universum. Han skapar också en skön klaustrofobisk skräckstämning i utforskandet av staden och inte minst när de upptäcker fasorna som fortfarande gömmer sig i skuggorna.

François Barangers stil kommer tvivelsutan till sin fulla rätt när han ger liv åt berättelsen. Jag har tidigare imponerats över hans målningar och det här är inget undantag. Han fångar miljöerna och Lovecrafts mardrömsliknande varelser med en otrolig precision. Av alla Lovecrafts monster så måste nog dessutom shoggothen vara den svåraste att teckna, men Baranger lyckas med den äran. Hans shoggoth är verkligen mästerlig och jag blir övertygad om att denna oformliga och vidriga varelse verkligen ser ut så som han tecknar den. Några av de historiska bilderna är också helt makalösa, detaljrika och lyckas verkligen visa det som Lovecraft skriver om utan att det blir det minsta fånigt eller överdrivet.

Jag upprepar mig säkert från tidigare recensioner, men det får ni leva med: det är en enorm kulturgärning Fria Ligan gör som ger ut de här böckerna och jag hoppas verkligen att det kommer komma fler i den här serien. Enligt uppgift är *The Dunwich Horror* nästa Lovecraftshistoria som François Baranger ska illustrera. I oktober ska den ges ut på franska och det är bara att hålla tummarna för att Fria Ligan ser till att den kommer även till svenska fans.

Det känns som att vara barn på julafton att vänta på att få se hur Baranger tar sig an den historien! Så vad ni än gör, se till att skaffa de här böckerna. De är värda vartenda öre!

- Patrik Centerwall

[Vid vansinnets berg – volym 2](#)

Diverse nyheter

Club Cosmos höstkongress

Club Cosmos har efter de senaste årens pandemiska tillslag samlat sig och satsar på en gemytlig liten höstkongress i Göteborg. Datumet är den 12:e november 2022 – mer information finns såklart på [kongresswebbsidan](#).

Goda nyheter

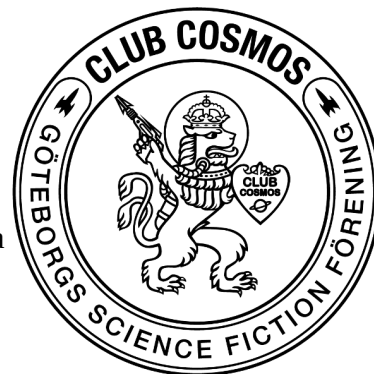
I det här numret har vi inte fått ihop några fler spännande nyheter, inte för att ingenting händer utan för att vi inte ville fördröja utgivningen ytterligare. Men det heter ju att inga nyheter är goda nyheter, så vi är försiktigt optimistiska till mottagandet av denna avsaknad av ytterligare nyheter.

Mer nyheter kommer förhoppningsvis i nästa nummer

Västsvenska föreningar för science fiction och fantasy

Club Cosmos – Göteborgs litterära science fiction-förening

Club Cosmos, grundad 1954, är Sveriges äldsta aktiva science fiction-förening. Klubben har ett sextiotal medlemmar och även om föreningen främst är inriktad mot litterär science fiction så diskuteras allt från film till radio och musik. Club Cosmos träffas den andra tisdagen i varje månad på puben The Rover i Göteborg. Förutom pubträffar ordnar föreningen bland annat picknicker i Slottsskogen, biobesök på science fiction-filmer och olika kongresser. På kongresserna hålls seminarier, föredrag, hedersgästtal, middag och auktioner. Club Cosmos är en förening för dem med ett brett intresse för science fiction och klubben är dessutom stolt sponsor till föreliggande novelltidskrift.

Web: <http://clubcosmos.net>

E-Post: info@clubcosmos.net

Mithlond – Göteborgs Tolkiensällskap

Mithlond är en förening för alla som är intresserade av J.R.R. Tolkiens magiska värld. Föreningen grundades 1981 och har idag ett sjuttital medlemmar. Det är en litterär vänskapsförening som samlar personer av alla olika åldrar och övertygelser kring ett gemensamt intresse för fantasy och Tolkien. Medlemmarna gestaltar karaktärer från Tolkiens värld som de själva valt. Alver, hobbitar, dvärgar, människor (och en och annan mer ljusskygg varelse) träffas och har trevligt tillsammans. Några gånger per år arrangerar Mithlond större fester (med banketter, dans och ceremonier). Den mer vardagliga verksamheten sker till stor del i mindre gillen för bl.a. språk, böcker, historia, hantverk, spel, musik, dans, mat och dryck. Aktiviteterna involverar allt ifrån djupdykningar i Midgårdens historia till hantverksträffar vidare till bara lättsamt umgänge över kakor och te.

Web: <http://mithlond.se>

E-Post: lots@mithlond.se

West Coast Trekkers – Förening som visar Star Trek på bioduk

West Coast Trekkers, WCT, grundades 1996. Fyra gånger om året arrangerar WCT Star Treffar då de visar Star Trek-avsnitt eller långfilmer på bioduk. De har också boktreffar, pubkvällar och föredrag. På treffarna har WCT utlottningar av priser och de har även olika tävlingar i form av Fan Art (skapa Star Trek-konst i valfritt material) och kostymtävling (hemmasydd uniform eller annan klädsel som inspirerats av Star Trek).

Web: <http://www.trekkers.se>

Kalendarium

Under rådande pandemiska omständigheter lämnar vi ingen garanti för att framtiden beter sig som förväntat. Notera att medlemskap eller inträdesavgift kan krävas för vissa evenemang. För mer information, se respektive arrangörs hemsida. Ändringar kan förekomma närsomhelst.

Datum	Evenemang	Arrangör
Oktober 2021		
12/10	Pubkväll	Club Cosmos
November 2021		
9/11	Pubkväll	Club Cosmos
December 2021		
14/12	Pubkväll	Club Cosmos
Januari 2022		
11/1	Pubkväll	Club Cosmos
Februari 2022		
8/2	Pubkväll	Club Cosmos
Mars 2022		
8/3	Pubkväll	Club Cosmos
Uppdaterad 2021-10-08		

Planerar ni ett evenemang? Skicka e-post till info@clubcosmos.net och berätta.

Adjöss och tack för fisken

Den uppmärksamme läsaren har kanske lagt märke till att detta nummer av *Brev från Cosmos* tagit lite längre tid att producera än vanligt. I en ständig kamp mot tiden, rymden och verkligheten har vi utforskat nya teknologier för att åtgärda detta och kan idag presentera den senaste trenden inom artificiell intelligens: AI-genererade bilder. Samtliga bilder nedan är påhittade av ett program givet en beskrivning.

Sedan kan vi förstås konstatera att resultatet inte alltid blir riktigt som man tänker sig... det visar sig att dagens tekniker har svårt att tolka nya koncept och idéer – det är en bit kvar till riktig kreativitet.

Vi är övertygade om att detta inte kommer att påverka utgivningstakten vare sig positivt eller negativt, men lite underhållande kan det nog ändå anses vara och kanske väcker några tankar i väntan på nästa nummer som (förhoppningsvis) kommer inom en relativt snar framtid.

-Peter Bengtsson, 15 oktober 2022